

SANDRA BROWN

Ultimul ei bestseller

EDITURA MIRON

FASCINATIE

Sandra Brown

Sandra Brown

FASCINAȚIE

The Thrill of Victory (1986)

Cuprins

<u>Prolog.....</u>	<u>5</u>
<u>Capitolul 1.....</u>	<u>11</u>
<u>Capitolul 2.....</u>	<u>21</u>
<u>Capitolul 3.....</u>	<u>32</u>
<u>Capitolul 4.....</u>	<u>42</u>
<u>Capitolul 5.....</u>	<u>52</u>
<u>Capitolul 6.....</u>	<u>61</u>
<u>Capitolul 7.....</u>	<u>71</u>
<u>Capitolul 8.....</u>	<u>83</u>
<u>Capitolul 9.....</u>	<u>94</u>
<u>Capitolul 10.....</u>	<u>107</u>
<u>Capitolul 11.....</u>	<u>119</u>
<u>Capitolul 12.....</u>	<u>128</u>
<u>Capitolul 13.....</u>	<u>138</u>

Epilog.....150

Prolog

- Ramsey e făcut foc pe tine, Mackie.

Comisionarul care se întâlnește cu celebrul

autor de cronici sportive., chiar în fața liftului, era gata-gata să se împiedice. Se grăbise foarte tare să-l ajungă din urmă, străbătând holul clădirii celui mai important ziar din oraș, *Dallas Tribune*. Dar Judd Mackie nu păru prea impresionat de amenințare. I se mai întâmplase să fie în dizgrația redactorului-șef. Se îndreptă direct spre automatul de cafea. Licoarea din aparat era atît de vîscoasă și de neagră, încît Judd glumea adesea, spunînd că resturile erau folosite pentru a umple găurile din asfaltul de pe autostrada North Central.

- M-ai auzit, Mackie?

- Te-am auzit, Addison. Ai o monedă?

În buzunarele pantalonilor lui - scumpi, însă niciodată călcați - nu găseai niciodată suficienți bani. Toată lumea știa că nu avea bani la el. Era absurd, însă acum cerea bani de la un tip a cărui vîrstă, dar și salariu erau pe jumătate cît ale lui.

- Ramsey mai are puțin și dă în fier, zise comisionarul în timp ce-i întindea idolului lui un pumn de monede.

- Așa e el de obicei. Mackie se uita cu atenție la ceașca pe cale de a se umple cu cafea. Singurele ei calități erau fierbințeala și culoarea închisă, opacă, la fel ca a ochelarilor de soare, pe care nu și-i scosese încă de la ochi, cu toate că intrase în clădire cu mai mult de cinci minute în urmă.

În timp ce sorbea din ceașca de plastic, lentilele ochelarilor i se aburiră, amintindu-i astfel de prezența lor.

Își scoase ochelarii și-i băgă în buzunarul de la piept al sacoului, care nu arăta mai bine decât pantalonii. Privirea îi era înceteșată; albul ochilor îi era împânzit cu vinișoare roșii.

- Mi-a spus să te aștept la lift și să te aduc personal în biroul lui.

- Chiar că e supărat. Ce-am mai făcut de data asta? Întrebă Judd, fără să pară prea îngrijorat. Michael Ramsey era mai mereu furios pe el.

- Am să-l las să-ți spună personal. Vii de bunăvoie? Întrebă comisionarul, circumspect.

Judd îi aruncă o privire încărcată de milă.

- Haide. Deschide-mi drumul.

Addison Somethingorother, student al Universității *Southern Methodist*, secția ziaristică, lucra o jumătate de normă la *Dallas Tribune*. În prima lui zi de serviciu, Judd îi întinsese o batistă îndelung folosită, pe care o pescuise dintr-un buzunar, nici el prea curat, și-i sugerase să se curețe după urechi. Cum Addison părusse jignit, Judd îl bătuse prietenește pe spate, spunându-i că nu voise să-l necăjească, și-i dăduse cel mai bun sfat pe care-l putea oferi unui aspirant la cariera de ziarist, sfat pe care ar fi făcut foarte bine dacă l-ar fi urmat chiar el:

- Programul este extrem de lung, plata este mizerabilă, condițiile de lucru sînt, practic, inexistente și nu poți spera decât să ajungă cineva să citească ceea ce ai scris înainte ca ziarul să fie ronțăit de cîine, umplut de găinașuri de vrăbii sau folosit ca ambalaj pentru puiul vreunei gospodine.

Dar Addison nu fugise speriat de cuvintele lui, pe care părea să nu le fi luat prea în serios. Judd ar fi continuat să ironizeze idealismul lui Addison, dacă nu și-ar fi amintit că și ochii lui străluciseră la fel, atunci cînd se aflase la începutul carierei sale.

Sclipirile din ochi lui dispăruseră de mult. Din cînd în cînd însă, atunci cînd îl cuprindea melancolia, își amintea

de vremurile în care îl copleșeau ambiții de mărire. Dar avea să afle curînd cît de vane erau acele visuri ale sale și ce feste urîte îți joacă, adesea, viața.

Dimineața era pe sfîrșite, iar în încăperea domnea o activitate febrilă. Reporterii făceau ultimele retușuri la articolele scrise cu o noapte înainte. Unii vorbeau la telefon, sprijinindu-și receptoarele cu bărbia. Curierii forfoteau printre birouri, aducînd colete și corespondența, încă nedeschisă.

Mai erau cîtiva tipi care, pur și simplu, își pierdeau vremea pe acolo, fumînd, sorbind din cafea, așteptînd o știre care să merite efortul lor sau cine știe vreo inspirație divină.

- ... și arabii. Dar atunci, Israelul... Bună, Judd. Ce-ai zice dacă...

- Așa că i-am spus: Uite ce e, dă-mi înapoi cheile. A, bună Judd. Și ea mi-a zis...

- ... să-mi vîndă un pont. Bună, Judd. Cineva trebuie să-și riște gîtul și să se intereseze de asta.

Mackie dădu din cap, în semn de salut către colegii lui, în timp ce-l urma pe Addison. Străbătura împreună încăperea înțesată de birouri, apoi ieșiră pe un hol acoperit cu mochetă, care ducea spre biroul redactorului-șef.

- Ai venit, în sfîrșit, zise secretara acestuia, exasperată. De vreme ce nu are încă o patulă, era cît pe ce să mă trimită în căutarea ta. Îți mulțumesc, Addison. Te poți întoarce la treburile tale.

Comisionarul nu părea prea dornic să plece tocmai acum, cînd urmau artificiile. Dar secretara lui Ramsey era la fel de inflexibilă ca și șeful ei. Se îndepărtă, mormăind.

- Bună, păpușă. Ce s-a întîmplat? Judd ochi coșul de gunoi cel mai apropiat, în care aruncă paharul de plastic, gol de-acum. Toarnă-mi și mie o cafea adevărată, vrei?

Secretara își puse mîinile în șolduri.

- Arăt cumva a chelneriță?

Judd îi făcu cu ochiul și-i aruncă acea privire a lui, care rareori dădea greș.

- Arăți exact ca un milion de dolari. Și intră repede în biroul șefului, fără să mai aștepte vreun comentariu despre complimentul deloc măgulitor.

De partea cealaltă a ușii îl întâmpină fumul dens, înecăcios, produs de primele două dintre cele patru pachete de țigări pe care Michael Ramsey le fuma zilnic. Când Judd intră în cameră, o țigară fumega în scrumieră, iar o alta îi atârna lui Michael în colțul gurii.

- Era și cazul. Fața îi era congestionată de furie.

Judd se trînti pe un scaun îmbrăcat în piele.

- Să ce?

- Să nu faci pe deșteptul cu mine, Mackie. De data asta ai încurcat-o!

Secretara lui Ramsey îi aduse ceașca cu cafea cerută. Judd îi mulțumi cu un zîmbet și o altă privire sugestivă care, din păcate, nu avea și urmări. O știa prea bine.

După ce ieși secretara, Ramsey expiră un veritabil nor de fum înțepător.

- Ai ratat cel mai mare eveniment din lumea tenisului.

Judd, care-și fripsease limba cu cafeaua, reuși să izbucnească totuși în rîs.

- Tenis? De-aia făceai mutrele alea? Din cauza unui nenorocit de meci de tenis? Când am văzut cît erai de nervos, am crezut că am dat faliment. Ce s-a întîmplat? Iar l-a jignit McEnroe pe vreunul dintre arbitrii de linie?

- Stevie Corbett a avut un colaps în timpul meciului de azi-dimineață, de la Lobo Blanco.

Expresia lui Judd se schimbă. Ceva îi atrăsese, brusc, atenția. Își duse ceașca - de data asta, de porțelan autentic - la buze și-l privi pe Ramsey. Acesta își stinse țigara din scrumieră și mai trase un ultimul fum din cea pe care o ținea între buze, împrăștiind scrumul pe tot biroul.

- Cum adică „a avut un colaps”?

- Păi nu știm, de vreme ce n-am avut nici un om de-al nostru acolo, îi răspunse dulce Ramsey. Starul reporterilor noștri, cel mai bine plătit din breaslă, a dormit pînă tîrziu în dimineața asta.

- Gata cu sarcasmele, da? Și ce dacă am dormit? Mare lucru. Ce i s-a întîmplat domnișoarei Corbett? S-a împiedicat și a căzut în nas?

- Nu, nu s-a împiedicat. Din fericire, fotograful nostru s-a prezentat la datorie, chiar dacă tu n-ai apărut. Mi-a spus că a avut un colaps.

- Adică a leșinat?

- Adică a căzut lată, cît era de mare, în mijlocul terenului.

- Doamne, ce vocabular poți să ai!

Ramsey se învinețise de furie.

- Dacă ai fi fost acolo, ai fi găsit tu o altă expresie.

- Dar nu era neapărată nevoie să merg eu acolo, se apără Judd. Toată lumea era sigură că Stevie Corbett avea s-o bată fără probleme pe italiancă.

- Ei bine, n-a fost așa. Meciul s-a încheiat prin forfait. A părăsit turneul.

- Și cînd te gîndești că, după ce a cîștigat Open-ul francez, meciurile de acum nu aveau cum să-i pună probleme. Tocmai mă pregăteam să asist la cîteva dintre meciurile mai interesante, din după-amiaza asta.

- Cînd aveai să-ți revii din mahmureală, zise Ramsey, acru. Oricum, ai ratat un reportaj de senzație despre colapsul lui Stevie Corbett, petrecut în fața concitadinilor ei, care au putut să se lupte cu traficul la o oră de vîrf, ca să vină și să o vadă jucînd. Pe cînd tu erai încă în vîrfurile patului.

- Ce-ați aflat pînă acum?

- Nimic. Antrenorul ei a citit o declarație formală din trei propoziții, în care nu a spus, practic, nimic.

- La ce spital au dus-o? Judd își revizua deja în minte lista surselor în care se putea încrede, din rîndul personalului medical. Lista celor care erau în stare să-și vîndă chiar și mama, pentru o sumă bunicică.

- Nu e la spital.

- N-au dus-o la spital? Îl copleși un val de adrenalină. Creierul îi lucra febril. Scoase un hohot de rîs răgușit și mai luă o înghițitură din cafeaua pe care o uitase pe un colț al mesei. Am impresia că a cam sărit calul, Mike. Mititica, drăgălașa Stevie, a avut, probabil, o noapte grea. Ca și mine, dealtfel.

Ramsey clătină din cap cu încăpăținare.

- A trebuit să fie scoasă pe targă de pe teren. Este ceva mult mai grav decît o „noapte grea”. Îi aruncă lui Judd o privire severă care-l țintui pe scaun. Trebuie să afli exact ce s-a întîmplat... *înaintea* oricui. Ești într-o cursă contracronometru. Povestea a fost deja difuzată la radio. Mă mir că n-ai auzit nimic în timp ce te îndreptai înapoi.

Judd clătină din cap.

- N-am dat drumul la radio. Mă durea capul.

- Mi-am imaginat, la de aici. Ramsey îi întinse o folie de aspirină celui mai inspirat și mai incisiv reporter al lui, care era, totodată, și cel mai exasperant. Ținea mereu cîteva aspirine la îndemîină, pentru Judd. Ia trei o dată, ca să-ți revii, și află tot ce se poate despre Stevie Corbett. Vreau un reportaj complet pentru ediția de seară.

Judd privi către ceas.

- Aveam și eu o... întîlnire, la prînz.

- Anuleaz-o.

- Nu. Se ridică leneș de pe scaun. Nu e nevoie. Am s-o sun pe tînăra doamnă și-i voi spune că decalăm întîlnirea cu vreo două-trei ore. Pînă atunci povestea lui Stevie Corbett va fi gata de tipar.

Ajuns în pragul ușii, îl salută ironic pe Ramsey.

- Să știi, Mike, că dacă n-o s-o iei mai ușor, o să mori de tînăr.

Lăsă ușa deschisă în urma lui. Toți cei din împrejurimi au putut astfel să audă din gura lui Ramsey o expresie care nu-i flata deloc nici pe Judd și nici pe mama lui.

Capitolul 1

- Oh, Doamne, *tu* erai.

Stevie Corbett stătea în pragul ușii pe care tocmai o deschisese. Era îmbrăcată într-un kimono scurt, petrecut peste sîni, prins într-un cordon simplu, de jur împrejurul taliei. Mătasea ușoară, vernil, arăta la fel de proaspătă și de răcoroasă precum un pepene dat în pîrg.

Toate aceste detalii au fost remarcate de cronicarul sportiv. Dar el era ultima persoană pe care dorea ea s-o vadă în acele momente.

- Credeam că e altcineva, continuă ea.

- Evident. Și cine-i norocosul cățelandru pe care-l așteptai? Tonul era vag insinuant.

- Doctorul mi-a promis că-mi va trimite niște medicamente. Credeam că e băiatul de la farmacie.

Dar pentru asta s-au inventat vizoarele, îi reaminti Judd, făcînd un semn spre orificiul din ușă.

- Nu m-am gîndit să mă uit pe acolo.

- Erai preocupată de cu totul alte lucruri, nu-i așa?

Ea privi pe după umerii lui lași, sperînd să-l zărească pe mesagerul așteptat.

- Da.

- Cum ar fi, de exemplu, să te faci de rîs azi-dimineață la *Lobo Blanco Tennis Center*.

Stevie îi aruncă o privire tăioasă.

- Ca de obicei, folosești expresii nelalocul lor, domnule

Mackie.

- Eu așa am auzit.

- *Așa ai auzit?* N-ai fost acolo? Se întristase deja. Ce păcat! Ți-ar fi făcut mare plăcere să mă vezi umilindu-mă.

El zîmbi. Ridurile din jurul ochilor i se adînciră.

- Dacă ai nevoie de un umăr pe care să plîngi, mă ofer voluntar. Ce-ar fi să mă inviți înăuntru și să-mi povestești tot ce s-a întîmplat?

- Ce-ar fi să te duci naibii? Îi zise ea cu un zîmbet angelic, ce contrasta cu ceea ce tocmai spusese. N-ai decît să citești în ziar. La rubrica „Competiții”.

- N-am să găsesc nimic acolo. Cei de la ziar n-au reușit să afle mare lucru.

- Iar tu nu ai nici scrupule, nici talent, nici gust. Și ești total lipsit de modestie.

El fluieră lung.

- Căzătura de azi-dimineață se pare că nu ți-a îmbunătățit deloc starea de spirit.

- Sînt extrem de drăguță cu oricine, cu excepția ta. Și de ce-aș fi? Nu sînt o ipocrită. De ce să mă port frumos cu gazetarul care scrie articole scandaloase la adresa mea?

- Cititorii mei se așteaptă la comentarii acide din partea mea. Este un lucru care mă reprezintă, este imaginea mea. Așa cum coșitele tale lungi și blonde sînt imaginea ta.

Întinse mîna și-și trecu degetele prin părul mățâsos, care depășește linia umerilor, urmărind curba grațioasă a sînilor.

Stevie îi îndepărtă mîna și-și împinse părul spre spate.

- Am anunțat deja că nu dau nici un fel de declarații presei. Tu cum de n-ai auzit încă de asta?

- Eu știu pe cine trebuie să mituiesc, ca să obțin o adresă sau ceva asemănător. Dar de ce eviți presa?

- Nu mă simt bine, domnule Mackie. Și cu siguranță, nu sînt în stare să-ți ascult insultele. Dacă aș fi știut că tu ești la ușă, nici nu m-aș fi obosit să-ți deschid. Te rog să

pleci.

- Doar o întrebare?
- Nu.
- De ce ai leșinat?
- La revedere.

Îi trînti ușa în față, gata-gata să-i prindă un crîmpei de haină. Își odihni, pentru o clipă, fruntea de ușă. Tocmai Judd Mackie! Cînd nu mai departe de ieri făcuse un comentariu disprețuitor, meschin, la adresa participării ei la turneul de la Lobo Blanco.

„Reporterul nu poate decît să se întrebe cu ce-i va mai uimi oare domnișoara Corbett, norocoasa cîștigătoare a Open-ului francez, pe spectatorii ei“, scrisese el. „Dacă și backhand-ul ei ar fi la fel de scurt și de provocator precum fustițele ei...“

Ani la rînd, încă de cînd devenise o jucătoare cunoscută, Mackie o tachinase astfel. Dacă învingea, el invoca norocul care fusese de partea ei. Dacă pierdea, făcea o analiză elaborată și crudă a motivelor pentru care fusese înfrîntă.

Adeseori observațiile lui erau dureros de pertinente. Nu avusese niciodată însă vreun cuvînt amabil la adresa ei, nici ca persoană, nici ca sportivă.

În ultima vreme însă nu-i mai alimentase cu insuccese penița veninoasă. Cîștigase mereu; cea mai recentă victorie fiind Open-ul francez. Era la jumătatea drumului spre Marele Șlem. Urma Wimbledon-ul. Wimbledon-ul?

Acest cuvînt, care pînă de curînd o făcuse să se gîndească cu speranță și încredere la ce va urma, ajunsese acum s-o sperie. Iar Judd Mackie era ultima dintre problemele ei.

Își trecu, absentă, o mîină peste abdomen și se îndreptă spre bucătărie. Voia să-și facă un ceai. Cîteodată, o cană cu ceai cald o făcea să se simtă mult mai bine.

Nu apucă decît să umple din nou ceainicul și să-l pună

pe foc, că auzi din nou soneria. De data aceasta, înțeleaptă, se uită pe vizor, dar nu văzu decît ceva care semăna cu o rețetă. Deschise ușa.

Judd Mackie stătea în prag, clătinînd în mîină o cutie de medicamente.

Stevie scoase o exclamație de surpriză.

- Cum ai reușit!?

- Cu o hîrtie de 5 dolari și promisiunea solemnă de a înmîna personal medicamentele. M-am dat drept fratele tău profund îngrijorat.

- Și te-a crezut?

- N-am nici cea mai mică idee. Tipul a luat banii și a rupt-o la fugă. Isteț băiat. Acum, ai de gînd să mă inviți înăuntru?

Se dădu la o parte, oftînd resemnată. După ce închise ușa în urma lui, rămaseră cîteva secunde nemișcați, privindu-se. Erau pentru prima oară față în față, numai ei doi, după ani întregi de război surd.

De fapt, se mai întîlniseră o dată, de mult, la Stockholm, dar nu fuseseră chiar singuri, iar Stevie se îndoia că el își mai aducea aminte.

Era mai înalt decît și-l imaginase ea, văzîndu-l de la distanță. Drumurile lor se întîlniseră adesea, cu diverse ocazii, la evenimente sociale sau de caritate. Cîteodată, îi făcuse chiar semn cu mîna, de la distanță.

Poate că genul de haine cu care se îmbrăca îl făcea să pară mai scund. Acum, că era aproape de ea, descoperi cu surprindere că ochii lui erau de aceeași culoare cu gulerul cămășii.

Întinse mîna spre cutia cu medicamente. El o ridică deasupra capului său, acolo unde ea nu putea ajunge.

- Domnule Mackie!

- Domnișoară Corbett!

Au fost însă întrerupți de șuieratul strident al ceainicului. Ea se întoarse pe călcîie - era desculță - și se îndreptă spre bucătărie. Mackie o urmă, străbătînd

camerele largi ale apartamentului.

- Frumoasă casă.

- Se pare că nu mai ești în stare să produci decît cîteva fraze banale. Halal ziarist!

Începu să toarne apă clocotită peste pliculețul de ceai.

- Vrei o cană cu ceai de plante, îndulcit cu miere?

El se strîmbă dezgustat.

- Aș prefera o „Bloody Mary“.

- Nu țin așa ceva în casă.

- Coca-Cola?

- Dietetică?

- Merge. Mulțumesc.

Își puse o linguriță de miere în ceai și luă cîteva înghițituri înainte de a se ocupa de băutura lui. În timp ce i-o întindea, el o întrebă:

- Te doare cumva burtica?

- Nu, de ce?

- Mama îmi dădea să beau așa ceva atunci cînd trebuia să lupt contra unui virus stomacal.

- Tu ai o mamă?

El ridică o sprînceană.

- Remarca asta a fost la fel de directă ca și asul servit de Martina, luna trecută.

- Din cîte-mi aduc eu aminte, n-ai pomenit nimic despre acel as în articolul tău.

- Îmi citești articolele?

- Îmi urmărești meciurile?

Încă zîmbind, amuzat de duelul verbal, el bău din pahar, apoi se așeză pe un scaun din dreptul barului. Stevie întinse din nou mîna.

- Acum îmi dai pastilele?

El se uită la eticheta de pe cutie.

- Sunt medicamente contra durerilor.

- Așa este.

- Te dor măselele?

Ea zîmbi larg, lăsîndu-l astfel să-i examineze dantura.

- Vrei să-mi vezi și molarii?

- Din cîte-mi dau eu seama de aici, molarii tăi arată foarte bine, murmură el, coborîndu-și pentru o clipă pleoapele.

Stevie îl privi lung.

- Pastilele, te rog.

- Ai dureri musculare? Ai făcut vreo mișcare greșită în timpul meciului?

- Nimic din toate astea. Vrei, te rog, să-mi dai acum medicamentele, și să nu te mai porți ca un puști? El îi întinse cutia. Mulțumesc.

- N-ai de ce. Pari să ai într-adevăr nevoie de ele.

- De unde știi?

Îți ții gura încleștată. Îi atinse ușor, pe rînd, colțurile gurii.

Stevie își trase capul și se întoarse rapid cu spatele. Umplu un pahar cu apă și înghiți două pastile. Apoi luă din nou cana cu ceai și se așeză lîngă el.

Își bău ceaiul în liniște. El îi studia fiecare mișcare.

- Ce cauți aici, Mackie? îl întrebă ea, ușor îngrijorată.

- Am o misiune de îndeplinit.

- N-ar fi trebuit să fii la vreunul dintre meciuri? Și să scrii despre el? Parcă e în plină desfășurare și un turneu de golf.

- Tu constitui evenimentul sportiv al zilei, fie că-ți place, fie că nu.

Ea coborî privirea și murmură, cu respirația întretăiată:

- Nu, nu-mi place.

Judd se sprijini într-un cot de bar și-și propti obrazul în palmă.

- Ce s-a întîmplat azi-dimineață? Nu cred c-a fost din cauza căldurii. N-a fost chiar atît de zăpușeală.

- Nu. A fost o zi ideală pentru tenis.

- Te-ai culcat cumva prea tîrziu aseară?

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare.

- Nu-mi pierd niciodată nopțile de dinaintea meciurilor.
- Poate că, dimpotrivă, jocul tău n-ar avea decît de cîștigat dac-ai mai face-o din cînd în cînd, zise el, zîmbindu-i insinuant.

Ea clătină din cap cu încăpățînire.

- Ești incorigibil, Mackie.

- Mi s-a mai spus.

- Ascultă, sînt foarte obosită. Mă pregăteam să mă culc, atunci cînd ai apărut prima oară la ușa mea. Acum, că mi-am luat medicamentele, aș vrea să mă odihnesc puțin. Asta mi-a recomandat și doctorul.

- Doctorul ți-a sugerat să stai în pat?

- Da.

- Hmm, mormăi el. Mai luă o înghițitură din pahar. Ar putea să însemne orice. Bănuiesc însă că dacă ai fi urmat un tratament de dezintoxicare, ai fi fost spitalizată.

- Chiar crezi că iau droguri sau că obișnuiesc să beau? îl întrebă ea, indignată.

Mackie se dădu mai aproape și-i examină ochii.

- S-ar părea că nu e adevărat. Nu sînt dilatați deloc. Nu ești dependentă, mai mult ca sigur. Pielea are o culoare normală, ochii îți sînt limpezi, nu ai semne de înțepături.

Ea se trase ușor înapoi.

- Cu siguranță, nu se poate spune același lucru și despre ochii tăi.

Fără să pară că ar fi auzit-o, el continuă să vorbească:

- Dacă stau să mă gîndesc mai bine, arăți de-a dreptul sănătoasă. Probabil însă că mănînci numai alimente cu un colesterol scăzut.

Stevie își propti fruntea în palmă, sfîrșită.

- Vrei, te rog, să pleci? Acum? Avea multe motive să se simtă deznădăjduită. Și simțea nevoia să se afle în compania cuiva, a oricui. Iar Judd Mackie era singura ființă din preajmă. Indiferent cît îi era de greu să recunoască, prezența lui, destul de enervantă, era de

preferat singurătății.

- Asta îmi reduce considerabil posibilitățile, remarcă el.
Ce posibilități? Era curioasă să-i audă ipotezele.

- De publicitate.

- Oh, lasă-mă în pace! murmură ea. N-am nevoie de așa ceva.

- Așa e, recunosc el. Fața ta apare pe atâtea produse și coperti de reviste... O privi printre gene. Ești sigură că n-ai simulat azi-dimineață, numai ca să scapi de meciul ăla?

- De ce aș fi făcut una ca asta?

- Se pare că italianca juca destul de bine.

- Da, dar eu sînt mai bună ca ea! exclamă Stevie.

- Poate că ai fost mai bună. Cîndva. Dar ai început să îmbătrînești. Cîți ani ai acum, treizeci și unu?

Atinsese un punct sensibil. Ea ripostă:

- A fost cel mai bun an al meu. Știi asta, Mackie, iar acum sînt pe cale să cîștig Marele Șlem.

- Da, dar trebuie să învingi la Wimbledon.

- Anul trecut am învins.

- Da, dar ai acum adversari mult mai tineri, jucători de o mie de ori mai talentați, cu o mai mare vitalitate și tenacitate.

- Sunt renumită pentru vitalitatea mea.

- Da, și prin faptul că ești remarcabil de frumoasă. Dar nu ești ceea ce se cheamă un atlet.

- Nu mai mult decît un fotbalist din NFL, într-adevăr.

- Nu arăți ca un atlet. Nu ai constituția nici unuia.

Înfuriată de acuzațiile care i se aduceau, Stevie îi urmări privirea care se oprise asupra pieptului ei. Halatul i se desfăcuse, dînd la iveală conturul delicat al unuia din sîni. Își strînse grăbită kimono-ul și se ridică în picioare.

- Ar fi trebuit să te dau afară de mult.

El continuă imperturbabil:

- Poate că acel colaps s-a datorat, pur și simplu, stresului.

Stevie nu spuse nimic. N-avea de gînd să răspundă

tuturor acelor teorii ridicole. își păstră o expresie impasibilă.

- Ai știut dintotdeauna, adînc în sufletul tău, că nu vei fi niciodată o adevărată campioană, continuă el.

- Greșești, Mackie. Am fost în primii o sută de jucători, în ultimii doisprezece ani.

- Da, dar n-ai făcut nimic semnificativ pînă acum cinci ani.

- Dovadă că, de-a lungul anilor, jocul meu s-a îmbunătățit, și nu a avut deloc de suferit.

- Asta dacă nu luăm în seamă ce s-a întîmplat azi-dimineață.

- Vîrsta mea nu are nici o legătură cu...

Mackie țîșni în picioare și se apropie de ea.

- Haide, Stevie, spune-mi. De ce ai leșinat?

- Nu-i treaba ta! strigă ea.

- Ai avut crampe? Asta a fost? Din cauza crampelor?

- Nu, n-am avut crampe.

- Ah. Judd începu s-o studieze iar, din cap pînă în picioare. Să fi fost oare un alt motiv? o întrebă, pe un ton suav. Un copil, poate?

Ea îl privi uimită.

- Ai înnebunit!

- Iar tu ești însărcinată! concluzionă el sec. Se întoarse spre ea, încrunțat, și-și începu tirul de întrebări.

- Al cui e? Al scandinavului care ți-a fabricat acea încălțăminte specială?

- *Nu sunt însărcinată.*

- Atunci înseamnă că fericitul tată este acel jucător de polo din Bermude?

- E din Brazilia!

- Bine, din Brazilia. Tipul ăla cu o mulțime de lanțuri în jurul gîtului și cu cel puțin patruzeci și opt de dinți în gură!

- Ajunge.

- Sau nu știi al cui este?

- *Ajunge!* țipă Stevie, înconjurându-și mijlocul cu mâinile. N-am nici un copil aici, zise ea printre lacrimi. Și, probabil, n-o să am niciodată... Pentru că, atunci când îmi vor scoate tumoarea, n-or să-mi mai lase nimic altceva înăuntru.

Capitolul 2

Strigătul ei îi luase pe Judd prin surprindere. Scoase un sunet înăbușit, ca și cum și-ar fi ținut cu greu răsuflarea. Era o reacție neobișnuită pentru el, care rămânea mereu insensibil la informațiile primite, indiferent de situație. De data aceasta însă nu mai putu să reacționeze la fel.

Stevie îi întoarse spatele cu un gest brusc. Coada lungă, blondă, care-i atârna pe spate, nu mai era deloc provocatoare, așa cum i se păruse pe terenul de tenis, ci mai degrabă o povară. Oare din cauză că ea arăta dintr-o dată mică și neajutorată?

Umerii ei înguști se zguduiau din cauza hohotelor de plîns. Acum plîngea cu adevărat;

suferința ei făcu o breșă în cinismul lui Judd, care se apropie de ea.

- Șșt, șșt. O îmbrățișă și o întoarse cu fața spre el, ignorîndu-i rezistența. Îmi pare rău. Nu le-aș fi necăjit într-atît dacă aș fi știut că este ceva grav.

Se îndoia că ea avea să-l creadă. Nici el n-ar fi crezut, dac-ar fi fost în locul ei. Își cerea foarte rar scuze. Și aproape niciodată unei femei.

Nu simțise niciodată altceva decît compasiune îngemănată cu nerăbdare, atunci cînd privise o femeie plîngînd. Dar cînd degetele lui Stevie Corbett îi atinseră pieptul, într-o rugămintă mută, cerîndu-i ajutorul, primul lui gînd n-a mai fost acela de a fugi cît mai departe. Dimpotrivă, o trase și mai aproape, odihnindu-și obrazul în bogăția blondă a părului ei.

O ținu în brațe cît timp plînse. Era un lucru straniu, pentru că, ori de cîte ori îmbrățișa o femeie, o făcea cu un

scop ascuns. Iar atunci cînd ținea în brațe o femeie îmbrăcată numai într-un kimono de mătase, mîinile lui erau, de obicei, înăuntru, și nu-i mîngîiau consolator spatele.

Această îmbrățișare era însă diferită de celelalte, mai mult sau mai puțin recente.

Ochiul lui format nu putea să nu remarce faptul că nu purta sutien, că picioarele erau supte; observă și linia abia ghicită a chilotului, de sub halat. Nu se lăsă însă pradă nici unui impuls sexual.

S-ar fi dovedit un păcătos. Era parșiv, este adevărat, dar nu se putea coborî atît de jos. Sau poate că sentimentul de vinovăție era cel care făcuse ca mîngîierile lui să rămînă strict platonice. La urma urmei, el era cel care-i provocase acea cădere emoțională. Spre deosebire de celelalte femei pe care le făcuse să plîngă, în timpul carierei sale, Sevie Corbett avea un motiv al naibii de bun.

După un timp, suspinele se domoliră. Își încetini ritmul respirației.

- N-ar trebui să fii în pat? o întrebă el încet.

Ea dădu din cap și se desprinsese ușor, ștergîndu-și ochii. Rimelul i se prelinsese, lăsîndu-i dîre pe obraji.

El își aminti că îl așteptau o femeie foarte fierbinte și o masă rece. În gînd, își luă adio de la amîndouă. Mai surprins chiar decît Stevie se pomeni c-o ia în brațe și o ridică de la pămînt.

- Nu e nevoie, Mackie. Pot să merg și singură.

- Încotro trebuie s-o iau?

Ea ezită, apoi îi făcu un semn cu mîna. Avea un trup armonios, tocmai bun de explorat cu mîinile și cu buzele. Pe de altă parte, era atît de ușoară, că ar fi putut s-o ducă în brațe o sută de kilometri, fără să transpire. Dar numai gîndul că o ținea de atîta timp în brațe, aproape, îi dădea o senzație de căldură.

- Pe aici.

Intrară într-un dormitor imens, inundat de lumină naturală și plin de ghivece cu plante.

- Nu cumva aici s-a filmat pelicula aceea cu Tarzan? mormăi el.

- Plantele sînt favoritele mele. îmi este mai ușor să pun pe cineva să aibă grijă de ele, atunci cînd sînt plecată, decît dac-aș avea un cîine sau o pisică. Și nici nu-mi duc dorul.

O așeză pe marginea patului.

- Întinde-te.

- Pun pariu că spui asta tuturor fetelor, zise ea, zîmbind.

- Nu-mi arde de glume. Și nici ție n-ar trebui să-ți stea mîntea la ele. întinde-te.

Stevie se lăsă încet pe perne. Judecînd după expresia ei de ușurare, Judd își dădu seama că se simțea mai bine acum, cu toate că n-ar fi recunoscut-o niciodată.

- Îmi pare rău de cămașa ta.

- Hm? Privi în jos. Cămașa îi era umedă și mînjită de fard. O s-o dau la spălat, zise el nepăsător.

O înveli cu o pătură moale și pufoasă care fusese împăturită la picioarele patului. Apoi se așeză pe marginea patului, cu coapsele lipite de ale ei.

- Vorbește-mi!

- Nu ție, Mackie.

- Mă numesc Judd.

- Știu asta. Ți-am văzut semnătura în ziar.

- Hai să uităm o clipă de blestematul ăla de ziar.

- Dar tu ai uitat? strigă ea.

- Da!

În tăcerea care a urmat, văzu cum ochii ei se umplură din nou de lacrimi. Ochii îi erau de un cafeniu-deschis, asemenea whisky-ului scump.

- Stevie, zise el cu blîndețe. Cred că ai nevoie să stai de vorbă cu cineva.

- Așa este, dar... își trase nasul. Judd scoase un șervețel dintr-o cutie de la capătul patului și i-l întinse.

- Haide, suflă-ți nasul.

Așa și făcu, apoi aruncă la coș șervețelul folosit și luă un altul, cu care se șterse la ochi.

- Nu mă simt deloc în largul meu, zise Stevie.

- Ei bine, zise el clătinînd din cap, și pentru mine este o situație destul de neobișnuită. De obicei, cînd sînt în același pat cu o femeie pe jumătate goală, nu mă gîndesc deloc la conversație. Iar ea și-ar folosi gura în cu totul alte scopuri, și nu ca să-mi enumere problemele ei.

- Mackie!

- Judd. Haide, vorbește. Cînd ai aflat de tumoare?

- Azi-dimineață, zise ea cu o voce răgușită.

- Înainte de meci?

Ea confirmă, dînd din cap.

- A cui a fost ideea minunată de a-ți spune rezultatul, chiar înainte de meci?

- A mea.

- Trebuia să-mi închipui.

Ea se încruntă.

- Făcusem niște teste. Voiam să aflu diagnosticul. *Trebuia să știu.*

Privirea îi rătăci spre fereastră. Un mănunchi de boboci albi erau pe punctul de a înflori.

- Cred că, de fapt, nu mă așteptam la nimic rău. Sau poate credeam că sînt pregătită pentru orice... își întoarse fața spre el. Ai avut dreptate. Am leșinat din cauza stresului, a spaimei.

- Mi se pare pe deplin justificat.

Încrucișă degetele, privindu-le cu o atenție prefăcută, de parcă nu-și mai văzuse pînă atunci degetele boante și încheieturile groase, mult mai potrivite unui jucător de baseball profesionist.

- Și tumoarea este...

- La organele genitale, zise ea, ferindu-și privirea.

Avusesem dureri mari, neobișnuite.

El își drese glasul, stînjenit. În privința trupului de femeie, avea mentalitatea unui băiețandru. Îi plăcea să-l privească, să-l atingă și să-l iubească. Deosebiriile dintre diversele femei îl intrigau. Se considera un fin cunoscător. Nu fusese niciodată credincios vreunei femei, în mod special.

u toate acestea însă, era pentru prima oară că privea trupul unei femei din punct de vedere obiectiv. Se gîndea la ceea ce însemna acesta pentru cea care-l avea, și nu pentru el, care-l privea. Era vorba aici de o persoană. Nu era doar un simplu și frumos instrument de plăcere.

În acel moment, nu se plăcea prea mult. I-ar fi fost greu să se privească în oglindă.

- Deci mă vor opera și mi-o vor extirpa, a continuat ea cu blîndețe. Vor mai trece cîteva luni pînă cînd îmi voi reveni pe deplin și-mi voi recăpăta forțele. Asta, *dacă* tumoarea se va dovedi benignă.

- Vrei să spui că s-ar putea să nu fie așa?

- Da, s-ar putea. Se uitară lung unul la celălalt, cu priviri încărcate de înțeleșuri.

- Dar am șanse mari ca lucrurile să nu stea chiar atît de rău, completă repede Stevie. Dacă va fi cazul, operația poate fi amînată pentru o perioadă convenabilă. Oricum, va fi probabil nevoie de o histerectomie totală.

Judd se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăperea, de-a lungul patului. O privi, plin de mînie.

- De ce naiba mai ești aici? De ce nu ești la spital, să te pregătești pentru operație?

- Nu mă pot opera acum! exclamă ea. Turneul de la Wimbledon va începe într-o lună.

- Și?

Ea își strînse buzele, vexată de faptul că el nu reușea s-o înțeleagă.

- Trebuie să joc.

- Dar așa n-ajungi nicăieri. Poți să joci și la anul.

- Așa cum ai remarcat mai devreme, total lipsit de delicatețe, nu întineresc. E adevărat, joc mai bine ca niciodată, dar pentru cât timp?

Continuă să vorbească, clătinînd din cap:

- Este anul meu. Șansa mea. Dacă nu particip acum la Marele Șlem, s-ar putea să nu mai am o a doua ocazie, ținînd cont de ceea ce vor descoperi chirurgii, atunci cînd mă vor opera. Poate că, dacă aș fi fost cu vreo zece ani mai tînără, aș mai fi putut spera într-o revenire. Dar așa voi avea nevoie de cîteva luni, poate chiar mai mult, să-mi revin. Și s-ar putea să nu mai fiu niciodată la fel de puternică, așa ca acum.

- Și dacă tumoarea este malignă?

- Bineînțeles că atunci lucrurile se vor complică, îi răspunse ea, evaziv.

- În ce fel?

Ea refuză să-i răspundă. El repetă:

- În ce fel?

- Dacă este malignă, atunci amînarea operației cu cîteva săptămîni mi-ar putea fi fatală.

Judd își puse mîinile în șolduri și o privi consternat.

- Ești nebună!

- Nu mă poți judeca, pentru că nu știi ce-ai face dac-ai fi în locul meu.

- Care este opinia ginecologului tău?

- Este de părere să mă operez imediat. La fel de bine, afirmă că, cu două săptămîni mai devreme sau mai tîrziu, situația mea nu se poate schimba radical.

- Și eu sînt de părere să te operezi imediat. Tipul are și votul meu.

- Dar tu n-ai drept la vot.

- Antrenorul tău ce spune?

- A ascultat toate opiniile, dar lasă decizia în seama mea. Mi-a spus însă că am două săptămîni la dispoziție să mă hotărăsc dacă vreau sau nu să particip la Wimbledon.

- Între timp însă vei avea dureri mari.
- Nu sunt constante. Vin și trec. Bineînțeles, el nu vrea decât ceea ce este bine pentru mine.
- Și ceea ce e mai bine pentru afacerile lui.
- Ești nedrept.
- Dar părinții tăi?
- Au decedat amîndoi.
- Ai vreun iubit?
- Nu mai am cui să-i cer sfatul. Îl privi cu atenție. Nici măcar aceluia nordic care, absolut întîmplător, se apropie de șaptezeci de ani și are o mulțime de nepoți.
- Ce s-a întîmplat cu brazilianul acela cu torsul gol și zîmbetul seducător?
- Oh, dacă nu m-am săturat! Cel care a inventat acea așa-zisă idilă dintre noi a urmat, mai mult ca sigur, aceeași școală cu tine!
- El se prefăcu că nu-i auzise remarca.
- Deci ești absolut singură.
- Asta pînă cînd vei publica tot ce-ai aflat pe prima pagină. Atunci va ști toată lumea și toți se vor înghesui să-și dea cu părerea.
- Această discuție este confidențială.
- Chiar mă întrebam dacă-ți vei aminti acest lucru.
- Nu voi publica nimic pînă în ziua în care te vei interna în spital.
- Dar nu știu sigur cînd se va întîmpla asta.
- Mda. Cred că ai înnebunit. Cum poți să nu iei imediat măsuri?
- Ai fost operat vreodată, domnule Mackie?
- El ezită înainte de a-i răspunde:
- Nu abdominal.
- Atunci cum de-mi dai sfaturi? În plus, nici măcar nu ți le-am cerut.
- Ascultă, zise el nerăbdător. Aici nu e vorba numai de o decizie care-ți va afecta cariera. Este în joc viața ta.

- Tenisul este viața mea.

- A venit deci rîndul tău să spui banalități.

Stevie îi aruncă o privire tăioasă.

- Trebuie să mă gîndesc la foarte multe lucruri, domnule Mackie, iar tu mă tulburi. Acum, că ai reușit să faci rost de știrea senzațională dorită, te rog să pleci.

- O.K. Poate că mă voi duce la birou, ca să încep să lucrez la necrologul tău.

Ea țâșni în picioare.

- Cred că nu înțelegi cît de grea este hotărîrea pe care trebuie s-o iau.

- Să fie atît de greu să alegi între viață și moarte?

- Aș fi vrut să fie atît de simplu. Dar nu știu dacă tumoarea este sau nu malignă. Nu știu dacă amînarea operației va fi fatală sau nu. Ceea ce știu este că, dacă mă operez acum, cariera mea s-a încheiat. Este singura mea certitudine, pînă în prezent. Și singura pe care-mi pot baza decizia.

Respiră adînc, ca un preludiu a ceea ce avea să urmeze.

- Nu mă poți judeca, Mackie, pentru că n-ai fost niciodată în situația de a-ți sacrifica visul de-o viață. Visurile tale nu depășesc stadiul unei femei ușor de cucerit sau al unei duble greșeli, la fileu.

El n-o contrazise. Observația pertinentă era imaginea fidelă a vieții pe care o dusesese pînă atunci. Dar nu se putu abține să nu se simtă iritat. Intenționat sau nu, ea dăduse glas părerii pe care chiar el o avea despre propria-i persoană. Nu putea nega. Dar nu voia să plece pînă cînd nu marca un punct.

- Cred că ar trebui să știi un lucru. Am să ți-l spun oricum la despărțire.

- Ce anume? îl întrebă ea.

- Ți s-a desfăcut halatul.

- Mă simt mult mai bine, mulțumesc.

Trecuseră cîteva ore, iar Stevie vorbea la telefon cu medicul ei ginecolog.

- Medicamentul mi-a fost de un real folos. Am dormit destul de mult.

Somnul îi fusese întrerupt de un vis: atrăgătorul Judd Mackie privea spre decolteul ei și-i atrăgea atenția că-și dezgolise sîinii. Simți un dispreț profund.

- Am leșinat din cauza tulburării provocate de aflarea rezultatelor. Mai mult ca sigur.

Doctorul, care-i sesizase atitudinea ușor blazată, îi recomandă să se programeze cît mai cu rînd la operație.

- Dar ați fost de acord că mai pot amîna două săptămîni, îi reaminti ea. Am nevoie de acest răstimp de gîndire.

Cîteva minute mai tîrziu, închise. Medicul îi recomandase să mai consulte și pe altcineva, să audă și o a doua părere. Ea nu-i spusese însă că o făcuse deja. Auzise și o a treia opinie. Avea de fapt mai multe tumori, situate pe uter și ovare. Doar intervenția chirurgicală putea stabili dacă acestea erau sau nu maligne.

Dusă pe gînduri, Stevie intră în camera de zi și deschise televizorul. Chiar la fix pentru știrile sportive ale emisiunii de actualități. Se văzu, deodată, prăbușită pe terenul de tenis, sub privirile nedumerite ale asistenței.

Colapsul ei provocase o adevărată furtună în rîndurile presei și ale oficialităților. Se simți ușurată că nu-și recăpătase imediat cunoștința. Nu știa cum părăsise terenul.

Înainte de a leșina, avusese două puncte avans față de adversara ei. Jucase instinctiv, mecanic. Nu-și mai aducea aminte de nimic.

- „... nu sunt decît speculații asupra bolii domnișoarei Corbett“, spunea crainicul. „Din declarația antrenorului său reiese că ea nu se află într-o stare gravă, iar acum se odihnește. Dăm legătura pe stadionul *Ranger*, unde...”

Opri televizorul cu un gest brusc.

N-am decît cîteva tumori. Nimic serios. Cariera mea va lua, probabil, sfîrșit și nu voi avea niciodată copii. Mare scofală!

Intră în bucătărie, mai mult din obișnuință decît de foame. Văzu cu coada ochiului paharul din care băuse Judd Mackie. îl băgă repede în mașina de spălat vase. *Dacă nu-l mai văd, am să mi-l scot din minte.*

Dar nu reușea cu nici un chip. De ce oare? Probabil că nu se așteptase ca el s-o trateze cu atîta blîndețe, atunci cînd izbucnise în plîns. Sau poate pentru că-i promisese că nu-i va divulga secretul. Se hotărî ca, atunci cînd avea să ia decizia finală, el să fie primul pe care să-l anunțe. Merita măcar atîta lucru, după cum se purtase cu ea astăzi.

Mîncă un castron plin cu căpșuni, ignorînd dieta strictă pe care ar fi trebuit s-o urmeze, apoi se retrase din nou în dormitor.

În timp ce-și despletea coada, își aminti din nou de Judd. O mîngîiase, îi atinsese ușor colțurile buzelor. O ținuse în brațe, încercînd s-o liniștească, s-o facă să nu mai plîngă.

O dusese în brațe pînă în dormitor. Își aduse aminte, stînjenită, de senzația produsă de atingerea lui, de brațele lui puternice.

El să fi fost oare dușmanul ei de moarte, cel care-o ataca constant în articolele sale? Acum, că era în sfîrșit singură și n-avea cine să încerce să-i citească gîndurile, putea să recunoască că el o tulburase, că-i provocase reacții neașteptate: inima începuse să-i bată cu putere, simțise un nod în gît și un val de căldură înlăuntrul ei.

Chiar și atunci cînd stătuse pe scaunul minuscul, de

bar, păruse foarte în largul lui. Avea un păr frumos, negru, destul de lung, nu pentru că adoptase o ținută mai lejeră, ci pentru că, mai mult ca sigur, neglija să se ducă regulat la frizer.

Era un bărbat atrăgător și, în același timp, aspru, profund masculin. Și sexy. Chiar și aerul ușor arogant i se potrivea. Iar pentru o femeie cu sensibilitatea ei, așa ceva îi putea fi fatal. Stevie o compătimea pe femeia care avea să se îndrăgostească de el.

În timp ce-și peria părul, încercă să se autoliniștească. Făcuse o prostie, atunci când îi dezvăluise temerile ei. Nimeni nu o putea înțelege, neștiind exact cât era de dificilă dilema ei. Cu atât mai puțin el. Ce știa Judd despre ambițiile neîmplinite? Probabil că nu se ridicase niciodată deasupra unui nivel mediocru. Era un tip elegant, care se mulțumea cu jumătăți de măsură.

Dar era expert într-un singur domeniu: femeile. Stevie se simți nevoită să recunoască acest lucru. Știa că n-avea să uite prea ușor această întâlnire.

Termină să-și perie părul și se băgă în pat. Dormea pe o parte, pentru că dacă stătea pe spate avea frecvent dureri. Își împreună palmele pe pernă, sub obraz și, privind în gol, în întunericul care o înconjura, începu să se gândească la Judd. Își aminti fără să vrea de privirea pe care o avusese el, atunci când îi remarcase sînii dezgoliți. Oare sub kimono-ul subțire, delicat, i se ghiciseră sfîrcurile?

În clipa când adormi, încă mai roșea, gândindu-se la această, posibilitate.

Capitolul 3

- Alo, mormăi Judd, ridicînd receptorul. Ar fi bine să fie ceva important, adăugă el după ce aruncă o privire spre ceasul digital aflat pe noptieră.

- Oh, este, poți fii sigur.

- Mike, pentru numele lui Dumnezeu, de ce mă suni atît de devreme?

- Ca să te concediez.

Exasperat, Judd se lăsă din nou pe pernă.

- Ai mai făcut-o o dată săptămîna trecută.

- De data asta mă țin de cuvînt.

- Asta o spui de fiecare dată.

- Ești un ticălos leneș. Ai văzut ziarele de dimineață?

- Dar nici măcar nu mă trezisem!

- Ei bine, voi fi deci primul care să te informeze că rivalul tău a realizat reportajul pe care tu n-ai fost în stare să-l scrii.

- Cum?

- În timp ce tu mai erai încă în căutare de inspirație, prietenii noștri de la *Morning News* ne-au luat-o înainte. Au aflat că Stevie Corbett are cancer.

Judd se întinse brusc, blestemînd cearceafurile care-l țineau înlănțuit, în urma somnului agitat, și durerea de cap care nu-l părăsea deloc. Cu o seară înainte, după ce urmărise meciul celor de la *Rangers*, mersese la o cîrciumă, cu alți cîtiva colegi. Băuseră multă bere și avuseseră parte de prea multe decolteuri generoase. El băuse bere după bere, sperînd să nu mai vadă în fiecare femeie imaginea lui Stevie Corbett, sexy și provocatoare, în halatul descheiat. Nu reușise, așa că băuse în continuare.

- Ce naiba vrei să spui, Mike? Și nu e nevoie să țipi, să

știi.

- Înțelesesem că ai stat de vorbă ieri cu Stevie Corbett.

- Așa este.

- Și mi-ai spus că n-ai putut scoate nici o poveste de acolo.

- Asta era părerea mea.

- Deci, faptul că are cancer nu constituia un subiect de articol? răcni redactorul-șef.

- Dar nu are cancer! ripostă Judd, cu toate că astfel i se agrava durerea de cap. Are o tumoare care s-ar putea să fie malignă, dar la fel de bine s-ar putea să nu fie. Cum de au aflat cei de la *News*?

Se făcu liniște. Dar Judd păru să nu bage de seamă. Se sculase deja din pat și intrase în baie, ducînd cu el receptorul fără fir. Reflectarea din oglindă îi confirmă ceea ce știa deja: consecințele ultimei nopți erau dezastruoase.

- Ai știut despre toate astea? *Ai știut?* strigă Mike Ramsey. Și n-ai pomenit nimic în articolul de aseară?

Judd își îndepărtă receptorul din dreptul urechii. își imagina deja tirada care avea să urmeze. O știa pe dinafară. Așa că puse receptorul pe marginea căzii și începu să se bărbierească.

- Nu ești un adevărat gazetar. Vocea lui Mike reușea să acopere zgomotul făcut de apa care curgea. N-ai reuși nici măcar să-ți scrii articolele zilnice, dacă n-ai sta toată ziua în cîrciumi, printre sportivi și fanii lor. Pentru că tu nu ești ziarist, ci stenograf. Nu faci decît să absorbi ca un burete toate conversațiile pe care le auzi acolo. Asta este ideea ta despre gazetărie?

Judd tocmai terminase cu bărbieritul. Ridică receptorul, pregătindu-se să spună, printre clăbucii făcuți de pasta de dinți:

- Cititorii adoră articolele mele. Le savurează ca pe o înghețată cu frișcă. Spune-mi, ce-ar fi pagina ta de sport

fără rubrica mea? Un nimic, Ramsey, și o știi prea bine.

- Dar sînt foarte dornic s-o aflu. Te anunț că tocmai am tipărit ultimul tău articol. Ai înțeles, Mackie?

- Mda, mda.

- De data asta am vorbit serios. Ești concediat! Chiar acum îl pun pe Addison să curețe mizeria aia, pe care o numeai „biroul tău“. Poți să-ți recuperezi lucrurile de la poartă. N-am chef să te mai văd la față.

Se auzi tonul. Fără să-și facă probleme, Judd intră sub duș. Cînd termină, uitase deja de telefonul lui Ramsey. Era concediat de cel puțin șase ori pe lună. Se obișnuise.

Și chiar dacă Mike vorbise serios, era cel mai bun lucru care i se putea întîmpla. Pentru că Ramsey avea dreptate într-o singură privință: rubrica lui era, într-adevăr, doar o transcriere a ceea ce auzea după încheierea meciurilor, garnisită cu cîteva remarci, rod al imaginației lui. În ultimul an, își repetase adesea că cititorii săi nu bănuiau cît de rapid își scria articolele, și că, oricum, nici nu le-ar fi păsat.

Dar pentru el acest lucru conta. Știa că ceea ce scria acum nu valora nici hîrtia pe care era tipărită rubrica lui. Era plătit prea bine pentru volumul de muncă ce-i era necesar ca să „producă” zilnic un articol. Nu-i mai făcea deloc plăcere să-l păcălească pe editor, pe omul care-i semna mereu cecurile. Îi era tot mai greu, cu fiecare zi tare trecea.

De aceea începuse să bea și se culca cu femeii care nu însemnau nimic pentru el, lăsînd ca zilele vieții lui să se scurgă în același mod. N-avea de cine să aibă grijă, n-avea pentru cine să muncească din greu sau să se scoale dimineața devreme. Viața lui era un imens zero. Cu toate că era singurul care-și dădea seama de asta, era un adevăr cu care nu reușea să se obișnuiască.

Avea nevoie de o provocare, de efort creator, dar se temea totodată că talentul pe care-l avusese cîndva se risipise și n-avea să-l mai recapete vreodată. Și ce dacă?

Era prea bătrîn ca să se mai gîndească la o schimbare de carieră. Viitorul lui nu constituia însă principala preocupare a momentului, ci Stevie Corbett. De unde aflase reporterul acela de boala ei? Și cum se simțise ea oare, atunci cînd cele mai intime detalii ale vieții ei fuseseră dezvăluite într-o pagină de sport?

Dar nu-i trebui prea mult timp să afle.

Stevie tocmai făcea o demonstrație a celebrului ei *forehand*. Ținti cu racheta direct spre capul lui.

- Ce naiba...

- Ticălosule!

Mackie încercă să apuce racheta, în timp ce ea executa, de astă dată, un backhand boltit. Se luptară, o clipă, pe rachetă.

- Ce s-a întîmplat? strigă el.

- Mi-ai spus că acea conversație avea să rămînă doar între noi. Ești un mincinos. Ești...

- N-am făcut așa ceva.

- Ba da, se răsti ea. Erai singurul care știa.

El îi smulse racheta din mînă și i-o trînti de pămînt.

- Chiar crezi că aș fi furnizat astfel de informații unui ziar rival? A apărut într-un alt cotidian. Nici măcar n-am apucat să citesc blestematul ăla de articol.

Stevie se calmă un moment și încercă să gîndească logic. De ce să fi vîndut el informațiile pe care le obținuse? N-avea nici un sens. Dar i se părea că nimic din ce i se întîmpla în ultimul timp nu avea.

- De unde știi despre articol? îl întrebă ea, suspicioasă. Și cum de ai trecut de barajul poliției? Încă de dimineață, devreme, curtea casei se umpluse de reporteri. Antrenorul ei chemase în final poliția, cerînd ca în jurul

casei să fie instalat un cordon de polițiști.

- Unul dintre tipii care stau de pază mi-era dator o favoare.

- Pentru ce?

- Ceva legat de sora lui.

Ea își duse o mînă la cap.

- De fapt, nici nu cred că vreau să știu.

- Nici eu nu cred c-ai vrea. E suficient să-ți spun că s-a strecurat într-o noapte într-un vestiar, în seara care a urmat unui meci important, și a devenit gazda unei sărbătoriri spontane a victoriei.

Stevie îl privea cu ochi mari, clătinînd din cap, neîncrezătoare.

- Te cred. De ce ai fi inventat oare o poveste atît de sordidă?

O cuprinse pe după umeri și o conduse pînă în bucătărie.

- Cum de-a aflat acel reporter totul despre mine, Mackie?

- Nu știu. Dar intenționez să aflu. Ridică receptorul și formă un număr. Îl ceru chiar pe autorul articolului la telefon. Se părea că erau rivali, dar se aflau în relații prietenești.

- Bună, Mackie sînt. Felicitări pentru articolul despre fetișcana aia, Corbett. Stevie îi aruncă o privire furioasă, însă el o ignoră. Cum de-ai reușit să afli atîtea amănunte intime? Stevie rămăsese cu gura căscată. Judd i-o acoperi cu palma. Deci nu ți-a povestit chiar ea? Hmm. Atunci, probabil că a fost antrenorul ei.

Stevie îi îndepărtă mîna și începu să clatine din cap.

- Bine, mă predau. Cine-a vorbit? Haide, ai deja exclusivitatea poveștii ăsteia. Poți să-mi spui. Stevie observă cum se încrunta. Uite ce e: ieri m-am dat peste cap să aflu motivul aceluia colaps. Dar n-am reușit. Spune-mi tu unde anume n-am căutat.

Tăcu o clipă, ascultînd. Nu mai era încruntat, dar nici

nu părea prea mulțumit.

- Înțeleg. Ai fost mai rapid decît mine de data asta. Am să am grijă să nu se mai întîmple una ca asta. O zi bună, îi ură Judd pe un ton suav.

- Ei bine? îl întrebă ea, cînd el puse receptorul jos.

- Un tehnician de la laboratoarele *Mitchell*.

- Acolo unde mi-am făcut analizele, vorbi ea încet. Știam că nici unul dintre cei care lucrează la cabinetul medicului meu n-avea să scoată o vorbă. Dar nu m-am gîndit la cei din laborator.

- Nu fi naivă. Oricine este tentat să vorbească, pentru un preț bun. Unde ții ceștile de cafea?

- În dulapul de acolo, pe al doilea raft.

- Vrei și tu?

- Nu, mulțumesc. Am băut destulă.

El își. turnă o ceașcă, apoi se așează pe un scaun, lîngă ea, așa cum făcuse și cu o zi înainte.

- Cum ai dormit? o întrebă el.

- Bine.

- Nu s-ar zice, judecînd după cearcănele de sub ochi.

Ea se ferise tot timpul să-l privească în față, de teamă să nu-și dea seama că nu dormise bine. Avusese o noapte grea, bîntuită de vise ce alternau de la straniu la erotic, de la înfricoșător la fantastic. El avusese un rol aparte în visele ei. Era sfîrșită. Dar o irita felul lipsit de tact în care el îi reamintise că arăta rău.

- Nici tu nu arăți mai bine.

- Am avut o seară foarte grea.

- Și atunci ce cauți aici? De ce nu ești acasă la tine? Dormind? Ai venit să-ți adulmeci prada?

Stevie sesiză felul, aproape imperceptibil, în care el își strînse buzele, în semn de iritare.

- Ai fi putut să spui asta, dacă eu aș fi fost cel care a scris acel articol. Dar n-am făcut-o eu. Eu unul, aș fi spus tuturor lucrurilor pe nume.

O cuprinse amărăciunea. Vorbi pe un ton sumbru.

- Din articol reiese că sînt terminată, ca jucătoare, și mai am puțin pînă să mor și să fiu incinerată. Judd se ridică atît de rapid de pe scaun, înjurînd și blestemînd, încît ea rămase fără replică.

- Să nu mai spui niciodată una ca asta. Mă trec fiori.

- Îmi cer scuze că ți-am rănit sensibilitatea, i-o reteză ea. Dar este vorba de boala mea, și am să discut despre ea atunci cînd voi avea eu chef. Dacă nu-ți convine, n-ai decît să pleci. Ceea ce, la urma urmei, n-ar fi o idee chiar atît de rea.

De fapt, era o idee rea. Nu se simțea deloc tentată de posibilitatea de a rămîne singură. Acum, că știa că era nevinovat, că-1 bănuise degeaba, era chiar bucuroasă să-l știe în preajmă. Pentru că, atunci cînd erau împreună, toate reflexele ei mentale erau în stare de alertă. Asta o împiedica să se lase copleșită de tot felul de gînduri triste.

Ca să se asigure că el n-avea să-și dea seama cît de tare își dorea să rămînă, arboră o expresie ostilă.

- N-ai ce face aici. Poți să pleci, dacă vrei.

- Am venit să te însoțesc la spital.

- Nu merg la spital. Ți-am mai spus și ieri. Mai am două săptămîni să...

- Ascultă, Stevie...

- Nu, tu să mă ascuți. Este vorba despre viața mea, este hotărîrea mea, și nimeni...

Se auzi soneria.

- Domnișoară Corbett! Cineva striga afară. Cum puteți comenta faptul că aveți cancer și deci veți renunța la tenisul profesionist?

- Oh! strigă ea. De ce nu mă lasă în pace? Era cu nervii întinși la maximum. Își acoperi urechile cu palmele.

Se părea că insistentul reporter renunțase sau fusese îndepărtat de unul dintre polițiștii care ar fi trebuit s-o păzească de musafirii nepoftiți. Casa era din nou cufundată în liniște. Tresări cînd Judd o cuprinse pe după

umeri.

- Măcar lasă-mă să te duc undeva departe de aici, pentru câteva ore. Se răsuci pe scaunul înalt al barului și-și depărtă picioarele, așezînd-o între ele.

- De ce vrei să faci asta?

- Ca să mă revanșez, pentru că ieri am fost ca un șacal adulmecînd sînge proaspăt.

- Dar n-ai scris tu articolul.

- Mă simt responsabil, într-un fel. Știu că n-ai o părere prea bună despre mine, ca ziarist. Beau prea mult, petrec prea mult și am o doză prea mare de autocompătimire. Sînt sarcastic. Nu te poți baza pe mine. Însă sub aceste aparențe care nu mă flatează deloc se ascunde totuși un tip de treabă.

- Oh, bineînțeles.

Îi adresează un zîmbet fermecător, ștregăresc, care-i accelerează bătăile inimii.

- Acordă-mi ziua de azi și am să-ți dovedesc că te înșeli.

Ea ar fi vrut să consimtă, dar ezita. În ciuda farmecului lui incontestabil, nu putea fi prea sigură că n-avea de gînd să scrie un reportaj despre ea. Poate că intenționa să realizeze un portret mai amănunțit al „debutantei în tenis”, cum o numise chiar el cîndva.

- Nu mi se pare o idee prea bună, Mackie. Am să risc, rămîinînd aici.

Aproape concomitent, telefonul începu să sune și se auzi din nou soneria.

- Tu ai plănuit toate astea? Îl acuză ea.

Mackie rîse, încîntat de neașteptatul ajutor care venise în sprijinul ideii lui.

- Se pare că providența este de partea mea. Ia-ți cu tine tot ce crezi că ai nevoie. Nu ne vom întoarce pînă la asfințit. Îi dădea instrucțiuni, de parcă ajunseseră deja la o înțelegere care-l mulțumea.

- Mackie, chiar dacă-aș vrea să-mi petrec ziua cu tine,

În oraș, ceea ce nu este adevărat, tot n-ar fi bine. Sîntem amîndoi prea cunoscuți. N-am putea ieși nicăieri, în oraș, fără să fim recunoscuți, pîndiți.

- Tocmai de asta, mă gîndeam să mergem în afara orașului.

- În afara orașului? Unde?

- Vei vedea.

- Și cum crezi că vom reuși să scăpăm de toți reporterii ăștia?

- Vrei să încetezi cu întrebările și să te pregătești de plecare? o întrebă el nerăbdător.

Stevie îi studie fața pentru o clipă. Nu puteai avea mai mare încredere în el decît într-un pirat. Urmau, probabil, să-și piardă întreaga zi certîndu-se. Dar alternativa de a-și petrece ziua sub asediu, în propria ei casă, era și mai înfricoșătoare.

Hotărîtă, își netezi fustița albă de bumbac, cu care era îmbrăcată.

- Pot să merg așa?

- Sigur, la-ți geanta.

În mai puțin de cinci minute, ea se întorcea în bucătărie, ducînd cu ea un sac de sport în care îndesase tot ce crezuse că i-ar fi putut fi necesar pentru o zi. Judd era la chiuvetă, clătind ibricul de cafea.

- Ai început să te simți ca acasă, nu-i așa?

- Hmm. Își șterse mîinile pe un prosop, apoi îl puse la loc. Așa este.

Făcu un pas înainte, îi înlănțui talia cu brațele, o trase mai aproape și-i acoperi buzele cu ale lui.

Stevie fusese luată total pe nepregătite. Nu era în stare să se lupte sau să protesteze în vreun fel. El o sărută cu blîndețe, atingîndu-i ușor buzele.

În timp ce-și croiau drum spre gîtul ei, mîinile lui îi poposiră cîteva clipe pe sîni, necăjindu-i sfîrcurile. Lui Stevie i se părea că visează, dar mîngîierile lui erau chiar foarte reale. Reacția ei fu promptă. Un val de căldură i se

ridică în trup, din ce în ce mai puternic. Ajunse la apogeu, atunci când el se lipi de ea, iar limba lui începu să se joace leneș cu buzele ei pline, ca și cum nu conta dacă le întredeschidea sau nu. Dacă o făcea, bine. Atunci, avea s-o sărute. Dacă nu, iarăși bine. Nu avea să fie dezamăgit, ci numai amuzat.

Stevie îndredeschise buzele.

Iar atunci limba lui începu să-i exploreze în tihnă gura. Schimbarea se produse treptat, aproape de nesesizat. O săruta din ce în ce mai adânc, mai flămînd, iar ea îi răspundea la fel.

Cînd intențiile lui Judd deveniră într-atît de evidente încît i se puteau ghici sub haine, o îndepărtă grăbit de lîngă el. Stevie îl privi uimită, dar plină de dorință.

- De ce m-ai sărutat așa?

Din curiozitate. Își dresе glasul și continuă:

- Ne-o doream amîndoi, nu-i așa? încă de ieri, de cînd ți-am zărit sîinii, m-am întrebat cum ar fi. Acum, că ne-am satisfăcut curiozitatea, ne putem relaxa. Hai să ne bucurăm de această zi. Vrei?

Stevie dădu din cap, aprobator, dar nu scoase nici un cuvînt. Fusese cît pe ce să facă o mare greșeală.

Capitolul 4

- Ji-ai ratat vocația. Erau pe autostradă. Stevie vorbea tare, încercînd să acopere zgomotul infernal produs de motorul mașinii lui sport. Ești tipul infractorului înrăit.

Planul lui de a scăpa de reporterii constase în a crea o diversiune. Stevie trebuie doar să se arate la ușa din față a casei, pentru ca ziaristii să creadă că se pregătea să dea o declarație, astfel ca ei să-și pregătească aparatele. În timpul acesta ea și Judd se furișaseră prin spate, o luaseră la fugă prin grădină și, fără să fie văzuți, se urcaseră în mașina lui, pe care o parcase pe o stradă învecinată.

- Mă gîndeam să mă apuc de lovituri în stil mare, zise el expansiv, dar mă sperie faptul că n-am suficientă ambiție și n-aș putea să muncesc din greu.

Stevie se sprijini, zîmbind, de spătarul scaunului. Chiar din clipa în care ieșise din apartamentul ei, simțise o ciudată senzație de libertate. Nu i se întîmpla prea des să nu-și urmeze stilul disciplinat de viață. În majoritatea dimineților făcea exerciții de menținere a condiției fizice sau antrenamente.

- De cînd joci tenis? Uitîndu-se în oglinda retrovizoare, să se asigure că drumul era liber, Judd o luă spre est, pe autostrada interstată, lăsînd Dallas-ul în urmă.

- De la doisprezece ani.

- Destul de tîrziu pentru cineva care a ajuns la asemenea performanțe.

- Poate. Dar nici nu-mi amintesc să nu fi avut vreodată bucuria, sentimentul unic, intim, de a fi ținut o rachetă în mîină. Rememoră seara în care își dăduse seama că i-ar fi

plăcut să joace tenis. Din senin, le-am spus părinților mei că visam să încerc la concursul de selecție a echipei de juniori. Făcusem această declarație surprinzătoare la cină. Mama și tata m-au privit uimiți de parcă le-aș fi spus că voiam să locuiesc pe Marte. Discuția a decurs cam așa:

- *Tenis?*

- *Da, tată.*

- *Ăsta e un sport pentru puștii bogați, spusese el. Dă-mi, te rog, cartofii.*

- Astfel a schimbat tata subiectul discuției, încheie Stevie.

- Ce aveau ai tăi împotriva tenisului? o întrebă Judd.

- Nimic în mod deosebit. Cred că nu se gândiseră niciodată la o asemenea posibilitate. Pe mama n-o interesa deloc sportul. Iar lui tata nu-i plăceau decât fotbalul și baschetul. Bineînțeles, sporturi bărbătești. Ea era singurul lor copil, singura lor fată. Știa că tatăl ei era încă foarte dezamăgit că nu avusese un băiat.

- Și cum ai reușit să-i determini să-ți dea voie să joci?

După cină, am deschis subiectul în timp ce o ajutam pe mama să spele vasele, l-am explicat că puteam folosi rachetele și mingile de la școală. Nu trebuiau să-mi cumpere nimic. A fost de acord.

Stevie continuă să-i povestească cum, pe vremea când termina liceul, făcuse deja o pasiune pentru tenis. Economisea banii câștigați ca baby-sitter, pentru a-și plăti cursurile pe care le urma la un club exclusivist, din nordul orașului.

- Nu eram membri ai clubului. Numai taxa de admitere depășea suma de bani câștigată de tata într-un an.

N-o spunea cu ranchiună. Niciodată nu se gândise cu amărăciune la veniturile modeste ale familiei ei. Era nemulțumită însă de faptul că nu încercaseră niciodată să facă ceva să o ducă mai bine.

- În perioada în care participam la primul meu turneu

organizat de club, l-am întâlnit pe Presley Foster.

„Porți încălțări, cu un număr prea mare. Backhand-ul tău este foarte slab, iar forehand-ul nu este nici el prea departe, cu toate că lovești bine mingea, în general. În loc să te concentrezi asupra strategiei, joci mai mult pentru spectatori. Dacă ești condusă cu două puncte, renunți automat la luptă și pierzi setul. Serviciul tău este puternic și rapid, dar inconstant. Nu depui efort decât dacă ți se pare ție necesar. E un obicei foarte, foarte rău”.

Parafrazase cu exactitate cuvintele lui Presley Foster. Judd murmură:

- Măi să fie...

Stevie putea acum să privească detașat în urmă și să facă haz de necaz.

- Mi se părea că mă lovise un ciocan în moalele capului. După o pauză, Presley a continuat:

„Dar ai talent! Pot să ți-l cizelez, să fac din tine o jucătoare de primă clasă. Mă vei urî însă pînă ajungem acolo. Am nevoie de doi ani”.

La o săptămîină după absolvirea liceului, se antrena deja în tabăra faimosului antrenor, în Florida. Părinții nu înțelegeau nici acum hotărîrea luată. Tenisul nu era o meserie. Ci un joc. Ea plecase, în ciuda obiectiilor lor. Poate că n-o aștepta un viitor strălucit în tenis, dar nici dacă rămînea acasă, lîngă ei.

- Nu mi-am dat seama cît îmi va fi de greu decât atunci cînd am început să mă antrenez cu Presley, îi zise ea lui Judd, zîmbind.

La început, fusese întrecută de majoritatea celor care începuseră cu mult mai devreme antrenamentele și care participaseră la taberele de vară organizate de Foster.

Majoritatea acestora nu făcuseră nimic altceva, cu excepția tenisului. Nu avuseseră deloc copilărie. Tenisul era totul.

- Am participat la primul circuit la nouăsprezece ani. Se uită pe geam, la peisajul în continuă schimbare. Judd conducea foarte bine, dar foarte repede. Jucam în Savannah, Georgia, când am primit vestea că părinții mei fuseseră uciși în timpul unei furtuni.

- Au murit în acea tornadă? Cea care a distrus, practic, jumătate din estul Dallas-ului?

- Da. Întregul cartier a fost ras de pe suprafața pământului. Stăteam în pat, cu fața îngropată în perne, în camera mea de motel, și plîngeam, când Presley a intrat ca o furtună să mă întrebe de ce nu eram pe teren. Trebuia să înceapă meciul.

„- Mi-au murit părinții. Doar nu te aștepti să joc astăzi?

- Bineînțeles că vei juca! în astfel de momente îți dai seama din ce aluat e făcut un jucător!”

Jucase. Și învinsese. După meci luase primul avion spre Dallas. Trebuia să se ocupe de funeraliile părinților ei.

- Șase luni mai târziu, zise ea cu voce pierdută, în timp ce spunea ceva, Presley a dus brusc mâna la inimă și, fără să mai scoată vreun sunet, s-a prăbușit la pământ. A murit pe loc. A doua zi aveam meci. Am jucat. Asta ar fi așteptat de la mine.

Nici părinții, nici mentorul ei nu trăiseră suficient de mult s-o vadă printre cele mai bune jucătoare de tenis ale lumii. Acum era în cursa pentru Marele Șlem. Apoi avusese de gând să se retragă. Îi dovedise tatălui ei că nu avusese dreptate. Tenisul nu era un joc numai pentru copiii bogați. Ci un stăpîn autoritar și gelos, de dragul căruia își sacrificase studiile, dragostea, căsnicia, totul.

Acum, că ajunsese atât de aproape de țelul ei, nu putea

permite nimănui să-i stea în cale. *Nimic* n-o mai putea opri.

Dîndu-și seama că Judd o privea cu atenție, își descleștă pumnii și se strădui să-i zîmbească.

- Ce-ar fi să-mi vorbești despre tine? Ți-ai dorit dintotdeauna să devii genul de cronicar sportiv care-și înmoaie penița în sîngele victimei sale?

El tresări. Arboră o mutră jignită.

- Doamne, mă faci să mă simt groaznic.

- Și tu ai scris niște lucruri înspăimîntătoare despre mine. De ce te-aș menaja?

- Sunt antrenat contra loviturilor sub centură. Îi făcu cu ochiul. Dacă stau să mă gîndesc bine, cîteva lovituri *acolo*, din partea ta, mi-ar face chiar plăcere.

Ea îi ignoră insinuările sexuale. Dar se simțea tentată să se gîndească la sărutul lor. N-avea rost să se amăgească cu gîndul că nu participase. Cel mai sigur lucru era să se prefacă, să se poarte ca și cum nu se întîmplase nimic între ei.

Judd Mackie avea reputația unui mare cuceritor. Însă ea fusese de prea multe ori victima peniței sale acide și n-avea de gînd să devină acum și o altfel de victimă.

- Te întreb din pură curiozitate, Mackie. De ce eu? Se întoarse spre el și-și strînse un picior sub ea. De ce ți-ai îndreptat tot veninul spre mine?

- Ce-ți pasă? Oricum toată lumea este în stare să-ți mănînce din palmă. Ce importanță mai poate avea un biet gazetar care te supune unui tir încrucișat în articolele sale?

- E deranjant.

- Nu și pentru cititorii mei. De la primul meu articol, de acum cîteva ani...

- Și pentru care am cerut dezmințire.

El îi zîmbi galeș.

- Am publicat atunci cîteva paragrafe din scrisoarea ta. Mai ții minte? Cititorii s-au amuzat de toată povestea. Așa

că am cultivat în mod deliberat antagonismul dintre noi.

- De ce?

- De dragul publicității.

- Dar ce-am făcut așa de grav, încît să merit disprețul tău?

- Nu era vorba de ce ai făcut sau nu. Ci de cine ești tu.

Și cum...

- Cum ce? interveni ea, nelăsîndu-l să-și termine fraza.

- Cum arăți.

Remarca o reduce la tăcere. În cele din urmă spuse:

- Adică?

- Ești tare drăguță. Îmi vine foarte greu să iau în serios o atletă care arată ca păpușa Barbie în echipament sportiv.

- Ăsta-i șovinism!

- Ba nu.

- Felul în care arăt n-are nici o legătură cu stilul meu de joc.

- Probabil, zise el pe un ton de scuză.

- Vrei să spui că, dac-aș avea un neg mare și urît pe vârful nasului, aș fi, după părerea ta, o jucătoare mai bună?

- Nu vom ști niciodată, nu-i așa? S-ar putea. Cel puțin n-aș mai fi tentat să scriu acele lucruri neadevărate și meschine despre tine.

Ea se sprijini de portieră și-l privi neîncrezătoare.

- În toți anii ăștia m-am întrebat ce-am făcut oare ca să merit mînia ta. Și constat că, de fapt, n-are nici o legătură cu mine. Ci a fost pricinuită de snobismul și prejudecățile tale misogine.

- Generalizezi prea tare... iartă-mă că ți-o spun. Nu am nici un fel de idei preconcepute la adresa sportivelor.

- Ci numai la adresa mea. Ce-aș putea să fac ca să te răzgîndești?

- Să te urîțești?

- Sau să mă îmbolnăvesc de cancer.

El opri brusc la un semafor. Întorcînd privirea spre ea, spuse:

- Asta a fost o altă lovitură sub centură, Stevie. Am să încerc s-o uit, dar cu o condiție.

- Care?

- Spune-mi că știi să gătești.

- Să gătesc?

- Da. Știi tu, în bucătărie, la aragaz... Pui diverse chestii în oale și tigăi, iar ele devin comestibile.

- Știu să gătesc.

- Bine, răspuse el. La următoarea intersecție, făcu un viraj și se încadră pe o șosea adiacentă, cu două benzi. Nimic cu sos, însă. Nu-mi plac sosurile, cu excepția celui cu smîntîină care se pune la friptura de pui.

- Oh, te rog, murmură ea. Dar zîmbea.

Cîteva minute mai tîrziu, opreau în dreptul unui complex alcătuit dintr-un magazin și o stație de benzină.

- Hai la cumpărături.

După o jumătate de oră, erau pe un drum de țară, străjuit de copaci înalți și, din loc în loc, de cîte un brad.

- Unde mergem?

Nici nu știa cum să numească așezarea prin care tocmai trecuseră. Era un fel de orășel. În afară de acea benzinărie mai erau numai un magazin alimentar, o poștă, un post de pompieri, o școală și trei biserici protestante.

- La casa bunicilor mei. Rîse, văzînd-o cît era de uimită. Te surprinde? E adevărat. Nu numai că am o mamă, dar am și tată. Sau cel puțin, aveam. Iar această fermă a aparținut părinților lui. I-au lăsat-o prin testament. Eu am preluat-o acum cîțiva ani, după moartea lui. Am vîndut o parte din teren, dar am păstrat douăzeci de acri, de jur împrejurul casei.

- Douăzeci de acri foarte frumoși, remarcă ea.

- Mulțumesc.

Casa a fost o altă surpriză. Era amplasată într-un luminiș și înconjurată de arbori impunători, de-abia înfrunziți. În spatele casei erau o moară de vînt, un soi de garaj și un hambar. Totul fusese cîndva vopsit în alb, dar i-ar fi prins bine o renovare. Straturile de flori din fața casei erau pline de bălării. Peste toate plutea un aer de dezolare și neglijență.

- Are nevoie de cîteva reparații, zise el, constatînd evidența. Arată mult mai bine pe dinăuntru, îți garantez.

- Este fermecătoare, spuse Stevie. Sări sprintenă din mașină, înlăturînd cu mîna pînza unui păianjen, urzită între copaci.

Judd descuie ușa și o invită înăuntru. Fură întîmpinați de aerul închis, stătut, al unei case nelocuite de multă vreme.

El se opri în holul spațios și spuse:

- Inițial, am avut în intenție să o transform într-un refugiu pentru weekend-uri, dar reușesc din ce în ce mai rar să plec din oraș la sfîrșit de săptămînă, din cauza evenimentelor sportive în plină desfășurare. Și nu mi se pare deloc practic să vin la mijlocul săptămînii. Drept rezultat, nu ajung aici pe cît de des aș vrea și nu mă pot ocupa așa cum se cuvine de toate astea.

- Aici ce e? îl întrebă Stevie, arătînd spre camera din spatele ei.

- Este sufrageria. Înăuntru nu sînt decît o masă, un fotoliu și o mașină de scris. Văzînd că-l privea mirată, adăugă: Mobila de aici este acum în casa mamei mele.

- Oh. Nu-i răspunsese de fapt la întrebarea pe care intenționase să i-o pună, dar se mulțumi, pentru moment, cu acea explicație. Se părea că obișnuise să scrie destul de mult acolo. Și sus?

- Trei dormitoare și o baie. Haide să ducem toate astea în bucătărie.

Îl urmă, străbătînd camera de zi. Toate mobilele erau

acoperite pentru a fi protejate de praf. Au luat-o la dreapta la capătul holului și au intrat în bucătărie. Judd așază pungile cu cumpărături pe masa de stejar.

- Îmi imaginez casa bunicii mele, spuse Stevie gânditoare, mîngîind nostalgică spătarele scaunelor. Nu mi-am cunoscut bunicii. Au murit înainte de nașterea mea.

- Uau! Judd deschisese frigiderul și scotea acum ceva alterat, de nerecunoscut. Îl apucase cu vîrfurile degetelor și, cu mîna întinsă, ținîndu-l la distanță, îl aruncă pe geam. Mă bucur că bunica nu-i aici. Ar fi făcut infarct.

Deschise geamurile, lăsînd aerul proaspăt să pătrundă înăuntru, în timp ce Stevie pregătea cîteva sandvișuri. În timp ce trebăluia, simți cîteva înțepături în josul abdomenului. Începuse să se obișnuiască cu ele, le anticipa chiar. Ciudat, dar nu se mai gîndise deloc la boala ei de cînd părăsise Dallas-ul. Trebuia să-i mulțumească lui Judd, pentru că-i distrăsese atenția.

Cu numai două zile în urmă, ar fi putut să jure că, dacă l-ar fi întîlnit pe acest ziarist imposibil, l-ar fi strîns de gît, încet, contemplînd cu satisfacție felul în care ochii i-ar fi ieșit din orbite.

Surprinzător, această scenă o amuza și acum. Se simțea însă în largul ei atunci cînd era cu el. Judd n-o compătimise, nu-i plînsese de milă. Nici n-ar fi putut suporta așa ceva. Nu făcea pe clovnul, nu glumea forțat. Ar fi fost total nepotrivit, și o știa.

N-ar fi crezut niciodată că se va înțelege atît de bine cu el. Era prietenul de care avea nevoie acum, amuzant dar și serios, cu care puteai discuta cu ușurință.

- Masa este gata.

El se spală pe mîini și i se alătură la masă.

- Arată foarte bine, zise el entuziasmat, trăgîndu-și scaunul mai aproape.

Stevie luă o înghițitură din sandviș. Îl întrebă, cu gura încă plină:

- Ce facem după-amiază?
- Dragoste.

Capitolul 5

Stevie înghiți pe nemestecate. Se holba la Judd, care continua să mănânce calm.

- A fost doar o sugestie, bineînțeles.

Se ridică asemenea unei săgeți și se îndreaptă spre ușă.

- Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Nu trebuia să am încredere în tine. Oh! Cît de proastă am fost... Au! În timp ce trecuse pe lângă scaunul lui, el întinsese mîna și-i apucase capătul cozii. Acum o ținea strîns, ca într-un laț. Potolește-te! strigă ea. Dă-mi drumul.

- Stai jos. Se străduia să pară aspru, dar era evident că nu putea să se mai prefacă mult. Nu știi de glumă?

- Aia a fost o glumă?

- Bineînțeles. Ce-ai crezut? Că am vorbit serios?

- Sigur că nu! ripostă ea.

- Atunci, de ce n-ai rîs?

- Pentru că n-a fost deloc amuzant.

- Așa m-am gândit și eu. Dacă ai fi putut să vezi ce față ai făcut! începu s-o imite. Dacă într-adevăr arătase așa... îi venea să se ascundă sub masă.

- Am înțeles, zise ea sec și se așeză la loc, pe scaun. Mușcă furioasă din sandviș. Îți stă în caracter să mă aduci aici, sub un pretext oarecare, apoi să încerci să mă seduci.

Părea mai degrabă flatat, decît insultat.

- De unde știi că-mi stă în caracter să te seduc?

- Am spus să încerci să mă seduci.

- O.K. De unde știi asta?

- Am mai auzit și eu cîte ceva.

- Oh. Într-adevăr? Ce anume? Ce-ai auzit spunîndu-se

despre mine?

- N-are importanță.

- Doar nu te gîndești la povestea aceea scornită pe seama mea, despre cele trei roșcate, nu-i așa? A fost o minciună sfruntată.

- Trei? repetă ea abia șoptit.

- Erau, într-adevăr, niște contorsioniste, dar chiar și așa...

Ea îl privi suspicioasă.

- Mă pui la încercare?

- Bineînțeles. Se reîntorsese la sandvișul lui, dar continua să zîmbească. Un nesuferit. Știi la fel de bine ca și mine că patul bunicii nu e în pericol, nu-i așa?

- Sigur că nu.

- Nu s-a întîmplat nimic deosebit, atunci cînd ne-am sărutat, nu-i așa?

- Mda...

- Pămîntul nu s-a cutremurat, stelele nu s-au aprins pe cer, n-au explodat artificii. Eu n-am simțit mare lucru. Tu?

- Nu.

- Nici o urmă de pasiune.

- Categoriec nu.

El o privi insistent.

- Am încercat, dar nu ne-a reușit. Deci, nu trebuie să ne facem griji. Să ne întoarcem la întrebarea ta: Ce facem după-amiază?

Stevie nu-l mai asculta. Se simțea ușurată, știind că el o necăjise, spunîndu-i că aveau să facă dragoste. Dar eul ei era rănit. De ce i se păruse oare atît de absurdă această posibilitate? De ce, atunci cînd se sărutaseră, el nu simțise nimic? Bineînțeles că nu era pasiune ceea ce simțise ea în zonele erogene, atunci cînd buzele lui începuseră acel ritual seducător, dar totuși simțise ceva.

Pe el nu-l afectase deloc, însă. Să fi fost oare sărutul ei atît de neexcitant?

- ... nu trebuie să o faci.
 - Ce să fac? îl întrebă ea, dîndu-și seama că el îi vorbise în tot acest timp.
 - Să mă ajuți, spuse el, privind-o ciudat. Nu m-ai ascultat?
 - Nu. Mă gîndeam la altceva.
 - N-ai dureri, nu-i așa?
 - Nu, nicidecum.
 - Bine. O studie o clipă, de parcă ar fi vrut să se convingă că spunea adevărul. Apoi îi relată pe scurt ceea ce spusese cu cîtva timp în urmă. Am ceva de făcut, te poți odihni într-unul dintre dormitoarele de sus.
 - Aș prefera să ies pe-afară. Pădurea este minunată.
 - Cum vrei, spuse el, ridicîndu-se de pe scaun și ducîndu-și farfuria la chiuvetă. Pe rafturile din camera de zi sînt o mulțime de cărți. Alege-ți una, dacă te plictisești.
 - Mulțumesc.
 - Mi-am adus niște haine în care să lucrez. Mă apuc de treabă imediat ce mă schimb. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva.
 - Bine.
- El ieși din bucătărie. Stevie se întoarse spre chiuvetă. Se simțea dintr-o dată singură, abandonată.
- Oh, Stevie?
 - Da? răspunse ea, întorcîndu-se brusc.
- Judd băgase doar capul pe ușă.
- Am simțit ceva, totuși.
- Apoi dispăru.

Stevie începu să murmure cuvinte de neînțeles la adresa aceluia bărbat care se evaporase atît de rapid.

- Ce naiba faci aci?
- Stevie, care stătea în genunchi, se uită pe după umăr.

Aproape că alunecă, dar se redresă la timp.

Judd era îmbrăcat într-o pereche de blugi Levi's, ponosiți, și un tricou. În cele două ore care trecuseră de când nu se mai văzuseră, el muncise din greu. Firișoare de transpirație își croiseră drum pe pieptul lui puternic. O privea sprijinindu-se de o greblă.

Stevie încercă să nu-l fixeze cu privirea. I se părea o invadare a intimității lui faptul că nu-și putea dezlipi ochii de pe urmele de sudoare care se strânseseră spre centrul stomacului, pătrunzînd sub talia joasă a blugilor.

O senzație dulce, ca o durere blîndă, copleși feminitatea lui Stevie, amintindu-i vag de durerile pe care le avusese recent. Dar acum era altceva.

Îi producea plăcere, nu teamă și neîncredere. Așa cum făcuse și altădată, lăsă deoparte aceste gânduri care-o înspăimîntau.

- Ție ce ți se pare c-aș face? Plivesc răsadul ăsta de flori. Se reîntoarse la ocupația ei, care-o făcuse să-și murdărească cumplit îmbrăcămintea albă. Arăta superb. Coama blondă îi atârna greu pe spate, bluza i se lipise de corp.

Se simțea minunat. Mult mai sănătoasă și în putere decît fusese în ultimul timp pe terenul de tenis.

- Era vorba să te odihnești, îi spuse el. Să te relaxezi.

- Dar asta și fac. Îmi face plăcere să mă ocup de flori, și mai ales de cele care au fost neglijate atîta timp. Întoarse capul să-l privească dezaprobator, dar se uită rapid în altă parte. El îngenunchease lîngă ea. Aproape acum, fața lui brăzdată de sudoare era și mai frumoasă. Îi simțea mirosul pielii și știa că buzele lui ar fi avut un gust sărat, dac-ar fi sărutat-o.

Înghițind în sec, zise:

- Am pus o cană cu apă de la gheață pe verandă.

- Mulțumesc. Se ridică brusc, și începu să - mormăie cînd îi trosniră genunchii. Urcă treptele pînă la verandă.

Bătrânele mele picioare aveau nevoie de exerciții, dar nu voi mai fi în stare să mă ridic din pat, mâine dimineață. Mai mult ca sigur.

Își turnă un pahar de apă rece. După ce-l goli întrebă:

- Ai făcut ceva aici?

- Am măturat. Veranda era plină de frunze moarte și de ace de brad. Arăta jalnic.

- Ești o adevărată albinuță, nu-i așa?

- Mă simt bine cînd am cîte ceva de făcut. Mai ales că, atunci cînd sînt ocupată, nu mai am timp să mă gîndesc.

El coborî cele cîteva trepte și o trase în joacă de coadă.

- Numai să nu te obosești prea tare.

- N-am s-o fac.

- Arăți foarte obosită.

Soarele se ascunsese după vîrfurile copacilor, aruncînd umbre pe zidurile casei. Stevie se legăna într-un balansoar atîrnat de ramurile unui pecan, dîndu-și vînt cu picioarele goale.

Înainte să se așeze aici, curățase toate pînzele de păianjen de pe lanțurile acestuia. Trebuiau unse, dar îi făcea plăcere să audă scîrțîitul leneș. Se armoniza cu ritmul morii de vînt.

În cursul după-amiezei, Judd reparase cîteva încuietori stricate, plivise buruienile și făcuse curățenie în jurul hambarului și al garajului.

Acum, în timp ce i se adresa, el se lăsă cu greutate la pămînt, în fața balansoarului.

Se îmbrăcase din nou cu cămașa dar n-o încheiase, lăsînd astfel să i se vadă pieptul puternic și stomacul plat, umbrît ușor de părul brun. Stevie se străduia din răspuțeri să-și ferească privirile, dar nu-i era prea ușor. Făcuse acest efort toată după-amiaza.

- Sunt obosită, într-adevăr, recunosc ea. Este însă un sentiment minunat. Nu-mi mai amintesc de când n-am mai privit cum apune soarele printre frunzele copacilor. Lumina care scade, umbrele verzi și arămii. Totul este minunat. Iar sunetele, nu le poți auzi nicăieri în oraș. Și liniștea... da, într-adevăr, e liniște.

Mackie se răsuci pe o parte și-și sprijini obrazul în palmă. Ridică privirea spre ea.

- Întotdeauna ești atât de melancolică?

- Numai când sînt foarte obosită, ca acum, zise ea surîzîndu-i. El îi întoarse zîmbetul. A fost o zi foarte plăcută. Păcat că trebuie să ne întoarcem, să respirăm gaze de eșapament în locul parfumului florilor.

- Chiar trebuie?

- Ce ți-ai mai pus în gînd de data asta, Mackie?

- Doamne, ce suspicioasă ești!

- Nu sînt suspicioasă. Dar n-am încredere în tine, zise ea cu blîndețe. De ce m-ai întrebat dacă trebuie să ne întoarcem în Dallas? Bineînțeles.

- De ce?

- Am obligații.

- Față de cine?

- În primul rînd, tu ai. Față de *Tribune*.

- Nu mai am, de azi-dimineață.

- Ce vrei să spui?

- Am fost concediat.

Ea îl privi uimită.

- Concediat? *Tu?*

- Da.

- De ce?

- Pentru că am permis unui ziar rival să-mi fure povestea despre Stevie Corbett.

Ea rămase cu gura căscată de uimire. Rămase privindul cîteva clipe, dar nimic din expresia lui n-o îndreptăța să creadă că o mințea. Cu toate că ar fi vrut să fie așa.

- Ai fost concediat din cauza mea?

Mackie îi răspunse nepăsător.

- Nu-ți face griji. Șefului meu îi face plăcere să mă dea afară. Nu puteam să-l lipsesc de satisfacția asta.

Gluma lui n-o făcu însă să zîmbească.

- Dar... ai fi putut să scrii un articol-trăsnet. Erai singurul care știa adevărul.

- Aș fi fost însă un ticălos, nu-i așa? Poate că-ți vine greu să mă crezi, dar am și eu etica mea, iar atunci când spun că o conversație este confidențială, așa rămîne.

Se ridică și veni spre ea. Stevie stătea într-o parte, cu unul din picioare întins de-a lungul balansoarului. El îi cuprinse glezna cu mîna, îi ridică piciorul, se așeză și-l lăsă în poală.

- Ai o bășică, remarcă el,

- Așa pățesc de fiecare dată, atunci când port sandale în locul pantofilor de tenis.

Îi mîngîie ușor pielea înroșită, cu vîrful degetelor. La început, Stevie se gîndi să-și retragă piciorul de sub atingerea lui, dar gîndindu-se mai bine, renunță. Îi era teamă că, mișcîndu-se, putea să atingă din greșeală umflătura din pantalonii lui. Era mai bine să stea nemișcată, decît să-i pară rău, cu toate că locul unde-și ținea acum piciorul nu prea putea fi considerat sigur.

- Ar fi mai bine să plecăm, înainte să se întunece de tot, sugeră ea cu o voce răgușită.

- Am vorbit serios. Întoarse capul spre ea și o privi în ochi. Hai să rămînem.

- Nu se poate.

Stevie își dorea ca el să-i fi eliberat piciorul. Acum desena cercuri din ce în ce mai largi cu degetul mare. Îi venea tot mai greu să nu reacționeze, să nu dea frîu liber plăcerii care o învăluia. Iar privirea lui era pur și simplu dezarmantă.

- De ce?

- De ce? Nu-i venea nici un motiv în minte. De-aia.

- Bun motiv, zise el zîmbind. Apoi redeveni serios. Ai nevoie de timp de gîndire. Ce loc poate fi mai bun decît acesta? Nu există telefon, nu te deranjează nici un reporter insistent. - Nu e nimeni care să te preseze în vreun fel. Sunt numai eu.

N-avea de unde să știe însă că el era principalul motiv. Și tocmai pentru că ideea o tenta foarte tare, trebuia să refuze categoric.

- Ai de gînd să stai aici și să mă privești, în timp ce eu încerc să-mi rezolv dilema? Asta să fie oare propunerea ta?

- Nu. Eu voi lucra la romanul meu.

- Romanul tău? Ce roman?

- Cel pe care-l voi începe mîine dimineață. Dacă rămînem aici, bineînțeles. Dacă nu, marele roman american nu va fi scris niciodată, și toată lumea va da vina pe tine.

- Oh, mulțumesc. Deci, de-aici încolo cariera ta cade în responsabilitatea mea.

- Păi, am fost concediat din cauza ta, îi reaminti el.

- Dar tocmai spuneai..

- Știi ce-am spus. Haide să rămînem. Tu vei îngriji florile, vei face curat și vei găti, iar eu voi scrie.

- Înțeleg că ai nevoie de o menajeră pe care să n-o plătești. Își trase piciorul din strînsoarea lui blîndă. Atinse cu călcîiul nasturele blugilor, dar nu-și permise să se gîndească la ce se ascundea dedesubt. Vrei pe cineva pe post de servitoare, în timp ce tu te vei preface a fi un al doilea John Steinbeck. Ești un escroc, Mackie, un mare escroc! Cel mai...

- N-ai decît să stai în pat toată ziua, din partea mea, strigă el, încercînd să-i stăvilească protestele. *Tu* și spus că-ți place să faci mereu cîte ceva, să-ți ocupi mintea cu... Ochii lui alunecară spre abdomenul ei. Știi tu...

Ridică apoi privirea spre fața ei. O singură privire

aruncată ochilor ei ostili a fost de ajuns..

- Bine, uită c-am spus asta. A fost o idee proastă. M-am gândit numai că ne-ar prinde bine un răgaz în care să putem reflecta, să facem planuri. Și părea locul ideal pentru asta. Se pare însă că m-am înșelat.

Coborî din leagăn, care începu să se miște nebunește. Stevie îl opri cu piciorul.

- Și unde o să dormim?

El se întorsese deja cu spatele la ea. Se opri brusc și rămase câteva secunde nemișcat. Apoi se răsuci încet.

- Unde o să dormim?

- Unde o să dorm eu?

- Alege-ți unul dintre dormitoare. Își puse mâinile în șolduri. La asta te gîndeai, că aș avea un motiv ascuns? Combinația ideală între o menajeră și o iubită? Ea rămăsese tăcută și-l privea acuzator. Credeam că am căzut deja de acord că între noi nu există nici un pic de atracție sexuală, zise el. Plănuisem o relație absolut platonică. Viețile amîndurora sînt acum în cumpănă. De ce să le mai complicăm?

- Exact.

- Și nu prea mi s-a părut c-au 'ieșit scînteii atunci, nu-i așa?

- Nu.

- Ai fi stat tu așa, murdară de pămînt și transpirată, arătînd ca naiba, dacă ai fi încercat să mă ademenești în patul tău?

- Nu, zise Stevie înțepată. Îi venea să-l pocnească.

- Foarte bine. Iar eu, dac-aș fi vrut așa ceva, ți-aș fi spus-o direct. Deci, zise el, trecîndu-și degetele prin păr, acum că ne-am înțeles rămînem sau nu?

Capitolul 6

- M-am gândit c-ar fi mai plăcut dac-am mânca aici.

Stînjenită, făcu un semn spre masa care o adusese, din sufragerie, pe verandă. Făcuse un buchet viu colorat din flori sălbatice, pe care-l așezase în mijlocul mesei. Un raid făcut prin toate dulapurile dăduse la iveală o față de masă brodată, cu șervețele, chiar și o luminare, pe care în final reușise s-o înfigă într-o farfurioară. Flacăra ei lumina acum fața lui Judd.

- A fost o idee minunată. Dar n-ar fi trebuit să te deranjezi atît.

- Mi-a făcut plăcere.

Așa cum îi promisese, o lăsase să-și aleagă dormitorul. Ea se hotărîse asupra celui cu vedere spre est, pentru că era obișnuită să se trezească devreme. Alegerea ei îi convenise și lui, pentru că recunoștea oricînd că nu-și dorea deloc ca lumina soarelui să fie cea care-i tulbura somnul dulce al dimineții.

După ce-i arătase dormitorul, continuase cu baia. Aceasta avea o chiuvetă cu pedestal, iar cada de modă veche se sprijinea pe patru picioare.

- Are pe puțin doi metri lungime, deci poți profita oricînd pentru a face o baie prelungită.

Găsiseră niște cearceafuri și prosoape în dulapul cu lenjerie, împreună cu cîteva articole de îmbrăcăminte. Judd le privise sceptic.

- Crezi că vei găsi ceva de îmbrăcat, pînă vom merge în oraș?

- Mă descurc eu. Ale cui au fost hainele astea? zise ea, ridicînd o fustă din grămadă și punîndu-și-o pe lîngă corp,

vrînd să-și dea seama dacă i se potrivea.

- Verișorilor mei cei mulți. Bănuiesc că în sertare sînt înghesuite laolaltă haine bărbătești și de damă. Judd extrase o cămașă și un șort. Pentru că sînt un tip foarte drăguț, te las pe tine să intri prima în baie. Apoi putem să pregătim fripturile pe care le-am cumpărat dimineață.

Lui Stevie începuse să-i chiorăie stomacul. El o mîngîie ușor pe abdomen, cu palma desfăcută.

- Înțeleg că ești de acord.

Stevie își încordase plexul, apărîndu-se de atingerea lui. Însă cu toate eforturile făcute, vocea îi suna ciudat cînd spuse:

- Foarte bine.

- O.K. Mă duc să caut cărbuni, în timp ce tu faci baie. Am găsit în garaj grătarul bunicului meu și l-am curățat mai devreme. Parc-am văzut undeva și un sac cu cărbuni.

O jumătate de oră mai tîrziu, ea era gata și coborîse. Era proaspătă și curată, cu părul încă umed. Mackie era mai murdar ca niciodată. La mizeria acumulată în timpul zilei se adăugaseră și urmele de funingine.

- Apa e ruginită, la început. Trebuie s-o lași să curgă puțin, îi zise ea. Se limpezește după cîteva secunde.

- Mulțumesc pentru avertisment, îi răspunse el, trecînd pe lîngă ea.

Stăteau față-n față, la masa luminată de luminare, învăluiți de sunetele misterioase ale nopții, venite din pădure, de aroma fripturilor, care-ți lăsa gura apă, și de aerul îmbălsămat al serii.

Stevie se simțea stînjenită. Căuta cu înfrigurare un subiect de discuție.

- Am pus deja friptura. Cărbunii se încinseseră exact cît trebuie.

- Bine.

- Poate vrei să te uiți și tu la grătar.

Era copleșită de timiditate, și nu-și dădea seama din ce cauză. Poate că ia pe care o purta acum nu fusese o alegere prea bună: o făcea să se simtă mult prea feminină. Îi era și cam mare. Decolteul era foarte larg și mereu îi alunea de pe umeri. Dacă hainele ei n-ar fi fost atât de murdare, le-ar fi îmbrăcat din nou după baie.

Dar așa, era nevoită să stea la masă cu un bărbat despre care se spunea că avusese o legătură cu trei surori concomitent, și se simțea stîngace și ridicol de vulnerabilă.

El privea totul cu atenție: lumînarea, florile, felul în care era aranjată masa, și pe ea. Mai ales pe ea. Părea să-și odihnească privirea cu imaginea ei.

- Încerci să mă impresionezi, Stevie? Poate c-ar fi mai bine să te avertizez de la început: nu mă tentează însurătoarea.

Ea explodă:

- Ticălos încrezut! strigă indignată, punîndu-și mîinile în șolduri. N-am făcut-o pentru tine. Ci pentru mine. Reușesc atât de rar să ies undeva serile, iar cînd o fac, îmi invit de obicei musafirii în oraș. Era un prilej de... De ce rîzi?

- De tine. Nu înțelegi deloc de glumă. Ești însă mult mai drăguță atunci cînd te înfurii.

O lăsă pe Stevie să-și descarce furia, iar el se duse spre grătarul pe care-l așezase într-un colț al verandei. Îi vorbi peste umăr:

- Fripturile mai trebuiesc lăsate cam cinci minute.

În acele cinci minute, Stevie aduse la masă salata verde, pe care o pregătise deja, pîinea, pe care o unsese cu unt și o ținuse în cuptor, și cana de ceai cu gheață, garnisită cu frunze verzi de mentă, pe care le găsisese în grădina din spate.

Judd sorbi din paharul înalt și-și linse buzele, în semn

de apreciere.

- Menta îmi aduce aminte de verile pe care le-am petrecut aici, la fermă, cu bunicii mei. Rămase o clipă privind în gol.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă Stevie cu blîndețe.

El o privi și-i spuse gînditor:

- Abia acum mi-am dat seama că acele clipe fericite s-au dus, dar este prima oară că am venit aici și n-am regretat acest lucru. Închină în cinstea ei cu paharul cu ceai. Este efectul companiei tale.

Stevie se topi în incandescența privirii iui. Începu să mănînce. Cîteva clipe mai tîrziu, spuse:

- Friptura este delicioasă, Judd.

- Ei, nu te entuziasma prea tare. Cam la asta se reduc talentele mele culinare.

Au continuat să mănînce în liniște. De dragul conversației, Stevie îl întrebă:

- Despre ce vrei să scrii în romanul tău?

- N-am început încă să lucrez la el.

- Dar trebuie să ai măcar o idee. De ce nu vrei să vorbești despre el?

- Pentru că risc să-mi piară entuziasmul de a-l mai scrie.

- Oh. Se reîntoarce la mîncarea ei, dar mintea îi lucrea febrilă. Cred că te înțeleg. Înaintea unui meci important, nu stau de vorbă cu nimeni. Nu discut despre avantaje sau puncte slabe. Sînt cufundată în propriile-mi gînduri. Simt că, dacă le-aș împărtăși, mi-aș pune în pericol jocul.

- Ești superstițioasă, o acuză el, ridicînd furculița spre ea.

- Nu m-am gîndit la asta pînă acum. Dar probabil că așa este. Termină de mîncat și împinse farfuria deoparte. Îmi iau jocul foarte în serios. De aceea rubrica ta mă necăjea atît, domnule Mackie. Pentru că-ți băteai mereu joc de mine.

- Articole ca acelea fac ca ziarul să se vîndă. Înțeleg că

iei jocul în serios. Poate prea în serios.

- Nu-i adevărat.

- Nu? întrebă el sprijinindu-și coatele pe masă și apropiindu-și fața de lumânare. Flacăra îi lumina intermitent trăsăturile, îndulcindu-le și, totodată, accentuându-le.

- Unde-ți sînt soțul, copiii, căminul?

- Dacă aș fi fost bărbat, mi-ai fi pus aceeași întrebare?

- Bănuiesc că nu, recunosc el. Dar atunci... Ochii lui se fixară pe linia grațioasă a gîtului, dezgolit de ie. Dar nu ești bărbat.

În timp ce mîncase, neglijase să-și tot tragă bluza în sus. Aceasta alunecase periculos de tare, iar umbrele aruncate de flacăra tremurîndă a lumînării făceau ca valea dintre sîni să pară misterioasă, catifelată.

Simțindu-se amenințată de privirea lui insistentă și de turnura intimă pe care o luase discuția lor, Stevie se aranjă înălțînd cît ai clipi un zid protector, și se reîntoarse la subiectul inițial.

- Totul, chiar și succesul, își are prețul său. Nu le poți avea niciodată pe toate.

- Unii pot. Dar tu nu. N-ai nimic, în afara jocului tău.

- Da, dar e un joc al naibii de bun.

- Așa este. Dar pun pariu că dac-ai întreba reporterii sportivi, bărbați, care este cea mai mare contribuție în tenis a lui Stevie Corbett, nici unul nu ți-ar răspunde „backhand-ul ei”. Ci „fundulețul ei”. Eu sunt singurul care a avut curajul să spună sau, mai bine-zis, să scrie, ceea ce gîndesc ceilalți.

Ea își împinse scaunul în spate și țîșni în picioare.

- Ești incorigibil, Mackie.

- Așa mi-a spus toată lumea, începînd de la grădiniță și terminînd cu Mike Ramsey, chiar azi-dimineață. Stevie? Se ridică de pe scaun și ocoli masa. Ce s-a întîmplat?

- Nimic.

- La naiba, răbufni el. Nu-mi spune că nu s-a întâmplat nimic. Ai dureri?

Ea respiră adânc de câteva ori.

- Cîteodată, cînd fac mișcări prea bruște, ca acum, mă doare puțin.

Judd îi atinse ușor abdomenul.

- Ai nevoie de medicamentele tale? Stai jos. Ți le aduc imediat.

- Mi-e mai bine acum. Mult mai bine. Încercă să-i zîmbească, curajoasă. Durerile trec foarte repede. Sînt bine acum.

El nu-și retrăsese mîna.

- Ești sigură?

Era sigură de un singur lucru, și anume că dacă nu înceta imediat s-o mîngîie și nu-și lua mîna de pe ea, o lăsau genunchii. Iar buzele ei îi așteptau, dornice, sărutul.

- Sunt sigură, răspunse ea, ușor răgușită.

El o privi în ochi, neîncrezător. Cîteva clipe mai tîrziu, se îndepărtă de ea.

- Ar fi mai bine să mergi sus să te întinzi în pat.

- Prostii. N-a fost decît un junghi.

- Junghiurile nu fac să ți se albească buzele.

- Dă-te, te rog, la o parte, să pot strînge masa.

- Dă-le încolo. Lasă-le pe mîine dimineață.

- Nici nu mă gîndesc. Bunica ta nu m-ar ierta. Haide, dă-te.

El făcu întocmai, mormăind.

- Cît de dese sunt durerile? o întrebă el, urmînd-o prin casă, ducînd tava cu vase murdare.

- O dată, de două ori pe zi. Nu trebuie să-ți faci griji. Umplu chiuveta cu apă și detergent. De cîte ori încerca să se miște, aproape că dădea peste el. Mă incomodezi, Mackie. Fii băiat bun și du-te afară la joacă. Sau lucrează la romanul tău.

El ieși ca o vijelie din bucătărie, mormăind ceva în barbă, și începu să se plimbe prin încăperile întunecate.

Recunoștea durerea atunci cînd o vedea, și știa prea bine că Stevie suferea. Oare îl credea chiar atît de prost, încît să creadă că n-avea să observe?

- „Junghi”, auzi. La naiba! gîndi e! cu voce tare.

Stevie era cea mai dulce, cea mai delicată ființă pe care o atinsese vreodată. Îi venise foarte greu să-și retragă mîna de pe fusta ei. Nici nu știa cum de rezistase să nu-i atingă sîinii, să se convingă că erau la fel de senzaționali cum păreau.

Ca să-și ia gîndul de la parfumul ei și de la dorința de nestăvilnit de a o săruta, se hotărî să ducă masa înapoi în sufragerie și să pună totul la locul lui.

Aranjă lampa în așa fel încît să dea cît mai multă lumină. Puse la loc mașina de scris și teancul de hîrtie, aranjîndu-l iar și iar, pînă cînd foile stătură *exact* una sub alta. Verifică banda mașinii de scris și se asigură că toate creioanele erau ascuțite.

Apoi rămase nemișcat, uitîndu-se fix la masa de scris.

- Ce faci?

Se întoarse brusc. Stevie îl privea curioasă, din prag.

- Aranjez pe-aici, îi răspunse el. Doar n-o să mă apuc de scris așa, pe nepregătite.

- Oh. Mie mi se părea că-ți tremură genunchii de spaimă și că-ți este frică să începi.

- Nu-i adevărat.

- Bine, bine. Se dădu înapoi cu un pas, ca și cum ar fi încercat să îmblînzească un animal sălbatic, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Mă duc în camera de zi, să citesc.

- Așteaptă! Ea se îndepărtase deja, așa că el se grăbi să o ajungă din urmă. N-am vrut să mă răstesc la tine. Este prima noastră noapte aici. Aerul ăsta îmi produce nervozitate.

- Îți lipsește zgomotul orașului.

- Ceva de genul ăsta. Mi-a venit o idee! Vrei să jucăm cărți? Sînt sigur că găsim o pereche pe-aici, pe undeva.

- Sunt obosită, Judd. Poate altă dată.

- Jucăm orice vrei tu. Alege.

- Prefer să citesc ceva.

- O.K. Perfect. Te ajut eu să-ți găsești o carte.

Ea îl apucă de mîină și-l trase înapoi.

- Pot s-o gălesc și singură. Nu mai trage de timp, Mackie.

- Ce fac?

- Tragi de timp, ca un puști care nu vrea să se ducă la culcare. Romanul tău n-o să se scrie singur.

- Asta crezi tu că fac? Că nu îndrăznesc să mă apuc de scris?

- Da.

- Doamne, nu-i de mirare că nu te-ai măritat pînă acum, mormăi el, întorcîndu-se și intrînd în sufragerie. Cine să vrea să se însoare cu tine? N-ai nici un haz.

Stevie era pe punctul de a adormi. Trebui să se recunoască învinsă și lăsă cartea jos. Ceva mai devreme, scosese husele de pe mobila din sufragerie. Era clasic americană, masivă, din arțar. Nu era chiar genul de mobilă pe care-ar fi ales-o ea, dar se potrivea de minune cu restul casei.

Stinse lumina și se descălță. Cu sandalele în mîină, străbătu holul. Judd era în sufragerie și-și clătina capul spre umărul drept, apoi spre cel stîng, încercînd să-și relaxeze mușchii încordați. Pe podea zăceau cîteva avioane de hîrtie. Unul aterizase chiar între faldurile draperiei.

- Cum merge? Se apropie de masă, se uită pe foaia de hîrtie din mașina de scris și citi ce scrisese pînă atunci.

„Capitolul unu“. Foarte incitant.

- Ești foarte drăguță.
- Mai ai mult pînă la premiul Pulitzer, Mackie.
- Și tu, pînă la Marele Șlem.

Cuvintele lui îi șterseră luminița jucăușă din ochi și zîmbetul de ștregăriță.

- Ai dreptate. Așa este.

Murmurînd o înjurătură, el își trecu degetele prin păr.

- Îmi pare rău. N-am vrut să... Nu m-am gîndit... Nu mă refeream la...

- Știi foarte bine ce-ai vrut să spui. Nici o problemă. Ce ai la umeri?

- Nimic.

- Te strîmbi de fiecare dată cînd te miști.

- Am făcut probabil un efort prea mare.

- Așa să fie? Cu o mină îngrijorată, ea se apropie de el și lăasă să-i alunece sandalele din mînă. Îi puse mîinile pe umeri și începu să-l maseze ușor.

El scoase un strigăt:

- Ah! La naiba, mă dor și așa destul de tare.

- Ești încordat ca un urs bătrîn.

- Mda. Ei bine, așa mă și simt. Ca în prima dimineață de după hibernare.

- Vino sus cu mine. Am să-ți fac un masaj cu o chestie de care nu mă despart niciodată.

Își ridică sandalele de jos; el stinse lampa, începură să urce amîndoi treptele.

- Ce fel de chestie? o întrebă el, ușor îngrijorat.

- O loțiune. Descoperită de un specialist în rănile cauzate de sport. Îndepărtează garantat orice fel de încordare sau înțepeneală.

Stevie era cu cîțiva pași înaintea lui. El o prinse de tivul fustei și o trase ușor. Stevie se întoarse spre el întrebătoare.

- Dacă spui că te scapă garantat de înțepeneală,

trebuie să-mi promiți că n-o să mă freci în vreo regiune pe care n-am aprobat-o dinainte.

Capitolul 7

Smulgându-și fusta din mâna iui, Stevie îi aruncă o privire rece și continuă să urce. Scoase sticluța cu loțiune din geanta pe care o adusese cu ea și se îndreptă spre dormitorul lui.

- Cioc, cioc.

- Intră.

Ea făcu întocmai... chiar în clipa în care el își scotea tricoul. Cu brațele întinse deasupra capului, îi oferea lui Stevie o priveliște lipsită de restricții asupra trupului lui: umerii largi, pieptul puternic, talia subțire, șoldurile înguste și picioarele pline de cicatrice.

Pline de cicatrice?

Tricoul fusese îndepărtat. În timp ce-și lăsa brațele în jos, el o surprinse holbându-se la urmele rănilor care-i străbăteau tibia piciorului stîng. Își aruncă tricoul pe scaunul de lîngă pat.

- Nu-i politicos să te uiți așa.

Durerea din umăr i se intensificase de la intrarea ei în cameră. Stevie îi ghicise insolența din voce, sarcasmul. Probabil că-i atinsese, din greșeală, vreun punct vulnerabil.

Dar nu se putea preface că nu-i zărise cicatricile. Curiozitatea ei nu era nicidecum morbidă, ci plină de simpatie. Știa prea bine că n-ai cum să ieși dintr-o situație stînjenitoare decît abordînd-o direct.

- Ce-ai pățit la picior, Judd?

- Fractură multiplă a tibiei.

Era mai grav decît crezuse. Nici măcar nu se obosi să-și

ascundă surprinderea.

- Cum?

- Am avut un accident la schi nautic.

- Când?

- Cu mult timp în urmă, îi răspunse el, cu un amestec de amărăciune și tristețe. Se îndreptă spre ea și-i ridică bărbia cu un deget. Dacă mă mai iscodești mult, voi căpăta un complex.

- Îmi pare rău, spuse ea, sinceră. Numai c-am observat cicatricile de-abia acum. Se îmbrăcase pe seară în șort și mîncaseră pe verandă, în semiîntuneric. Am avut un șoc. Nu eram pregătită, nu mă așteptam.

- Majoritatea femeilor îmi consideră piciorul chiar foarte sexy.

Acum, că-l văzuse și fusese uimită, el încerca să glumească, s-o facă să uite. Bine. Avea să-l descoasă altă dată despre rana care părea să fi rămas o parte extrem de sensibilă a reporterului sportiv, care avea aparența unui invincibil.

- Oh, este destul de sexy, îi spuse ea, zîmbind. La fel de sexy ca și părul de pe piept.

- Nu minți?

- Nu. Îmi lasă gura apă.

- Hmm.

Coborî privirea spre buzele ei. Se uita la ea provocator, așa cum scria, de fapt. Ca să nu se lase ademenită, fără speranță, de ochii care o atrăgeau ca un magnet, ea se întoarse brusc și începu să scuture viguros sticluța.

- Unde vrei s-o facem?

- Nu știi, îi răspunse el cu o voce joasă. Cît de profund vom ajunge să ne cunoaștem?

Cînd se întoarse din nou cu fața spre el, îl găsi stînd periculos de aproape, privind-o. Iacom și jucîndu-se cu coada ei blondă, care-i dezvelea gîtul. În timp ce-i mîngîia cosițele aurii, murmură:

- Aici este scaunul, iar aici patul.

Ea îi îndepărtă mîna.

- Vrei să-ți fac frecție sau nu?

- Da.

- Atunci așază-te și haide.

- Bănuiesc că asta înseamnă să aleg scaunul, zise el sec, făcînd eforturi să nu izbucnească în rîs. Își trase un scaun de sub birou și-l încălecă, sprijinindu-și brațele de spătarul acestuia. Sînt al tău.

Stevie se postă în spatele lui, își umplu o palmă cu loțiune și și-o frecă de cealaltă. Dar cînd veni vremea să-l atingă, ezită. Ei își sprijinise bărbia pe brațele încrucișate. Văzînd-o că se codea, întoarse capul.

- Ce s-a întîmplat?

- Nimic.

- N-o să mă ardă sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

- Ți-e frică?

- Am întotdeauna grijă de trupul meu.

- Credeai c-o să mi-o dau pe mînă, dacă ardea? ripostă ea.

- Nu știu. Totul e posibil. Am scris cîteva chestii absolut groaznice despre tine. Poate că asta este-șansa ta de a te răzbuna.

- Ai merita cu prisosință.

Dialogul îi dăduse răgaz să-și facă curaj. Își puse mîinile pe umerii lui goi și începu să-l maseze cu loțiunea binefăcătoare.

- Hmm, mormăi el de plăcere, după cîteva momente. Nu-i rău deloc, Stevie.

- Mulțumesc. Am experiență.

- Cui i-ai mai făcut masaj?

- Altor jucători, în timpul turneelor.

- Bărbați?

- Cîteodată.

- Oh, da? Să fie oare rost de ceva material pentru un articol? „*Lascivitate în vestiar?*“

- Tipic ție. Josnic și meschin.
- „Cum să faci curte în timpul unui turneu de tenis?”
- Ce titlu înspăimântător!
- „Racheta și povestea de dragoste?”

Pistruii de pe umerii lui erau adorabili. Cereau să fie sărutați. Pielea de sub degetele alunecoase ale lui Stevie era moale, iar mușchii supli.

Ar fi vrut să-și coboare mâinile mai jos, sub coaste. Cu ochii îi urmări șira spinării, pînă la elasticul șortului. Atingîndu-l, nu-și satisfăcuse însă curiozitatea, ci și-o amplificase.

- Ei, ce zici? își acoperise gura cu mâinile, așa că cuvintele abia i se ghiceau. Masajul îl toropise. Stătea cu ochii închiși. Avea gene neobișnuit de lungi și de dese pentru un tip atît de dur.

- Despre ce?

- Povestea de dragoste. Ai fost nevoită vreodată să te aperi cu racheta în fața vreunui Romeo al tenisului?

- Niciodată.

- Nu-i stilul tău, nu-i așa?

- Dar care este stilul meu? îl întrebă ea.

- Să arunci o privire rece, condescendentă, eventualilor pretendenți. Asta-i poate face pe orice bărbat să se retragă ca un melc în cochilie.

- Se pare că metoda n-a funcționat în ceea ce te privește.

- Așa cum spuneai, sînt incorigibil. Dacă m-aș fi luat după primul „nu”, spus de o femeie, și l-aș fi considerat decisiv, aș fi fost și acum virgin. Oftă. Ține-o tot așa, Stevie, și în curînd vei putea să faci ce vrei tu cu mine.

- N-ar fi fost foarte complicat, oricum.

Chiar și nedeschizînd ochii, ea-și dădu seama că Judd zîmbea, pentru că pielea i se încrețise la colțul ochilor. Sprîncenele îi erau la fel de dese ca și genele. Erau sprîncenele unui om integru, cu toate că integritatea nu era un termen potrivit pentru Judd Mackie. Cel puțin pînă

ieri, cînd, din respect pentru dilema ei, lăsase ca un reporter rival să-i sufle un subiect-bombă.

Această hotărîre, lipsită total de egoism, îi adusesese concedierea de la *Tribune*. Nu indica oare acest lucru că acel bărbat dur era, de fapt, un om de onoare?

- Masează-mi și brațele.

- Mi-au obosit degetele, se plînsese ea. E destul de greu să faci masaj.

- Haide, fă-mi.

Se plînsese numai de formă. Masajul îi făcea la fel de multă plăcere ca și lui. Bicepsii lui erau fermi și fin conturați. Îl strîngea cu putere, urmărind cu privirea urmele lăsate de degetele ei pe pielea lui. Cînd se opri, pielea lui era brăzdată de urme albicioase. El mormăi mulțumit.

- Și tu, care-mi spuneai că mi-am ratat vocația, zise el. Cred că, în sfîrșit, mi-am dat seama cu ce-ar fi trebuit să te ocupi.

Stevie își dădu seama, deodată, că Judd nu era singurul stimulat de masaj. Se apropiase de el pe nesimțite, pînă ce mijlocul lui i se lipea ușor de spatele lui, la fiecare mișcare a mîinilor.

Dîndu-și seama de asta, își retrase brusc mîinile.

- Atît am putut să fac, zise ea, adăugînd în gînd: „*Fără să mă fac de rîs*“.

El ridică leneș capul și se întoarse pe scaun, pînă în poziția corectă. Își îndepărtă genunchii, își puse mîinile în jurul taliei și o trase lîngă el.

- Mackie? zise ea, cu răsuflarea tăiată.

- Hmm?

- Ce faci?

- Eu? Nimic.

El își puse din nou mîna pe abdomenul ei, cu degetele ridicate spre sîni.

- Te mai doare?

Clătină din cap, incapabilă să mai vorbească.

- Sigur? Degetele lui își accentuară abia ghicit presiunea, apoi se relaxară din nou.

- Sigur.

- Bine. Ridică privirea; ochii lui îi întâlneau pe-ai ei. Mi-ai spune dacă s-ar întâmpla ceva nu-i așa?

Sub aparența unei întrebări politicoase, se ascundea o cerere de nezdruccinat.

- Bineînțeles că ți-aș spune.

Ținându-i prizonieră privirea, el își mută mâna spre centrul trupului ei, pînă cînd îi acoperi inima care-i bătea cu putere.

- Miroși frumos. Își lipi capul de sînii ei, inspirînd cu nesaț. Unde-ai găsit parfumul ăsta?

- L-am adus de-acasă. Stevie abia dacă-și mai găsea cuvintele, în timp ce mâna lui îi prindea fiecare bătaie a inimii.

- Îmi place.

- Mulțumesc.

- N-ai de ce.

Tresări, atunci cînd buzele lui îi atinseră porțiunea de piele catifelată a decolteului. Încet, gradat, el continuă să o sărute, tot mai sus, spre gît, ridicîndu-se ușor de pe scaun.

Cînd fu în picioare, îi încercui talia cu o mîină și o trase mai aproape de el. Buzele lui le acoperiră pe ale ei.

- Mackie?...

- Judd.

- Judd?...

- Relaxează-te, Stevie.

Buzele lui se desfăcură; la fel făcură și ale ei. Limbile li se întâlneau, se atinseră. Scoaseră amîndoi un sunet lung, de satisfacție, dar și de nesaț. Gura lui era tot mai posesivă; mîna îi mîngîia sînul, cu degete experte. Sfîrcul i se întări sub mișcările neîntrerupte ale degetului mare.

Se aplecă și-i sărută trupul prin bluza subțire, lăsînd

urme umede pe țesătura fină, în dreptul sînilor care acum deveniseră foarte vizibili.

Cînd buzele reveniră pe buzele ei, o sărută și mai profund, și mai sălbatic.

- Nu-ți face griji, Stevie, draga mea, șopti el, cu buzele lipite de ale ei. Ești mai femeie decît și-ar fi putut imagina orice bărbat.

Cînd își dădu seama de sensul cuvintelor lui, un foc sălbatic, mult diferit de ceea ce simțise pînă atunci, străbătu trupul arzător al lui Stevie. Își smulse fața de lîngă el și-l împinse cît colo.

- Deci, asta era! Striga, mai furioasă decît fusese vreodată. De-aia te purtai atît de frumos cu mine! Ți-e milă de mine. De-asta făceai toate acele insinuări, așa-zis sexuale.

- Hm? Judd clipea des, încercînd să priceapă. Despre ce naiba e vorba?

- Despre bunătatea și preocuparea ta, despre invitația de a te urma în refugiul tău rural, despre stilul tău de a flata și avansurile așa-zis întîmplătoare.

Strîngînd din dinți, ea își puse mîinile în șolduri.

- Doamne, nu-mi vine să cred că am fost atît de proastă încît să nu-mi dau seama.

- Tirada asta a ta are și un motiv? .

O privea încruntat. Era evident că nu-i făcea plăcere modul în care se retrăsese de lîngă el. Dar furia lui nici măcar n-o putea egala pe-a ei.

- N-am nevoie de mila ta, domnule Mackie, zise ea, încăpățînată.

- *Milă?* Dar mila n-are ce căuta aici, zise el, atingîndu-și în treacăt șlițul.

- Dacă nu mila este motivația, atunci ești și mai de disprețuit. Ai încercat să mă manipulezi. Ți-ai închipuit că mă vei convinge ușor să intru în patul tău, din cauza disperării mele.

El dădu frîu liber unei serii de înjurături, care mai de care mai colorate. Îndreptîndu-și arătătorul spre ea, îi zise:

- Tu ar trebui să scrii un roman. Ai suficientă imaginație pentru asta.

Stevie străbătea încăperea în lung și-n lat.

- De vreme ce tot eram aici, te-ai gîndit că n-ar fi rău să mă îmblînzești, să mă faci să vorbesc despre toate detaliile intime ale vieții mele. Apoi, odată reîntorși în Dallas, plănuiai să scrii o poveste absolut senzațională, care să te aducă în grațiile șefului, să vă vîndă ziarul și să-l facă de rîs pe rivalul tău, pentru că asta era de fapt adevărata istorie.

- Nu pot să cred. Așezat pe podea, el rîdea ușor, clătinînd din cap.

- Lasă-mă să-ți spun ceva. Stătea în fața lui, clocotind de furie. N-am nevoie de unul dintre oamenii din Neanderthal care să mă facă să-mi recapăt încrederea în feminitatea mea. Chiar dacă medicul chirurg va decide că e nevoie să-mi scoată totul, voi fi mai femeie decît ai reușit tu vreodată să fii bărbat. Un bărbat adevărat nu trebuie să recurgă la tot felul de trucuri josnice pentru a atrage o femeie în patul lui.

- Asta e cea mai mare murdărie de care am fost făcut vinovat vreodată. Se ridică în picioare și se postă în fața ei. N-am să te onorez nici măcar cu un comentariu, cu atît mai puțîn cu o negare.

- Indiferent ce-ai spune acum, nu te-aș crede.

- De-aia nici nu mă obosesc s-o fac.

- Ești un escroc mincinos. Stilul tău este la fel, iar rubrica ta e o glumă proastă. Mi se face rău atunci cînd sînt în compania ta, și să știi că am mîncat fripturi mai bune! Își aruncă coada pe spate și răsufală adînc, încercînd să se calmeze. Vreau să plec. Acum! Du-mă înapoi la Dallas.

- Uită.

- Acum, am spus.

- Am spus *nu*. N-ai decît să stai aici și să fierbi în suc propriu toată noaptea, dacă vrei. Eu am muncit din greu ziua-ntreagă. Sînt obosit. Mă duc la culcare.

Își desfăcu șortul, care alunecă rapid la pămînt. Nonșalant, se îndreptă spre pat, dădu cuvertura la o parte și stinse lumina de la capul patului.

- Noapte bună.

A doua zi de dimineată, cînd el intră în bucătărie, Stevie stătea la masă. El se întinse leneș și căscă cît îl țineau fălcile.

- Ah, ai făcut cafea, ce bine! Scoase o ceașcă din dulap și și-o umplu. Văd că ți-ai făcut și bagajele, deja.

Cu o expresie amuzată, el făcu semn cu capul spre geanta pe care Stevie și-o adusese cu ea, cu o zi înainte. Era îmbrăcată în propriile-i haine. Erau murdare dar îi dădeau un aer de superioritate.

- Ai dormit bine? o întrebă el.

- Nu.

- Ce păcat! Eu unul am dormit mai bine decît am făcut-o de luni întregi, chiar ani. Dar tu ce problemă ai avut? Patul a fost prea moale? îi aruncă una din privirile ei de gheață.

- Bănuiesc c-ar trebui să-ți mulțumesc că ți-ai pus pe tine măcar o pereche de pantaloni scurți, înainte de a coborî. Nu era îmbrăcat și cu altceva, dar oricum, era mai mult decît avusese pe el ultima oară cînd îl văzuse.

- Îmi face plăcere să fiu complet dezbrăcat cînd îmi beau prima ceașcă de cafea, așa că, să știi, ți-am făcut o mare concesie. În onoarea ta, adăugă el, făcînd o reverență.

- Du-te naibii.

El izbucni în rîs.

- Haide, Stevie, liniștește-te. Dacă tot vom sta aici amîndoi...

- Ba nu. Eu mă întorc în Dallas. Dacă nu vrei să mă duci tu, plec cu autobuzul.

- Nu există nici un autobuz.

- Am să fac autostopul.

- Sunt gata să plătesc oricît, numai s-o văd și pe asta.

- Ajung eu acasă într-un fel sau altul, strigă ea.

- Încă mai ești supărată pe mine? Haide, doar știi bine că n-ai avut dreptate în ceea ce-ai spus aseară. Doar nu crezi că mi-a fost milă de tine sau că te-am adus aici, sub acoperișul meu, numai ca să te atrag în patul meu, în timp ce tu treci printr-o criză sufletească.

- Așa să fie? Nu cred.

- Crede-mă, draga mea, singurul motiv pentru care sărut o femeie este pentru că vreau eu. Mila mea nu merge chiar atît de departe.

- Ai spus ieri că voiai ca relația noastră să rămînă platonice, că nu te gîndeai deloc să mă seduci.

- Bine, deci am spus o minciună. Una mică. Ea nu-i întoarse însă zîmbetul. Își plecă privirea, uitîndu-se la ea pe sub sprîncene. Cred că ești mai supărată pe tine, decît pe mine.

- De ce-aș fi?

Îi zîmbi, atotcunoscător.

- N-ai fi vrut să-ți faci plăcere să mă săruți, dar așa s-a întîmplat.

- Tu... tu...

- Nu mai fi așa țîfnoasă. Și mie mi-a plăcut, zise el, ridicînd mîinile, neputincios. N-am putut să ascund acest lucru, nu-i așa?

Ea își feri rapid privirea.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Pe naiba nu înțelegi. Vezi, Stevie, asta i se întîmplă

unui bărbat când mîngîie sîni unei femei. Chiar și atunci când o sărută prin materialul bluzei Vocea îi coborî cu o octavă. Iar sfîrcul tău n-ar fi fost atît de ușor de găsit, dacă n-ar fi fost atît de evident, de ațîțat. Și acum ce-ai de gînd să faci, să mă împuști, pentru că mă port, pentru că răspund normal? Dacă e așa, atunci va trebui să te împuști și tu. Doar așa va fi dreptate.

Obrajii îi ardeau. Trupul îi era fierbinte. Toate extremitățile îi tremurau. Cuvintele lui îi evocaseră emoții pe care ar fi vrut să le poată da uitării. Dar, după o luptă în van, de-o noapte, nu-i prea venea să creadă că aveau să se evapore. .

- Vreau acasă, zise ea, încăpățînată. Spectacolul pe care l-ai dat ieri a fost merit numai să mă aduci aici, pentru motive absolut personale.

- Nu, Stevie, tu nu ești supărată de asta. Puse ceașca goală pe bufet și se îndreptă spre ea. Nici măcar nu ești furioasă pentru că m-am dezbrăcat în fața ta.

Ea se trase, încercînd să se ferească de el, pînă ce ajunse pe punctul să cadă de pe scaun.

- Bineînțeles că de asta sînt supărată.

- Atunci de ce n-ai luat mașina și n-ai pornit-o spre Dallas?

- M-am gîndit și la asta.

- Ei bine?

- Era tîrziu, zise ea, sperînd din tot sufletul ca el să nu-i spună că era doar un pretext.

De fapt, nici măcar nu se gîndise să plece de una singură. După ce-l văzuse gol, nu se gîndise decît să facă ceva să păstreze distanța, înainte de a se comporta nebunește, ca de exemplu, să-l urmeze în pat.

Intrase în camera ei și se întinsese rigidă în pat, temîndu-se să se miște, ca nu cumva trupul să o determine să facă ceva regretabil.

El aștepta încă un răspuns plauzibil. Rosti primele

cuvinte care-i veniră în minte.

- Nu eram sigură că am să nimeresc drumul spre autostradă.

El îi aruncă o privire șireată, semn că știa că-l mințise.

- Hmm... Sprijinindu-se de masă, se aplecă spre ea. Ești supărată, pentru că aseară ți-ai amintit de Stockholm.

Capitolul 8

Dacă și-ar fi propus să o facă să simtă că-i fuge pământul de sub picioare, ar fi reușit cu siguranță. Făcu câteva încercări zadarnice să vorbească, închizînd și deschizînd gura, ca un ventriloc suferind de laringită. Într-un final, reuși să spună:

- N-am crezut că-ți vei aminti.
- Dar mi-am amintit.
- Erai beat.
- Nu chiar atît de beat.

Ridicîndu-se de pe scaun, ea se pierdu sub unul din brațele lui, care-o ținea prizonieră. Ibricul îi tremura în mîină în timp ce-și turna încă o cafea. Sorbi din ea, încercînd să se uite în altă parte, să nu vadă privirea triumfătoare din ochii lui Judd.

Era sigur că o prinsese în încurcătură. Și așa și era. Singurul mod prin care-l putea înfrunta era să se prefacă indiferentă. Arboră un aer superior,

- S-a întîmplat foarte demult, Mackie. Au trecut zece sau unsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nici măcar n-a fost mare lucru...

- Oh, nu? Se trînti pe unul dintre scaunele din bucătărie, își întinse picioarele și-și încrucișă gleznele. A fost una dintre cele mai reușite petreceri la care ai luat parte vreodată.

- Iar tu ai stricat-o!

El chicoti.

- Țta-i tot farmecul. Numai că trebuie să știi s-o alegi pe cea mai bună.

- Tu și prietenii tăi ați dat mită, ca să fiți acceptați...
- Și i-am fermecat pe toți.
- I-ați necăjit...
- I-am distrat.
- ... pe toți. Gazdele erau îngrozite...
- ... amuzate.

Stevie oftă, copleșită.

- Văd că ne amintim diferit cele întâmplate.
- Recunosc. Dar grupul meu a înviorat considerabil atmosfera.

- Atîta lucru pot să admit și eu. Pînă să fi venit voi, petrecerea era destul de plicticoasă.

- Iar după ce lucrurile s-au mai liniștit puțin, radarul meu extrem de bine antrenat a detectat-o imediat pe cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Ochii lui îi găsiră pe-ai ei, așa cum o făcuseră cu mulți ani în urmă, în sala de bal a palatului suedez. Pe tine!

- Mulțumesc. Eram însă și cea mai tînără.

- Și eu eram tînăr, remarcă el, introspectiv. Nici nu-mi dădeam seama cît de tînăr eram. Asta s-a întîmplat înainte să primesc slujba de la *Tribune*. Lucram la un serviciu de presă. Mă ocupam de știrile sportive din Europa. Piciorul meu...

Clătină din cap, alungînd acel gînd nefericit.

- Am avut o perioadă foarte bună. Mă întîlneam cu toate celebritățile din lumea sportului, dădeam mîna cu toate fețele regale, mă duceam mereu la petreceri, mîncam și beam pe gratis...

- Și agățai femei disponibile.

- Orice slujbă își are riscurile ei. Îi adresă un zîmbet cuceritor.

- Eram atît de naivă, zise ea, zîmbitoare. Era primul meu turneu. Nu mă avertizase nimeni în legătură cu lupii-ziaști care dau tîrcoale, asemeni ție.

- A fost seara mea norocoasă.

Stevie, mai atentă ca de obicei, zise cu emfază:

- Nu s-a întîmplat nimic.
- Eu nu mi-o aduc aminte astfel.
- O.K., am dansat. L-ai dat la o parte cu brutalitate și impertinență pe partenerul meu de dans.
- Da, dar și tu-mi aruncasei acea privire de vino-ncoace.

- Vino-ncoace? Doamne, te-a lăsat de tot memoria.

- Și nu m-am interpus cu brutalitate. Pur și simplu l-am îndepărtat din calea mea pe partenerul tău de-atunci. Stilul lui de dans se aseamnă izbitor de mult cu o gîscă ce dă din aripi.

Ea zîmbi, amintindu-și de partenerul ei și amuzîndu-se de descrierea făcută de Judd, ironică dar nu prea departe de realitate.

- Într-adevăr nu dansa prea bine.

Judd însă, da. Și încă cum. Ignorînd cuplurile care-i înconjurau pe ringul de dans, o strînsese în brațe.

- Bună.

Nu spusese decît atît. Dar existase ceva absolut captivant în felul în care-o făcuse, ușor, încrezător, ca și cum s-ar fi întîlnit într-un loc retras și nu într-o sală de bal care răsuna de rîsete și melodii asurzitoare.

El o vrăjise cu intonația vocii lui, cu felul posesiv în care-și pusese mîinile în jurul taliei ei, trăgînd-o tot mai aproape, pînă ce coapsele lui le atinseseră pe ale ei.

El era tot ceea ce ea nu fusese niciodată: sofisticat, glumeț, sigur pe sine, arogant și nedisciplinat. Știa să se bucure de viață, să-și facă prieteni, să se distreze.

Ea n-avea timp să se gîndească la altceva decît la jocul de tenis. Companiul ei nedespărțit era Presley Foster. Conversația lor se învîrtea mereu în jurul tenisului. Discutau despre cît de greu era cutare turneu, și cît de departe era de clipa în care avea să cîștige bani frumoși. Ea era foarte disciplinată. Faptul că participase la o petrecere și rămăsese pînă tîrziu, era o raritate.

Gazetarul sportiv era frumos, dar periculos. Dansa strâns lipit de ea, o privea sugestiv, iar fiecare mișcare a lui era un simbol. O făcea pe delicata și disciplinata Stevie Corbett să se simtă delicios de nesăbuită.

- După ce am dansat, ai venit sus cu mine.

- Vizezi, Mackie. Stevie își dorea ca vocea să-i fi fost mai fermă. Dar nu reușea să scoată decît sunete răgușite. M-am dus în grădină, iar tu m-ai urmărit.

- Ai fugit.

- Aveam nevoie de aer.

- Erai speriată!

Era adevărat. Speriată de el și de răspunsurile pe care i le-ar fi putut da trupul ei. Speriată de deșteptarea senzualității ei, orchestrată de el. Speriată, pentru că, pentru prima dată după mulți ani, tenisul era ultimul lucru la care se gîndea.

- Bănuiesc că acum îmi vei aminti, fără pic de delicatețe, că m-ai sărutat.

Judd nu-și feri privirea.

- Iar tu mi-ai răspuns la sărut.

Ea-și drese glasul și spuse, făcînd un gest de nepăsare:

- A fost... plăcut.

- Al naibii de plăcut. Fierbinte, umed și foarte sexy.

- Bine, recunosc ea. Ne-am sărutat.

- Franțuzește.

- Franțuzește.

- Și mi-am strecurat mîna sub rochia ta. Te-am atins."

- A fost un lucru scandalos, șopti ea.

- Da? El se ridică în picioare, făcînd-o să se retragă, pas cu pas, pînă ce ajunse cu spatele lipit de dulap. Erai dulce și moale, Stevie. Inima îți bătea cu repeziciune. Ca azi-noapte. Își puse o mînă pe pieptul ei. Ca acum.

- Nu s-a întîmplat nimic.

El se dădu înapoi cu un pas.

- Pentru că a năvălit Presley Foster și m-a amenințat că mă castrează dacă nu-mi iau imediat mîinile de pe tine.

Stevie își acoperi fața cu palmele, amintindu-și acel moment, cel mai stînjenitor din viața ei. Ar fi vrut atunci s-o fi înghițit pămîntul, să nu trebuiască să dea ochii cu antrenorul ei sau cu chipul batjocoritor al lui Judd.

- Presley a făcut ce credea că era mai bine pentru mine, zise ea nefericită. Mă apăra.

- Te culcai cu el?

Ea se uită la Judd îngrozită. Pălise.

- Ești nebun?

- O făceai?

- *Nu!* La asta te-ai gîndit în tot acest timp? Că mă culcam cu antrenorul meu?

- Mi-a trecut prin minte.

- Ești bolnav.

El clătină din cap.

- Doar realist. Am văzut relații, și mai stranii decît asta.

- Înseamnă că te-ai învîrtit printre oameni pe care n-aș vrea să-i cunosc.

- Fără îndoială.

Privind în gol, el încercă să-și facă ordine în gînduri.

- Ei bine, discuția de acum lămurește o mulțime de lucruri. Nu mă mai miră că m-ai tratat așa în articolele tale. M-ai luat drept o tîrfă, care avea drept amant un bărbat mai bătrîn ca tatăl ei. Iar ego-ul tău fenomenal nu putea să se împace cu aptul că-l alegeam pe Presley în seara aceea. Drept răzbunare, m-ai ponegriț în articolele tale.

- N-au nici o legătură una cu alta.

- Da, pun pariu, zise ea, pe un ton amar.

El o apucă de braț.

- Au trecut cîtiva ani pînă am făcut legătura între campioana Stevie Corbett și puștoaica cu ochi mari, pe care-am întîlnit-o la o petrecere, în Stockholm.

- Iar cînd ai făcut-o, pun pariu c-ai rîs în hohote. Furioasă, își trase mîna din strînsoarea lui.

- Nu chiar, zise el, surprinzînd-o. Cînd îmi . aduc aminte de acea noapte, o fac cu multă acuratețe. Vrei să știi unul dintre cele mai adînci secrete ale mele? Chiar dacă nu ne- ar fi oprit atunci Foster, cred că, oricum, n-am fi ajuns mai departe.

- De ce nu?

- Erai atît de tînăra. Inocentă și proaspătă. Iar eu... ei bine, eu nu eram.

Ea era aproape hipnotizată de tristețea din ochii lui. Cu toate astea însă, lăsă privirea în jos, suspicioasă, și întrebă:

- Dacă știai că eram inocentă și proaspătă, cum de m-ai întrebat dacă mă culcam cu Presley?

- Oh, știam că nu e adevărat. Erai virgină pe atunci, la Stockholm, nu-i așa? Ea deschise gura să spună ceva, dar rămăsese fără grai. Voiam însă să știu dacă te-ai culcat vreodată cu el, și dacă nu cumva îl mai regreți și acum. Am aflat însă că nu-i așa.

Ea își puse mîinile în șolduri și spuse:

- Ticălos josnic și murdar...

- Înainte să te lansezi într-o altă tiradă, ai putea să pregătești micul dejun? Aerul ăsta de țară îmi face o poftă de mîncare nebună.

- Să-ți pregătesc micul dejun? rosti ea printre dinți.

- Face parte din înțelegerea noastră, îți aduci aminte? Tu gătești iar...

- Înțelegerea noastră a căzut, Mackie. Ce te face să crezi că aș mai vrea să stau aici cu tine?

- Cu ce diferă ziua de azi de cea de ieri?

Noaptea care trecuse, se gîndi ea. Și discuția despre o întîmplare pe care ea sperase că el s-o fi uitat-o. N-avea însă de gînd să-i enumere aceste motive.

- N-o să meargă, Mackie. O să sfîrșim prin a ne sfîșia unul pe altul.

- Încă o dată, faci o demonstrație a imaginației tale creatoare, Stevie. Făcu o inspecție scurtă în frigider.

Pentru moment mă voi mulțumi cu suc de portocale, pîine prăjită și cafea. Să-mi aduci aminte mai târziu, cînd vom merge la cumpărături, să iau șuncă și ouă.

- Mackie?

El se întoarce.

- Ce este? Nu e nevoie să țipi, să știi, nu sînt tare de urechi.

- Nu mai rămîn.

El o studie o clipă, cu o expresie ce întruchipa exasperarea.

- Bine. Cheile mașinii sînt pe măsuta din hol. Să conduci cu grijă. Înainte să pleci însă gîndește-te la ce-ți voi spune acum.

Își ridică degetul arătător.

- Unu. Apartamentul tău este probabil asaltat de reprezentanții mass-media. Publicul se întrebă ce vei face după Marele Șlem. Vei juca la Wimbledon, peste trei săptămîni, sau nu? Te vei opera imediat sau nu? Care vor fi consecințele, dacă n-o faci? Care este diagnosticul exact? Le vei putea răspunde la toate astea, Stevie? Nu. Pentru că și tu îți mai pui încă aceste întrebări. Ce loc mai bun ca ăsta ai mai găsi pentru a afla cel mai potrivit răspuns? O poți face doar aici, în pace și liniște, departe de vîntorii de știri și de sfătuitoarii nedorțiți.

Mai ridică un deget.

- Doi. Arăți de parc-ai avea nevoie de o vacanță. Ai cercăne sub ochi.

Un al treilea deget li se alătură primelor două.

- Trei. Am fost concediat din cauza ta. Ai putea să-mi gătești de cîteva ori, în timp ce eu mă voi gîndi la cartea mea. Vănzînd-o voi reuși să fac rost de banii necesari pentru a mă întreține de aici încolo.

Ridică și degetul mic.

- Patru. Nimic nu mă înfurie mai tare decît o promisiune nerespectată.

Toate motivele erau întemeiate, mai ales primul, însă Stevie îl privi fără să scoată un cuvânt. Nu era încă pregătită să se predea necondiționat.

- Trebuie să mă antrenez. Îți dai seama cât de rigidă voi fi, dacă nu joc tenis în fiecare zi?

- E un argument foarte solid. Începu să se gîndească la o soluție. Cînd vom merge prin oraș, adu-mi aminte să trecem pe la școală. Dacă nu mă înșeală memoria au acolo un teren de tenis. Și, de vreme ce sînt cea mai faimoasă sau aproape cea mai faimoasă persoană de pe aici, zise el zîmbindu-i ironic, cred că voi obține permisiunea de a-l folosi.

- Dacă reușești să faci asta, rămîn.

- Slavă Domnului că ne-am înțeles, murmură el, turnîndu-și încă o ceașcă de cafea. Mă duc în sufragerie, să mă apuc. de scris. Poți să-mi aduci acolo sucul și pîinea prăjită. Să nu fie prea arsă. Și cu mult unt.

- Sucul sau pîinea?

El ajunsese deja lîngă ușă. Se întoarse și murmură:

- Încearcă să nu faci prea mult zgomot. N-aș vrea să-mi distragi atenția.

Era tentată să vină după el și să-i ardă una.

Dar n-o făcu.

Într-o seară, la cină, Stevie spuse în treacăt că avuseseră niște seri foarte liniștite. Judd îi aruncă o privire încărcată de reproșuri și zise:

- N-ai să devii niciodată o adevărată scriitoare dacă recurgi la asemenea clișee.

În ciuda tachinărilor lui, acesta era termenul care definea exact timpul pe care-l petrecuseră împreună. Se trezea devreme și alerga prin grădină. Menta care creștea lîngă verandă îmbălsăma aerul. Ea plivise straturile de

flori care fuseseră neglijate atîta timp, iar acum brebeneii explodaseră în zeci de muguri roz și roșii, în fața casei.

Cumpărase din oraș un pachet cu semințe de cîrciumioare, pe care le plantase imediat. Răsăriseră deja. Stevie regreta că nu avea să rămîină suficient timp ca să le vadă și înflorind.

Judd, în schimb, se trezea tîrziu. În fiecare dimineață intra în bucătărie, încă pe jumătate adormit, și-și turna o ceașcă din cafeaua pregătită de ea. Îi erau necesare cel puțin trei cești ca să se trezească definitiv. Se retrăgea apoi în sufragerie, să lucreze la romanul său. Ceva mai tîrziu, ea îi aducea pîine prăjită sau fulgi de porumb, dar cînd îl privea mai tîrziu, din pragul ușii, vedea că, adesea, tava rămîinea neatinsă.

După masa de prînz Judd se reîntorcea la mașina de scris. Stevie trăgea un pui de somn sau citea. Evita cu grijă să se gîndească la boala ei sau la ce avea de făcut..

După-amiaza se duceau la școală și jucau tenis, îmbrăcați în șorturi ieftine pe care le cumpăraseră de la singurul magazin din orășel, împreună cu celelalte haine. Noua ei garderobă avea un singur merit: o acoperea decent. Dar îi făcuse mare plăcere să meargă la cumpărături cu Judd.

Seara, pe răcoare, făceau lungi plimbări cu mașina, stăteau alături pe banca de sub pecan, sau jucau cărți pe verandă. Judd trișa mereu și se îmbufna cînd pierdea, dînd vina pe orice, de la lumina slabă pînă la zgomotul păsărilor din copacii dimprejur.

Într-una dintre seri, după ce pierduse constant, el spusese:

- Hai să jucăm poker pe dezbrăcate. Învingătorul va trebui să-și dea jos absolut toate hainele.

Triumfătoare, Stevie își sporise grămada de bețe de chibrituri.

- Nu știi să pierzi.

- Nici nu mi-ar păsa dac-aș pierde la jocul ăsta.

Stătea sprijinit cu spatele de unul dintre stâlpii verandei, legănându-și leneș un picior. Chiar și în lumina slabă, Stevie îi sesiză intensitatea privirii, simțind că nu mai glumea.

Cu mâini neîndemânaticе, ea dădu din nou cărțile.

- Poate dac-ai juca cinstit și n-ai mai trișa, ai putea să câștigi și tu măcar o mână.

Nu-și dădea seama ce anume din ceea ce spusese făcuse ca ochii lui să se înflăcăreze. Știuse că se juca cu focul încă de când acceptase să stea cu el. Nu se arsesse încă. Și ar fi vrut ca lucrurile să rămână așa. Trebuia însă să pretindă că curenții subterani ce-o legau de Judd nu existau de fapt.

Într-una dintre după-amieze, cumpărase o ediție a lui *Tribune*, de la băcănie. Stevie se simți doborâtă când citi pagina de sport. Una dintre rivalele ei câștigase turneul de la Lobo Blanco.

- Aici scrie că mă poate înlocui oricând, îi zise ea lui Judd, cu amărăciune în glas.

- Ești gata să te întorci și să-i înfrunți pe toți?

Ea ridică ochii și-l privi o clipă, sesizând ezitarea din vocea lui.

- Nu, nu încă.

- Nici eu nu aș fi fost de acord cu asta. Fără să se mai obosească să-și ascundă ușurarea, el îi smulse ziarul din mâini. După ce citi câteva secunde, zise: Uite, au publicat o scrisoare în care un cititor întreabă de mine.

- Și ce i s-a răspuns?

- Că mi-am luat „câteva săptămâni de vacanță”.

- Deci, n-au avut curajul să recunoască faptul că te-au concediat, zise ea, citind peste umărul lui. Înseamnă, probabil, că te vor înapoi. N-ar trebui să-i suni?

- În nici un caz. Strânse ziarul și-l puse deoparte. Lasă-l pe Ramsey să transpire puțin.

A doua zi de dimineață, poștașul le adusese o

scrisoare. Îi era adresată lui Judd. Stevie se ocupa de flori. Ștergându-și mâinile pe șort, ea intră în casă.

- Îmi pare rău că te deranjez, dar a sosit o scrisoare. E pentru tine. Spunînd asta, Stevie intră în sufragerie. Observă pentru prima oară că Judd bătea la mașină cu un singur deget.

El își termină propoziția, scoase foaia de hîrtie din mașină și o așeză cu fața în jos. Refuzase să discute cu ea despre subiectul romanului. N-o lăsase niciodată să-și arunce ochii, măcar pe ceea ce scrisese, și-i interzisese să strîngă hîrțile care zăceau pe jos și ar fi trebuit aruncate.

Citi scrisoarea și murmură:

- Ramsey.

Apoi o făcu cocoloș și o aruncă pe jos, lîngă celelalte hîrtii.

- Ei, îl întrebă Stevie nerăbdătoare, a început să transpire?

- Ca un porc. Dar n-a ajuns încă la faza „te rog”.

- Trebuie să te roage?

- Bineînțeles că trebuie. Am să aștept pînă se va tîrî în genunchi.

Ea izbucni în rîs.

- Înțeleg că nu ești încă pregătit să te întorci.

- Nu sînt pregătit decît pentru masă, zise el, ridicîndu-se în picioare. O înlănțui cu brațele, o atinse în glumă peste fund, o strînse și o sărută cu zgomot. Dă-mi să mănînc, femeie.

Ea se strecură din îmbrățișarea lui și-l întrebă în joacă:

- Că dacă nu?...

El o privi sugestiv.

- Dacă nu, am să-ți arăt pentru ce altceva mai sînt pregătit.

Ea fugi să-i aducă mîncarea.

Capitolul 9

- Ești foarte tăcută astă-seară. S-a întâmplat ceva?
Stevie, care privise în gol tot timpul mesei, îl studie o clipă.

- Nu, nimic. Îmi pare rău că nu sînt o companie prea plăcută.

- N-ai dureri, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

- Cred că sînt pur și simplu obosită.

- Nu-i de mirare. Te-ai dezlănțuit asupra mea mai devreme, pe terenul de tenis.

Ea zîmbi.

- M-am antrenat grozav, să știi.

Privind-o de aproape, Judd spuse:

- E mai mult decît o simplă oboseală, nu-i așa, Stevie?

- Poate. Nu știu. Mă frămîntă o mulțime de gînduri.

- Totul a început de cînd ai văzut perechea aceea.

Ea îl privi uimită, apoi încercă fără succes să-și ascundă reacția spontană, repetînd cu pretinsă inocență:

- Perechea?

- Tînărul cuplu pe care l-am văzut în magazin, azi după-amiază. Perechea cu copilul.

Ea își feri privirea. Gestul i se păru lui Judd mai elocvent decît orice confesiune.

- Pînă atunci, ne distrasem de minune, spuse Judd. Mă bătusei măr, îmi luasei trei seturi pe care ți le acordasem cu multă grație. Glumisem, ne dondănisem pe ultima înghițitură de șocolată *Hershey*, și ne făceam cumpărăturile. Chiar atunci i-ai văzut pe acei tineri frumoși care-și zîmbeau pe deasupra unui căpșor blond și

cîrlionțat. După aceea, ai trîntit și-ai bufnit.

- Nu știam că datoriile mele de bucătăreasă o includ și pe cea de a face conversație politicoasă, zise ea caustică. Poate că ar fi trebuit să specifici asta.

El trînti lingura pe masă și ridică mîinile în semn că se preda.

- Foarte înduioșător. Pentru *tine* îmi făceam griji.

- Ei bine, n-ai de ce.

- E prea tîrziu. Mi-am făcut deja.

Stevie îi pîndi expresia. Părea sincer. Voia, simțea nevoia să creadă că era așa. Rîzînd, spuse:

- Bănuiesc că mă consideri exagerat de nevriceasă.

- Adevărul este că portretul împlinirii matrimoniale și al armoniei domestice m-a emoționat și pe mine.

- Da, pun pariu, comentă ea, sec.

- Așa este. N-am fost întotdeauna un cinic, să știi. Proprietarii acestei case, bunicii mei, i-au insuflat tatălui meu anumite valori fundamentale. Alături de mama mea, el mi le-a insuflat mie.

- Și ce s-a întîmplat cu ele?

- S-au zdrobit de un mal stîncos, în timpul unei furtuni.

- Sper că nu folosești citatul ăsta în cartea ta. Sună îngrozitor.

Buzele lui se arcuiră într-un surîs slab.

- Nu cu cuvintele astea. Variațiuni pe aceeași temă.

Ridică din umeri și oftă adînc.

- O.K., de vreme ce am hotărît să fim deschiși și cinstiți unul cu altul, voi recunoaște că vederea acelei scene m-a tulburat. Eram invidioasă.

- Invidioasă? o întrebă el, neîncrezător. Cum ai fi putut să fii invidioasă pe o pereche de la țară? Ai cutreierat lumea de nenumărate ori, ai dat mîna cu prinți, ai cîștigat o avere fabuloasă. Ai putea să umpli o cameră întregă cu trofee primite.

- Dar nici unuia nu-i pot încredința necazurile mele. Nu

mă pot încălzi în noapțile reci cu unul dintre trofee. Nici măcar nu mă pot lupta cu unul.

- Știi cu cine semeni acum? Cu un copil plîngăreț. Regreți vreuna dintre hotărîrile luate, Stevie?

- Da. Nu. Nu știu, Judd. Doar că... Făcu o pauză, încercînd să-și exprime gîndurile în cuvinte cît mai elocvente:

- În ultimii trei ani, am fost mereu la un pas de Marele Șlem. Odată ce l-aș fi realizat, plănuiam să mai slăbesc ritmul. Oricum aș fi făcut-o într-un an sau doi, din cauza vîrstei. Mă hotărîsem însă să nu cer mai mult, odată ce cîștigam Marele Șlem. M-aș fi retras fiind în vîrf, lăsînd în urmă o carieră mai mult decît respectabilă.

Gînditoare, continuă:

- Nu m-am gîndit însă la ce urma după aceea. Acum, că inevitabilul este foarte aproape, totul pare atît de sumbru și de gol... N-am nimic. N-am pe nimeni.

- N-ai nici măcar un copil.

- N-am copil, repetă ea emoționată. Și probabil că nici nu voi avea vreodată.

- Ai fi vrut să ai un copil, Stevie?

- Poate. Dar nu mi-a venit ideea la timp.

- Cu cine, Stevie?

Ea izbucni în rîs.

- Bună întrebare. Cu cine? N-am avut niciodată timp să mă îndrăgostesc, să mă mărit, să am o relație serioasă.

- Iar acum, că ai în sfîrșit timp, s-ar putea să nu mai ai vreo șansă. Asta te neliniștește?

- Într-un cuvînt, da.

Tăcură amîndoi. Judd a fost primul care a vorbit:

- Cîteodată sîntem forțați să luăm anumite decizii.

- Eu n-am fost. Le-am luat de bunăvoie. Cu ani în urmă, am ales tenisul. Cu orice preț, voiam să ajung jucătoarea numărul unu a lumii.

- Și ești.

- Știu. Și mai știu că n-am motive să mă plîng. Totul a

fost minunat. Îi zîmbi timid. Numai că, din cînd în cînd, îmi aduc aminte de toate sacrificiile făcute și încep să-mi plîng de milă. Acum, cînd cariera mea se apropie de sfîrșit, mă întreb: „Și de-acum?” Și nu am nici un răspuns.

Respiră adînc și continuă:

- După părerea mea, autocompătımirea este cel mai grav dintre păcate. Și o mare pierdere de vreme, în cazul în care nu atrage după sine nici o schimbare. În ceea ce mă privește - concluzionă ea, atingîndu-și ușor abdomenul eu nu am nici un control asupra situației. Și asta este cel mai greu de acceptat.

Terminaseră masa. Judd o ajută să spele vasele. Din acest punct de vedere, nu era chiar atît de șovin pe cît se pretindea.

- Mă duc ia culcare, zise ea, după ce terminară.

- Ca să meditezi?

- Nu. Ci pentru că melancolia mă epuizează.

El îi zîmbi șiret.

- Personal, cred că există păcate mult mai grave decît autocompătımirea. Vrei să-ți enumerez cîteva dintre păcatele mele, doar așa, ca să ne simțim mai bine?

- Nu, mulțumesc. N-am nevoie.

El îi cuprinse umerii cu mîinile și o sărută rapid pe frunte.

- Să-ți spui rugăciunea și să-ți închizi ușa, ca să nu te deranjeze țăcănitul mașinii de scris.

- Nu mă deranjează.

Rămase în picioare, privindu-l: se simțea singură, pierdută. Își dorea ceva. Nu știa exact ce anume. Pentru început, ar fi vrut ca acel sărut de noapte bună să-i fi fost dat pe buze, nu pe frunte. Și să fi fost profund, răscolitor, nu ușor și fugar. Ar fi dorit ca mîngîierile lui să nu fie ca ale unui frate; ar fi vrut ca Judd să nu-și fi retras atît de repede mîinile de pe umerii ei.

ra cuprinsă de o senzație puternică, stranie, căreia nu-i

putea găsi un nume. Era tăcută, lăuntrică, dar puternică și copleșitoare ca o cascadă. Tînjea să-și odihnească obrazul pe pieptul lui Judd, să se simtă în siguranță în brațele lui. Voia să-i audă vocea răgușită șoptindu-i încurajator la ureche, chiar de-ar fi fost numai banalități.

Trebuia neapărat să mențină distanța între ea și Judd, să nu se lase pradă unui impuls. Judd putea interpreta greșit acea nevoie fără nume, drept slăbiciune.

- Noapte bună.
- Noapte bună, Stevie.

Nu putea să doarmă. Cerul fusese înnorat, iar ziua apăsătoare. De obicei, camera ei era destul de răcoroasă, mulțumită ventilatorului ale cărei pale se învîrteau leneș, împrăștiind aerul. Nu-i lipsise deloc aerul condiționat. Îi făcea plăcere să privească perdelele subțiri tremurînd în adierea slabă a vîntului ce pătrundea prin ferestrele deschise.

În seara aceea însă, perdelele rămîneau nemișcate. Nu se simțea nici o adiere. Dar chiar dacă n-ar fi fost așa, oricum n-ar fi putut să doarmă. Era agitată. Trupul ei avea nevoie de somn, dar mintea îl alunga.

Deodată își dădu seama de ce nu putea să adoarmă. Nu mai auzea mașina de scris a lui Judd. Contrar așteptărilor lui, țăcănitul metalic n-o împiedica să doarmă. Devenise ca un sunet liniștitor ce inspira siguranță, asigurînd-o că nu era singură în casa altfel pustie.

În cămașa subțire, se îndreptă spre ușa dormitorului, care stătea mereu deschisă, ca să-i permită aerului să circule prin casă - lecție învățată de la Judd, care-și amintise de vacanțele petrecute aici, la bunici. Ascultă. Nici un sunet.

O privire fugară aruncată în dormitorul lui o convinsese că nu se dusesese încă la culcare. Se îndreptă spre capătul scării și se uită în jos. În sufragerie, lumina era aprinsă. Era încă treaz; probabil luase o pauză. Așteptă câteva minute, dar el nu-și reluă lucrul.

Curioasă, și oarecum îngrijorată, coborî scările și se apropie pe furiș.

El era adâncit în gânduri. Se holba la pagina albă din mașina de scris, cu coatele sprijinite de masă.

Își tăiasse mînele cămășii; mai degrabă părea să le fi sfîșiat. Era îmbrăcat cu un șort albastru, ultramarin.

Părul părea să-i fi fost pieptănat cu furca folosită de ea la răsaduri. O șuviță umedă, întunecată, îi căzu pe frunte. Picioarele încălțate în pantofi ușori, din pînză, se sprijineau neglijent pe stinghia de jos a scaunului.

Nevrînd să-l deranjeze, se dădu cîțiva pași înapoi și se întoarse spre scări, fără să scoată vreun sunet.

- Stevie?

Se opri brusc și reveni în conul de lumină al ușii deschise.

- Îmi pare rău. N-am vrut să te tulbur.

- Evident.

- Te-au părăsit muzele?

- Niște ticăloase.

Părul îi căzuse pe frunte, fața îi era în umbră, barba îi crescuse. Părea temperamental, periculos... și frumos. Lui Stevie i se strînse inima. În suflet începu să-i încolțească un sentiment, asemenea unui răsad plantat în pămînt fertil, aflat pe punctul de a germina.

- De ce nu dormi? Sorbi din cafeaua rece, rămasă de peste zi.

- Nu știu. Ridică din umeri stînjinită. Cred că-mi lipsea țăcănitul mașinii tale. Și umiditatea asta e atît de apăsătoare. De vreme ce tot sînt trează, o să-ți fac o cafea proaspătă.

- Nu, mulțumesc, am băut destulă. O privi din cap pînă în picioare. Te simți bine?

- Da.

- N-ai probleme?

- Nu.

- Nu te cred. Dacă erai bine, dormeai de mult.

Ea înaintă în încăpere. Cămașa de noaptea era una dintre noile ei achiziții de la magazinul orașelului. Fără mîneci, avea o platcă de dantelă și era suficient de cuviincioasă pentru a fi purtată de o călugăriță. Cu toate că, dacă te gîndeai bine, îți dădeai seama că o călugăriță n-ar fi îmbrăcat o cămașă de noapte dintr-un bumbac atît de moale și de subțire care era practic, transparent.

Fără să-și dea seama că trupul i se ghicea prin țesătura fină, ea își puse mîinile în șolduri.

- Vezi? Mă simt bine.

- Ei bine, eu nu, mormăi el. Stai jos și ține-mi de urît cîteva minute.

Ea se uită în jurul ei.

- Dar n-am unde să stau.

- Bineînțeles că ai. Își trase picioarele de sub masă, o luă de mîna și o așeză în brațele lui. Stevie îi simți pulpele musculoase prin cămașa subțire de noapte. Senzația fu atît de năucitoare, că nu reuși să-și reprime un strigăt.

- Judd!

- Cu nasul în scobitura gîtului ei, el murmură:

- Ți-am spus vreodată că mă înnebunesc cămășile de noapte albe, de-bumbac?

- Nu!

- Păi nici nu e adevărat. Mă întrebam dacă ți-am spus-o vreodată.

- Oh! Ești un... ripostă ea, rîzînd și îmbrîncindu-l ușor.

Chicotind, el ridică privirea și îi înlănțui talia.

- Nu te-aș putea seduce acum nici dacă m-ai lăsa s-o fac.

- De ce?

- Pentru că arăți de parc-ai avea doisprezece ani. Așa, cu părul lăsat liber pe spate, și purtând cămășuța asta drăguță...

Zîmbind îi atinse cu degetul arătător nasturii minusculi, pînă ce ajunse la panglica de șaten dintre sîinii ei. Nu mai zîmbea. Îi căuta privirea. Ochii li se întîlniră.

Pulsul lui Stevie se accelerase nebunește. O mai necăjise și altădată din cauza inimii ei ce bătea cu putere. Se întrebă dacă i-ar fi putut-o simți din nou. De-abia mai respira.

Înainte să lase ca lucrurile să-i scape de sub control, încercă să abordeze din nou subiectul cărții lui.

- E greu?

- Ajung eu, odată și-odată, răspunse el, evaziv.

- Cît mai ai?

- Destul, draga mea.

- Despre ce este vorba...

- Hm?

- În cartea ta?

- Cartea? Oh, da, cartea mea. Vorbeam deci despre cartea mea.

El își plecă privirea și respiră adînc. Cîteva momente bune, inspiră și expiră cu putere, ținînd ochii strîns închiși. Cînd ridică din nou capul, ea îi observă ridurile de concentrare din colțurile gurii.

- „Carte” este un eufemism politicos pentru „porcărie”. Făcu un semn din cap spre paginile întoarse cu fața-n jos și așezate pe masă.

- Pun pariu că nu e deloc o porcărie. Ai muncit atît... nu poate fi chiar așa de rea.

- Să sperăm. Îi luă mîna într-a lui și o studie, întorcînd-o cu palma în sus; îi mîngîie cu degetul mare bătăturile făcute de rachetă. Atingerea lui era foarte periculoasă pentru echilibrul ei emoțional, și așa destul de fragil. Se simțea cuprinsă de o căldură plăcută din cap pînă-n

picioare.

Își trase grăbită mîna și se ridică în picioare. El o înlănțui cu brațele.

- Unde te duci?

- La culcare.

- Credeam că vrei să stai de vorbă cu mine.

- Dar văd că nu mai vorbim deloc.

- Vrei să știi care este subiectul cărții mele? o întrebă el, privind-o șiret. Ei bine, am să-ți spun.

- Eu...

- Taci. M-ai iscodit, așa că vei afla. Ascultă-mă atentă.

În mod obișnuit, Stevie ar fi protestat împotriva felului acesta de a o trata. Cînd îl întrebuse prima oară cîte ceva despre romanul lui, el îi spusese că orice scriitor care se respectă nu discută despre subiectul cărții. De atunci, ea se abținuse să-l mai întrebe ceva despre cartea lui.

Cu toate astea însă ej era dispus acum să discute despre romanul său cu ea. Se așeză cuminte în brațele lui, pregătindu-se să-l asculte.

- Începe cu momentul în care personajul principal este încă copil. Înțelegi?

- Bărbat sau femeie?

- Bărbat.

- Trebuia să-mi închipui.

- Are o copilărie...

- Are și un nume?

- Nu încă. Ai de gînd să mă întrerupi mereu? Pentru că dacă așa stau lucrurile...

- Nu mai scot nici un cuvînt.

- Mulțumesc. El respiră adînc, apoi o privi, întrebător.

- Unde rămăsesem?

- Am voie să vorbesc? Ochii lui deveniseră amenințători. Cită: „Are o copilărie...”

- Ah, da. Are o copilărie obișnuită. Părinții lui sînt americani tipici, cu o viață suburbană. Fusese întotdeauna bun la sport. La oricare dintre ele. La liceu

Însă se concentrează asupra baseball-ului. În anul în care absolvă, captase deja atenția multor universități notabile, care-l doreau. El va alege una dintre ele și va câștiga o bursă, în schimbul jocului în echipa lor. În timpul primului an de studenție, un obscur căutător de talente îl descoperă și-i oferă un contract de jucător profesionist. Tentant ca naiba! Cu toate că antrenorii, toată lumea, îi spusese că avea talentul necesar pentru a ajunge într-o echipă importantă, el se hotărăște să refuze oferta și să-și termine facultatea, în eventualitatea că avea să se întâmple ceva, la un moment dat, cu cariera lui. Așa că rămîne la colegiu. Pe măsură ce povestea se deapănă, se va dovedi o alegere înțeleaptă. De vreme ce nu-l interesa prea mult un alt domeniu, el încercă să găsească o cale de a se „strecura” printre materii. Nu dăduse niciodată o atenție prea mare studiului, fiind mereu ocupat cu sportul. Științele exacte, matematica, erau un calvar. De-abia reușea să-și ia examenele. La engleză și istorie însă, era as. Prietenii îi spuneau că avea o deosebită ușurință în asimilarea cuvintelor, pe care știa să le frazeze inteligent. Când a venit vremea să termine facultatea, avea deja un agent care negocia cu trei echipe importante, de ligă. Își făurise o idee greșită despre el. Se credea invulnerabil, avea impresia că viitorul lui era ca un imens sistem solar care se învîrtea în jurul lui. Mergea frecvent la petreceri, unde se distra copios și întîlnea femei frumoase.

Judd tăcu o clipă, privind fix la foaia de hîrtie din mașina de scris.

- Tocmai aflase că agentul lui îi încheiase un contract pe cinci ani, pentru o sumă cu șapte cifre. Visul oricărui jucător. S-a hotărît să sărbătorească, alături de cîțiva prieteni, făcînd schi nautic.

Stevie strînse din dinți. Își dorea să nu fi trebuit să asculte restul povestirii. Dar nici dinamita n-o mai putea

desprinde din brațele lui Judd. Se părea că el simțea nevoia să se descarce astfel. El o ascultase ori de câte ori simțise nevoia să stea de vorbă cu cineva. Venise vremea să-i întoarcă favoarea.

- Lacul era de-abia format, cu un nou baraj. Nici măcar nu se umpluse complet. A fost încă de la început un gând nebunesc. Dar el, amețit de succes, rîdea din toată inima în clipa în care barca s-a apropiat de ciotul care se ridica deasupra apei. La naiba, doar era invincibil, nu? Nimic nu-l putea opri. Cel puțin așa credea el, zise Judd, sec. S-a gândit că va putea ocoli ciotul fără probleme. După o clipă, adăugă: Dar n-a reușit.

Tăcerea care a urmat a fost spartă de sunetul unui tunet îndepărtat. Cerul se înflăcăra de fulgere; începu să adie vîntul. Dar nici Stevie, nici Judd, nu observară schimbările de vreme.

- Toate planurile lui mărețe s-au dus naibii, continuă Judd. O mișcare prostească și cursul unei vieți s-a schimbat pentru totdeauna. Oferta de șapte cifre a fost revocată, după ce doctorii au anunțat conducerea echipei că el nu va mai atinge niciodată capacitatea maximă, cu toate eforturile lor. N-a mai apucat să joace în liga profesionistă de baseball. După un an, în cursul căruia a făcut o serie de operații, a început lucrul. Scria acum despre sportul pe care nu-l mai putea practica.

Începuse să plouă. Picături mari cădeau pe straturile de flori pe care Stevie le îngrijise cu atîta migală. Ploaia bătea prin fereastra deschisă. Perdelele se învolburau în adierea vîntului. Tuna și fulgera. Aerul era acum mult mai răcoros, ca o ușurare după căldura umeda

Stevie nu lua în seamă furtuna, și nimic altceva. O preocupa Judd. Îi îndepărtă de pe frunte șuvița căzută și-i mîngîie cu blîndețe cuta dintre sprîncene.

El îi zîmbi trist.

- N-o să vrei să citești cartea. Nu cred că va avea un sfîrșit fericit.

- De ce nu?

El își strecură degetele prin decolteul cămășii ei de noapte, urmărindu-i încet linia gâtului. O făcea inconștient.

- După mulți ani de la accident, eroul era încă furios pe lumea întregă și pe el însuși, pentru că-și distrusese viața. Avusese parte de toate emoțiile vieții, dar, întocmai ca Rhett Butler, nu dădea un ban pe nimic. Se străduia din răspuțeri să-i facă pe cei din jurul său să se simtă la fel de rău ca și el. Se îmbăta adesea, se culca cu femei ale căror nume nici nu le știa, se bătea din te miri ce.

- Se bătea?

El ridică din umeri, jucându-se acum din nou cu năstureii cămășii ei de noapte.

- Ca să-și dovedească lui însuși că accidentul nu-l făcuse mai puțin bărbat.

- Dar forța unui bărbat nu este întotdeauna cea mai bună măsură de judecată.

- Spune-o oricărui american, și-ai să afli răspunsul.

Ea ridică din umeri, ca și cum ar fi fost de acord, dar doar pe jumătate, făcând ca degetele lui să mai alunece puțin spre sînii ei.

- Cum se va sfîrși povestea, Judd?

- Păi tocmai asta mă ține încurcat. Am ajuns la partea în care el a obținut în sfîrșit o slujbă foarte bine plătită, pentru care depunea cel mai mic efort posibil. A făcut pe toată lumea să creadă că ceea ce scria el era absolut meritoriu. Dar ce se va întîmpla mai departe cu acest tip, care încă mai suferă ca naiba pentru că a ratat cea mai mare șansă a vieții lui?

- Nu ai suficientă încredere în tine, spuse Stevie cu o voce blîndă, plină de simpatie. Este nevoie de foarte mult talent ca să poți susține o rubrică zilnică într-un ziar important. Nu-i puțin lucru să fii prolific, atunci cînd ți-ai făcut o carieră în ziaristică. E adevărat, articolele tale nu mi-au plăcut întotdeauna, dar... Ce s-a întîmplat?

El n-o mai atingea cu aceeași blîndețe, cu aceeași familiaritate creată de subconștient. Ochii i se întunecaseră precum cerul în furtună.

- Ji-am spus cumva că este vorba de povestea vieții mele?

Brusca lui schimbare de spirit o uimi.

- Păi... nu... nu explicit, murmură ea. Dar... am presupus că...

- Personajul principal al cărții mele este nemulțumit de viața pe care o duce. Arăt eu cumva nemulțumit de viața mea?

Se ridică în picioare, practic aruncînd-o din poala lui. Ea încercă disperată să-și recapete echilibrul. Cînd reuși, îl privi cu furie și dispreț. Îi spusese povestea vieții lui, dar cînd venise vremea să-i accepte compasiunea, se dovedise un mascul stupid și defensiv.

- Știi a ce arăți? Ești o tentativă de ziarist care a ajuns în sfîrșit să scrie romanul sinistru care, după cum pretinde, ardea înlăuntrul lui de ani întregi, și acum a găsit pe cineva într-atît de prost încît să-l asculte povestind.

- Nu știi nimic despre mine, domnișoară funduleț apetisant, zise el, luînd o mină furioasă.

- Știu că ești atît de insensibil, încît nu ești în stare să scrii un roman despre emoțiile și deziluziile unei vieți. Și dacă tot a venit vorba - zise ea, făcînd un gest spre masă - sînt de părere că subiectul este plicticos și autocompătitor.

El făcu cîțiva pași, micșorînd amenințător distanța dintre ei. Îi spuse printre dinți:

- Nu va mai fi, dacă voi intra în detalii referitoare la relațiile lui cu femeile.

- În acest caz, poți să adaugi și cuvîntul „dezgustător” la „plicticos și autocompătitor”. Și cu asta, am spus totul!

leși furioasă din cameră, trîntind ușa în urma ei

Capitolul 10

Încă mai ploua în dimineața următoare. Dar pe Stevie n-o trezi zgomotul tunetului, ci durerea din abdomen, foarte puternică, mai ales în partea dreaptă.

Se ridică din pat și luă două pastile contra durerii. Se reîntoarse în pat și se culcă pe o parte, cu genunchii strînși la piept. Cadența tăcută a ploii o adormi.

Se pare însă că nu dormea prea adînc. Cînd se trezi din nou, Judd îi pronunța încet numele. Stevie simți cum se lăsa salteaua sub greutatea lui, cînd se așeză în spatele ei, punîndu-i o mîină pe umăr.

- Ce s-a întîmplat, Stevie?

- Nimic. Rămase nemișcată, cu ochii închiși.

- Te-am auzit gemînd de la mine din cameră. M-ai trezit.

- Îmi pare rău.

El înjură printre dinți.

- Nu asta contează. Ai dureri?

- Da.

- La naiba!

- Doar cîteva crampe ușoare. Nu-ți face griji. Or să-mi treacă repede.

- Unde-ți sînt pastilele? Ți le aduc imediat.

- Am luat deja două.

- Cînd?

- Nu știu. Cu puțin timp în urmă.

- De ce nu și-au făcut efectul?

- N-au avut cînd.

- Ce pot să fac eu?

- Nimic.
- De ce stai cu ochii închiși?

- Pentru că mi-e somn. Și pentru că știa, intuitiv, că venise la ea imediat ce se dăduse jos din pat, deci așa cum dormea, gol. Du-te înapoi la culcare. Am să-mi revin imediat.

- Unde te doare?
- Ea ripostă, pierzându-și răbdarea.
- Unde-mi sunt tumorile?
- Ce te-ar putea ajuta?
- Poate perna electrică.
- Unde e?
- N-am luat-o cu mine.
- Grozav.

Nu mai spuse nimic, dar nici nu plecă. Stevie îl simțea privind-o. Cu un gest brusc, de parcă se hotărîse pe loc, își strecură mîna pe după talia ei, orbecînd printre cearceaf și materialul subțire al cămășii de noapte, pînă cînd dădu de piele.

- Judd! Ce...
- Șșt. Stai liniștită. Nu vreau decît să te ajut.
- Dar nu poți.
- Poate că nu, dar vreau să încerc.
- De ce?

- Pentru că am fost aspru cu tine aseară. Am strigat la tine, iar tu nu meritai asta.

- Nu mai contează acum. Și nu am nevoie de nimic.

- Uite ce e, nu sînt deloc obișnuit să fac pe bunul samaritean. Așa c-ai face foarte bine dacă m-ai ajuta puțin. Acum spune-mi unde te doare. Aici? Puse mîna caldă pe abdomenul ei, apăsînd exact atît cît trebuia.

- Hmm. O căldură dulce îi cuprinse trupul, alungînd durerea, potolind crampele. Se simțea minunat.

- E mai bine așa? Așteptă cîteva clipe. Stevie?
- Ea adormise deja.

Cînd se trezi din nou, brațul lui se odihnea greu pe talia ei. Durerea trecuse.

Degetele de la cealaltă mîină erau încleștate în părul ei, pe perna pe care o împărțiseră. Dacă tot avusese de gînd să-i invadeze patul, ar fi putut măcar să-și aducă perna lui, se gîndi ea.

Încercă să găsească motive să se plîngă, ca să se convingă că nu-i făcea plăcere să-i simtă prezența puternică în spate sau căldura respirației în ceafă.

Încercă să-și spună că trupul lui era greoi și invadator, cînd de fapt se bucura să i-l simtă lipit de-al ei. În așa măsură, încît se strînse și mai tare lîngă el.

Deschise larg ochii cînd își aminti, alarmată, că Judd dormea îmbrăcat cît mai confortabil cu putință, nelăsîndu-i nici o urmă de îndoială că se afla în pat cu un bărbat extrem de viril. Sperînd să nu-l trezească, întoarse încet capul.

El fornăi, se mișcă și deschise ochii. Stăteau față în față, foarte aproape. Stevie simți că ocaziei îi lipsea ceva. Un „mulțumesc”. Un rîs care să alunge tensiunea.

Nu spuse și nu făcu nimic. Rămase privind fața aspră pe care crescuse barba și care-i devenise nespus de dragă.

Cînd Judd se mișcă, nu făcu decît să-și răsfire degetele pe abdomenul ei și să le apese ușor. O trase apoi pe spate lîngă el.

Ochii lui o studiau în tăcere, pretutindeni: părul pe care și-l trecea leneș printre degete, ochii, gura, gîtul ei. Zîmbi amuzat cînd dădu cu ochii de cămașa de noapte de fetișcană, cu panglica de șaten, atît de seducătoare. Ușor, privirea lui alunecă în sus, întîlnind-o pe a ei.

Se mișcă din nou, de data asta venind la cîtiva

centimetri deasupra ei, sprijinit în coate. Își strecură ușor un picior între picioarele ei, coapsa lui caldă și grea despărțindu-le pe ale ei.

Îi luă fața în mâinile lui, trecându-i degetele prin păr. Cu degetul mare îi mîngîia ușor buzele, care se desfăcură sub atingerea lui. Zona în care se despărțiră părul să-l intrige. Începu să o cerceteze cu vârful degetului.

Coborî apoi capul, luînd locul degetelor cu un sărut la fel de dulce ca și ploaia de vară ce se strecura printre frunze, afară.

Instinctiv, Stevie îl cuprinse cu brațele. Începu să-i mîngîie spatele puternic. Cîștigînd încredere, îl mîngîia tot mai mult, pînă ce ajunse la gropițele din josul spatelui iui.

El scoase un geamăt înfundat, primitiv, și-i pătrunse cu limba între buze. Gura lui se potrivea perfect cu a ei, într-o satisfacție deplină. Limba lui pătrunse tot mai adînc, dominatoare, fără să se grăbească. Era un sărut liniștitor, adormitor, tocmai potrivit pentru o dimineață ploioasă.

Era delicios.

Cînd se sfîrși și buzele li se despărțiră, continuară să se privească. Ea ridică mîna să-și îndepărteze din ochi o șuviță de păr, dar el îi prinse vârful unui deget între dinți și-l mîngîie cu limba.

Stevie îi cerceta fața cu mâinile, explorîndu-i trăsăturile masculine, aspre, cu degetele curioase.

Judd plecă privirea și-i sărută umărul dezgolit. Ea își strecură din nou mâinile sub brațele lui, și-l strînse dornică, nerăbdătoare să-i simtă trupul acoperindu-l pe-al ei.

Îi îndeplini dorința, potrivindu-și perfect trupul lîngă al ei, dîndu-i sărut după sărut, adînci și fierbinți.

Începu să-i descheie năstureii unul cîte unul. Cînd ajunse la panglica de șaten, ridică privirea. Îi ținu prizonieri ochii cît timp o dezbrăcă.

Stevie vedea numai admirație și dorință în privirea lui. Degetele lui urmau conturul sînilor cu atingeri ușoare.

Expresia i se îndulcea, pe măsură ce mîngîierile deveneau tot mai intime.

Dar Stevie nu mai văzu asta. Ținea ochii închiși și respira întretăiat printre buzele întredeschise. Judd îi necăjea sfîrcurile cu vârful nasului, îi zgîria cu barba, ușor, obrajii și buzele. Stevie își murmură dorința, apăsîndu-și, drept răspuns, coapsa de a lui.

El îi sărută fiecare sîn, ținîndu-i sfîrcurile între buze pînă cînd se întăriră, necăjindu-le cu vârful limbii, cu mișcări rapide și ușoare.

Stevie se simți cuprinsă de un torent de senzații. Scoase un strigăt scurt. Judd îi atinse cu genunchiul centrul feminității, într-o mișcare rapidă. Ea se strînse și mai mult lîngă el, simțindu-i mușchii puternici.

Își strecură mîna sub chiloțeei de mătase, spre feminitatea ei caldă, dulce.

Chiar în clipa aceea se auzi o bătaie puternică în ușă, bătaie ce nu putea fi ignorată.

Primele cuvinte cu care Judd a întîmpinat noua zi au fost extrem de profane.

Aproape că smulse din balamale ușa, în încercarea de a o deschide. Comisionarul, îmbrăcat cu o manta galbenă, șiroind de ploaie, nu părea mai fericit să se afle acolo decît Judd să-l vadă.

- Ți-a luat ceva pînă să deschizi, se plînze el.

- Eram în pat.

- Sper că vei aprecia cum se cuvinte faptul că am venit pînă aici pe o vreme ca asta. Făcu un gest spre bălțile enorme ce înconjurau acum casa. Straturile de flori, îngrijite de Stevie cu atîta dăruire, zăceau acum înecate în noroi, precum victimele unui naufragiu.

- Oh, da, sînt nemaipomenit de fericit să te văd, mormăi Judd, sarcastic, în timp ce semna în dreptul liniei punctate de pe confirmarea de primire.

Comisionarul îi întinse plicul înfășurat în plastic și o Luă la fugă spre camioneta care-l aștepta.

- Cine era?

- Am primit o scrisoare.

- De la cine?

Fusese atît de iritat de întrerupere, că nici măcar nu se uitase. Cînd citi, începu să înjure printre dinți.

- De la Mike Ramsey.

- Ce vrea?

- De unde naiba să știu? Nu am deschis-o încă.

Nu se mai simțise nicicînd atît de frustrat. Erau amîndoi acolo, în patul acela intim, sărutîndu-se nebunește. Lucrurile decurgeau exact cum trebuia, dar a intervenit *asta*. Era în stare să-l omoare pe Ramsey pentru acea întrerupere.

Fu la fel de neplăcut impresionat să vadă că Stevie se și îmbrăcase. Ochii îi păreau enormi pe fața palidă. A avea o expresie de înțelegere, combinată cu vinovăție.

La naiba! Încă mai simțea gustul sărutărilor ei, senzația sînilor ei pe buze. Cu toate că era furios din cauză că fuseseră întrerupți, nu se putea împiedica să nu se gîndească la ce făceau atunci cînd se auzise bătaia în ușă, dorindu-și să continue de acolo de unde se oprise.

Dar instinctul îi spunea că acest lucru n-avea să se întîmple. De aceea era și atît de furios. Ea dădea înapoi, acum că putea să se gîndească mai bine, odată stinsă pasiunea momentului.

Mai exista însă o șansă. Ca el să se fi înșelat, se gîndi Judd, optimist.

Făcu un pas spre ea. O privi lung și o strigă cu glas răgușit:

- Stevie?

Umezindu-și nervoasă buzele, ea spuse:

- Mă duc să pun de cafea. Și se îndreptă grăbită spre bucătărie, de parcă o alerga cineva.

Judd o așteptă să se îndepărteze înainte de a da drumul unui întreg repertoriu de înjurături și obscenități. Dat fiind că-și petrecuse viața fie în vestiare, fie în redacțiile ziarelor, vocabularul său era extrem de variat.

Intră și el bucătărie, îmbrăcat numai cu șortul pe care-l trăsese pe el atunci când se dusese să răspundă la ușă. Se așeză pe un scaun, lângă masă, și deschise plicul, în timp ce Stevie aștepta să fiarbă apa pentru cafea.

Judd citi scrisoarea de-o pagină, bătută la mașină, apoi o îndesă în buzunarul șortului.

- Cît mai durează pînă să fie gata cafeaua?
- Doar cîteva minute. Ce spune redactorul tău șef?
- Nimic important.
- Atunci de ce ești furios?

- Pentru că nu mi-am băut cafeaua, încă. Cuvintele-i sunau fals chiar și lui. Îl îngrijorau însă Ramsey, situația lui, trupul trezit de dorință, care nu-și regăsise încă liniștea. Am motivele mele să fiu nervos. Nu cred însă că vrei să auzi toate detaliile, nu-i așa?

Ea clătină rapid din cap.

- Nu, zise ea, șovăielnică.

Apoi continuă:

- Ce face domnul Ramsey? Te roagă acum? S-a coborît într-atît încît să vrei să stai de vorbă cu el?

- Nu.
- Atunci, ce spune?
- Nu prea multe.

- *Ce scrie în scrisoarea aceea?*

Strigătul ei îl surprinse. Ridicînd privirea spre ea, văzu că era încordată și că nu-i făcea deloc plăcere reticența lui.

- Ei bine, ai ghicit. Îmi scrie despre tine.

În clipa în care primi confirmarea, ea se lăsă greoaie pe

un scaun, în fața lui.

- Ce spune?

- Mă informează că ai dispărut, zise el, zîmbind timid. Este de părere că am ratat cea mai fierbinte poveste din lumea sportului, pe anul ăsta. Toți fanii discută acum despre misterioasa dispariție a lui Stevie Corbett, dispariție ce a urmat colapsului de la Lobo Blanco.

Cafeaua era gata. Stevie nu observase însă acest lucru, așa că Judd se ridică. Se reîntoarse la masă cu două cești aburinde; puse una în fața ei și sorbi dintr-a lui înainte să continue:

- Mike îmi sugerează, cu insistența, sa nu mă mai îmbufnez și să mă întorc la lucru. Este de părere că, cu relațiile pe care le am eu, am să-ți dau de urmă înaintea oricui altcuiva. Adăugă, zîmbind: Se pare că a uitat că el m-a concediat.

- Și ce mai spun?

- Cine?

- Cronicarii sportivi. Sînt sigură că au lansat o mulțime de teorii despre dispariția mea.

- Păi, să vedem... Mike pomenise ceva despre sinucidere și...

- *Sinucidere?*

- Este un simplu zvon, bineînțeles, dar de vreme ce nu ți-a fost găsit cadavrul... Ridică din umeri. O altă ipoteză este că te-ai fi internat în secret. Se pomenește de o clinică de tratare a cancerului din Bahamas. Mi se sugerează să-mi dau uitării romanul pentru un timp și să mă ocup de „cazul Corbett”. Ar trebui să aflu care din poteze este adevărată.

- Știe despre romanul tău?

- I-am pomenit despre el, cînd și cînd.

Cu o seară înainte, cînd se certaseră, ea atinsese un punct sensibil. Ani întregi, povestise cui era dispus să-l asculte despre minunatul roman, inspirat din lumea sportului, pe care avea să-l scrie într-o bună zi. Dar

această zi păruse să nu mai vină niciodată.

Pînă acum. Ajunsesese și aici. După multe staturi false, de-a lungul anilor, începuse să-și scrie romanul, și-i făcea plăcere.

Pe de altă parte, avea multe obligații financiare ca de exemplu, costisitoarea lui mașină adusă din Europa. Nu mai putea acoperi plata ratelor mai mult de două săptămîni. Trebuia să cîștige bani ca să-și permită luxul de a scrie romanul.

Soluția problemei lui stătea de cealaltă parte a mesei de bucătărie rămasă de la bunica lui.

Avea șansa de a scrie cea mai rîvnită poveste. O putea vinde celui ce-i oferea mai mult. Era ocazia multasteptată de a-și lua rămas-bun, cel puțin temporar, de la Ramsey și *Tribune*, și de a lucra zi și noapte la cartea pe care trebuia neapărat s-o scrie, să și-o scoate din minte, indiferent dacă avea să fie publicată sau nu.

- Ce-ai de gînd să faci?

Fără să-și dea seama, Stevie dăduse glas întrebării care-l hărțuia. Părea îngrijorată. Știa ce importanță avea hotărîrea pe care avea s-o ia el, și-și putea imagina impactul pe care urma să-l aibă asupra ei. Își dădea seama cît de valoroasă era povestea ei pentru ziarul care avea exclusivitate.

Judd își trecu o mînă prin păr. Se simțea groaznic, din mai multe motive. Senzația pe care o avea, în josul trupului, îi reamintea exact ce se întîmplase cu cîtva timp înainte. I se strînsese stomacul. Atribuia acest lucru faptului că-și băuse prea repede cafeaua. Știa însă prea bine care era adevărul. Gîndul că o a doua șansă, nesperată, îi trecea printre degete, îi făcea rău.

Îi răspunse cum se pricepu, în singurul fel în care i se păru corect.

- Mă întorc la lucru.

O văzu înghițind cu greu. Nu-și putu stăpîni însă

admirația când ea ridică cu semeție bărbia.

- La Dallas?

Era într-adevăr curajoasă. Se întrebă cum de nu văzuse acest lucru de-a lungul anilor, în timp ce-și bătuse joc de ea, în articolele lui.

- Nu. În sufragerie.

- Și nu... nu vei spune nimănui unde sînt?

- Va rămîne micul nostru secret, atîta timp cît vei dori acest lucru.

Era vizibil ușurată. Se relaxă. Cu toate astea însă nu-și exprimă în nici un fel mulțumirea.

- Bine, zise ea simplu. Viața mea se va desfășura mai ușor și sînt bucuroasă că nu-ți vei neglija romanul

- Dar parcă azi-noapte spuneai că este autocompătitor, plictisitor și... cum suna oare celălalt cuvînt? Dezgustător.

Ea avu decența să se arate îndurerată.

- Tu m-ai provocat să-ți vorbesc urît.

- Dacă tot a venit vorba de provocat, zise Judd, ridicîndu-se de pe scaun și înconjurînd masa, azi-dimineață a fost...

- Judd. Aș dori să-ți explic totul.

El se încruntă.

- Ce-ar fi de explicat?

- De ce s-a întîmplat.

- Știu de ce. Se numește „patimă”, care, conform explicației date de dicționarul Webster, este un substantiv care înseamnă „dorință de a-ți satisface simțurile, poftă trupească, dorință sexuală”

Ea îi aruncă o privire încărcată de venin.

- Eram dezorientată. Pastilele sînt foarte puternice. Nu mai aveam mintea limpede.

Se trase înapoi încît el să n-o poată atinge. Acest lucru îl înfurie în aceeași măsură în care o făcuse și negarea pasiunii ei, care, o știa prea bine, fusese la fel de înflăcărată ca a lui.

- Oh, înțeleg, zise el. Nu m-ai fi putut-dori decât dacă erai sub influența acelor medicamente. Asta voiai să spui?

- Nu chiar.

- Dar? Spune-mi exact.

- Nu vreau să fac dragoste cu tine, declară ea, sec.

El rîse scurt.

- Pe naiba nu vrei.

Putea să jure că o înfuriase. Cunoștea deja semnele: culoarea din obraji, întunecarea ochilor, de culoarea whisky-ului, ridicarea aproape imperceptibilă a bărbiei.

- Trec printr-o criză de care depinde viața mea, zise ea, cu voce slabă. Ca și tine, dealtfel. Nici unul din noi n-are nevoie acum de o idilă, și mai ales nu împreună. Poate că ar trebui să învățăm ceva de pe urma întâmplării de la Stockholm, și...

- Eu am făcut-o. Și atunci, ca și acum, erai fierbinte, pregătită pentru mine.

Stevie își încleștă mâinile în pumni și respiră adînc.

- Mi-au mai rămas numai cîteva zile pînă va trebui să-i dau un răspuns antrenorului meu. În tot acest timp, cred că ar fi bine ca relația dintre noi să rămîină strict platonică.

El o trase mai aproape și-i șopti:

- Spune asta glandelor tale, drăguțo.

Ea se îneacă de furie; se răsuci pe călcîie și o porni în sus, pe scări. Judd se năpusti după ea, dar se opri în capătul scărilor.

Același Judd Mackie care-și pierdea timpul prin baruri, după meciuri de baseball sau de box, își spunea acum că n-ar fi fost tocmai înțelept să se ducă după ea. Un singur sărut, o mîngîiere bine plasată, aveau să o aducă lîngă el, dornică și disponibilă.

O meritase, nu-i așa? La naiba, dacă nu reușea să plătească una dintre ratele mașinii - fără să mai pună la socoteală ce-ar fi putut să cîștige de pe urma unui singur

reportaj - și dacă trebuia să returneze mașina, era numai vina ei.

Fusese ospitalier, îi oferise un refugiu sigur, în aerul curat, de la țară, izolându-se și el de toate plăcerile vieții lui, cum ar fi fost băutura și femeile.

Ea îi dăduse bătaie de cap, îl costase timp și bani. Cerase oare prea mult când se așteptase la o simplă tăvăleală în fîn?

Dar același Judd, care știa că, cu ea, nu se punea problema unei simple tăvăleli, și care-i promisese să-i apere secretul, se întoarse pe călcîie și intră în sufragerie, îndreptându-se spre mașina de scris, care-l aștepta.

A fi onorabil era un lucru nou pentru el. Era clar că, dacă avea cât de cât caracter, putea îndura câteva dezamăgiri.

Ceva mai mult decît o simplă „dezamăgire” era amintirea a cât de mult o dorise.

- *Uite ce e, își spuse în sinea lui, niciodată pînă acum n-am fost nevoit să conving o femeie să intre în patul meu, și al naibii să fiu dacă am să încep cu Stevie Corbett. Mai ales că voi fi atît de preocupat de cartea mea, încît nu voi mai avea timp și pentru sex.*

O voce interioară se auzi:

„Spune asta glandelor tale“.

Capitolul 11

A plouat neîncetat timp de două zile. Patruzeci și opt de ore interminabile, în care au fost nevoiți să stea în casă, cu gândul la încercarea de a face dragoste - lucru de a cărui importanță încercau să-l diminueze, fără succes însă - și la dorința la fel de stăruitoare ca și ploaia de afară.

De-abia dacă-și vorbeau în timpul meselor, pentru că fiecare conversație de-a lor se termina, invariabil, cu o ceartă. Ca să alunge atmosfera încordată, Stevie s-a dus în oraș și a cumpărat alimentele necesare pregătirii unei cine speciale, care să-i pună în valoare talentele culinare.

S-a dovedit însă că a ales tocmai seara în care Judd se hotărâse să lucreze fără pauză. A rugat-o să-i aducă ceva de mâncare pe o tavă, în sufragerie. După ce petrecuse câteva ore în bucătărie, preparînd o masă îmbelșugată, această cerere a lui i s-a părut o declarație de război. Îi spuse din prag să-și ia singur de mâncare și să se ducă naibii, cu ea cu tot.

S-au mai certat o dată, în privința băii.

- Te rog să nu mai lași prosoapele umede pe jos, zise ea, scurt.

- N-aș face-o dacă nu ți-ai atârna îmbrăcămintea pe suportul de prosoape, răspunse el, făcînd un gest spre lenjeria ei care atârna deasupra căzii.

- Unde-ai vrea să le usuc pe o vreme ca asta?

- Ai auzit de uscătorie?

- Doar n-o să-mi usuc lenjeria în uscătorie.

Cu un oftat și o înjurătură, el ieși din baie.

- Și nu ți-ar strica deloc să te mai bărbierești! strigă ea

după el.

- Ce-ți pasă ție?

Au ținut-o tot așa pînă în a treia zi cînd s-a oprit ploaia. O oră mai tîrziu se ivea soarele. Din pămînt începură să iasă aburi, făcînd ca atmosfera să fie la fel de umedă ca a unei insule din mările sudului.

Stevie ieși imediat afară, să vadă ce mai rămăsese din straturile ei de flori. Plantele fuseseră înecate în noroi, dar ea era încrezătoare că în cîteva ore aveau să-și revină.

- Sunt cumva pe lista critică?

Judd ieșise pe verandă. Purta îmbrăcămîntea lui standard - un șort. Singura variație de zi cu zi o constituia culoarea lui. Se părea că nu mai lua deloc în seamă piciorul plin de cicatrice. Marea majoritate a timpului nu purta nici cămașă, nici pantofi. Își ridică mîinile deasupra capului, întinzîndu-se leneș.

- Vor supraviețui, cred, zise Stevie, ferindu-și privirea de la linia fină de păr negru ce-i cobora sub talie.

- Cred că am făcut bătături la fund de atîta stat pe scaun. Coborî mîinile pentru a se freca energic pe acea parte a anatomiei lui. Vrei să joci tenis după-amiază?

Niciodată nu i se păruse o sugestie atît de bună. Avea o nevoie disperată de un meci greu, care să-i înlătore frustrarea. Poate că atunci n-avea să mai simtă furnicături în piele și acea senzație permanentă de tensiune.

- Mai mult ca oricînd. Aștept să-mi spui cînd.

- Cînd vrei tu.

- După ce te bărbierești.

El se frecă ușor pe obraz.

- Îmi ceri cam mult, doamna mea. Ea luă un pumn de pămînt. Chicotînd, el acceptă.

O.K.. O.K., mă bărbieresc imediat!

*

- Cincisprezece-patruzeci.

Bătînd mingea de pămînt, pregătindu-se să servească, Stevie murmură:

- Știu și eu scorul.

- Nu te-am auzit, zise Judd, făcîndu-și mîna pîlnie în dreptul urechii.

Ridicînd tonul, ea repetă:

- Am spus că știu și eu care este scorul, mulțumesc.

- N-ai de ce.

Strîngînd din dinți, Stevie servi impecabil, în cel mai nefavorabil unghi pentru Judd. N-avea cum să-i returneze serviciul.

Dar o făcu. Cu ușurință chiar. Și pentru că nu se așteptase la asta, returul lui o prinse descoperită. Nu mai reuși să ajungă la timp în colțul terenului, iar mingea trecu vîjiind pe lîngă ea.

- Gheimul meu, zise el, vesel. Deci scorul este cincipatru, și urmez la serviciu. Schimbăm terenurile.

- Știu regulamentul, Mackie.

Desfăcu termosul cu apă pe care-l aduseseră cu ei, ducîndu-l la gură. Judd cîștigase primul set. Pe-al doilea i-l luase ea, cu greu, la *tie-break*. Dacă mai juca tot așa avea să-i ia partida. Nici nu putea să conceapă așa ceva.

El se manifesta expansiv, deoarece cîștiga. De cîteva ori, în timpul meciului, ea se simți tentată să-i ardă cîte o palmă, atît de tare o enerva.

Își șterse fața cu un prosop, apoi mînerul rachetei. Se reîntoarce pe teren.

- Dar nu ne grăbim, îi zise el, care-și ocupase deja locul pe linie. Dacă ai nevoie de timp să te odihnești, n-ai decît s-o faci.

Ea îi spuse printre dinți:

- Joacă.

- O.K.

Lobă mingea ca un amator. Serviciul lui era înalt, ca o

consecință a faptului că jucase cîndva bैसेbal. Stevie fu nevoită să se dea înapoi mult, pînă aproape de gard, și nu mai avu timp să-și pregătească forehand-ul. Rezultatul: mingea lovită de ea se opri în fileu.

- Cincisprezece-zero, iubito, jubilă Judd.

Stevie aruncă racheta cît-colo.

- Ce naiba a fost asta?

- O lovitură ratată.

Ea văzu roșu în fața ochilor.

- Mă refeream la serviciul tău, Mackie.

- Ce-i cu el? Își desfăcu mîinile, luînd o atitudine inocentă. Pari obosită. Nu te concentrezi deloc. M-am gîndit să fac în așa fel încît să-ți fie mai ușor.

- Nu-mi face tu favoruri, ai înțeleș?

- Bine. Apoi mormăi în barbă: Doamne, și eu care-l consideram nesuferit pe McEnroe...

Ea încercă să-l ignore și să nu-și lase propria furie să izbucnească, știind prea bine că nu-i folosea la nimic. Următoarea lui lovitură a venit foarte jos. I-o returnă, aruncîndu-i-o chiar la picioare.

- Cincisprezece egal, zise ea, cu un zîmbet dulce.

- Bună lovitură.

- Mulțumesc.

Gîndindu-se că el va încerca o lovitură similară și data următoare, se deplasă prea curînd spre fileu. Judd îi trimise un backhand lung, în colțul terenului, și anunță cu satisfacție:

- Treizeci-cincisprezece.

Ea cîștigă următorul lui serviciu.

- Treizeci egal! strigă ea, veselă.

Zîmbetul lui Judd nu mai era la fel de larg ca mai înainte, remarcă ea, satisfăcută. îi urmări expresia încordată, brațul care se arcuia, pregătindu-se să lovească mingea. Dar chiar înainte de a servi, el spuse:

- Ai uitat să te datini de pe un picior pe altul.

Mingea trecu pe lîngă ea ca un proiectil și

ateriză în colțul terenului. Stevie se uită cu ochi mari spre adversarul ei, care-și studia cu atenție racordajul rachetei.

- Ce-a fost *ăla*?

- Acela a fost un as, ceva ce ție nu-ți reușește prea des. Se apropie de plasă, furioasă.

- Am să-ți spun ceva. N-am mai jucat niciodată cu cineva care începe o conversație chiar în momentul în care trebuie să servească. Nici unul dintre cunoscuții mei n-ar recurge la un șiretlic atît de murdar. Nimeni, cu excepția ta. Ce spuneai, apropo?

- Că ai uitat să te datini de pe un picior pe altul.

Ea își puse mîinile în șolduri.

- Și asta ce vrea să însemne, mă rog?

- Ei, haide, Stevie. Sîntem numai noi doi. Putem discuta deschis unul cu celălalt. Se aplecă deasupra fileului și-i făcu cu ochiul. Mă gîndeam la mișcarea aia, știi tu, pe care-o faci ori de cîte ori cîștigi cîte un punct.

Ea rămase cu gura căscată.

- N-am nici cea mai mică idee...

- Ba ai, bineînțeles. Așa faci tot timpul. Ca și cum ai vrea să fii sigură că absolut toată lumea care te privește, din arenă sau de la televizor, își dă seama c-ai realizat ceva nemaipomenit.

Trebuie să faci un efort de voință ca să nu scrîșnească din dinți.

- Nu trebuie neapărat să stau aici, în căldura asta, și să-ți ascult insultele. Dintr-un gest reflex, își dădu coada pe spate.

Judd îndreptă spre ea coada rachetei, ca un deget acuzator.

- Uite, altul!

- Care altul?

- Alt gest de-al tău drăgălaș. Cel în care-ți dai coada peste umăr, arătînd cît ești de frustrată, cît de supărată

ești pe arbitru sau chiar pe tine însăși.

- *Gest drăgălaș?*

El o privi, zîmbindu-i radios.

- Asta faci, ca să atragi atenția asupra ta. Este o tactică foarte inteligentă, trebuie să recunosc. Astfel distragi cu ușurință atenția de la meci.

Stevie era prea furioasă ca să mai poată vorbi. Chiar dac-ar fi încercat, n-ar fi reușit decît să scoată cîteva cuvinte incoerente. Îi întoarse spatele și se îndreptă spre mașină.

- Nu vrei să terminăm meciul?

- Nu!

- Abandonezi acum, cînd aveam minge de meci?

- Da!

- De ce? Poate pentru că sînt pe cale să te bat? o provocă el, pornind în urma ei. N-ai suporta să fii înfrîntă de mine, nu-i așa?

- Am o zi proastă. Ai spus-o și tu. Din cauza căldurii. Și nu m-am mai antrenat de zile întregi.

- Nici eu, o repezi el nemilos. Și este la fel de cald și în jumătatea mea de teren.

Ea își aruncă echipamentul pe bancheta din spate, apoi se urcă în mașină, pe locul din dreapta, trîntind portiera. Judd se urcă la volan și conduse spre casă, într-o tăcere ostilă.

Tensiunea crescuse gradat. Se pregăteau pentru această ceartă de zile întregi. Stevie se gîndise, total greșit, că schimbarea aerului avea să-i alunge gîndurile negre. Dar nu fusese așa. Nu se distra deloc. Și asta din cauză că Judd era mereu cu un pas înainte.

- Dar nu-i nimic în neregulă să fii un om de spectacol.

Trecuseră bine de jumătatea drumului cînd el rosti această observație. A fost de ajuns ca Stevie să explodeze.

- Nu ajungi în topul celor mai buni jucători dacă ești „drăgălaș”, domnule Mackie.

- Liniștește-te. N-am să spun nimănui că te-am bătut.

- Ba nu m-ai bătut!

- Asta numai pentru că ai refuzat să termini meciul, ca o puștoaică răsfățată ce ești.

- Dar nu jucam tenis, strigă ea. Punctele înscrise de tine le-ai realizat jucând prost, nu bine. Ți-ai bătut joc de mine și de sportul ăsta. Jocul tău n-are nici o legătură cu talentul, îndemânarea sau finețea. Întoarse capul să-l privească. Exact ca și scrisul tău.

El frînă brusc, în fața casei.

- Ce naiba înseamnă asta?

- N-ai decît să-ți dai seama și singur.

Lăsîndu-și lucrurile în mașină, ea coborî și urcă în grabă treptele de la intrare. Nici nu se mai obosi să încuie ușa. Aproape că ajunsese la etaj, cînd Judd, urcînd cîte două trepte odată, o prinse de coadă.

- Ah! Dă-mi drumul!

- Nu înainte de a-mi explica ce-a vrut să însemne chestia aia despre scrisul meu. Ce voiai să spui cu „lipsa de talent și de îndemînare”?

- N-am spus că-ți lipsesc. Ci că nu se văd deloc în articolele tale.

- Am absolvit cu brio ziaristica, îți amintești?

- Ceea ce dai spre tipar zi de zi nu se numește ziaristică, ci bîrfă mărunță, zise ea. Oricine este stăpînit de un complex de inferioritate, poate să scrie exact ca tine. Sau cineva care vrea să evite să-și ia o slujbă adevărată, ca să poată bea în fiecare noapte prin baruri, sub pretextul că face „cercetări”. Ca să nu mai vorbesc despre femei...

- Nu m-am atins de băutura de cînd am venit aici. Cît despre femei... îi înlănțui talia și o strînse la pieptul lui. Nici asta n-am mai făcut-o de cînd am plecat din Dallas.

- Dă-mi drumul.

- În nici un caz, drăguțo. Merit un sărut. L-am cîștigat.

Își apăsă, aproape cu brutalitate, gura de buzele ei. Ea încercă să se împotrivească, aplecându-se spre spate, dar el își înteți strînsoarea. Ea vru să-și elibereze buzele, dar ei îi făcu bărbia prizonieră și-i ținu capul nemișcat în timp ce limba lui îi explora neîncetat gura.

Respirau întretăiat, cu zgomot, în casa tăcută. Sunetele de împotrivire pe care Stevie le scosese la început se transformă încet-încet în gemete de dorință. Mâinile ei, cu care încercase să-l respingă, începură să-l mîngîie. Își aplecă capul într-o parte, pentru ca gura lui să ajungă mai bine la buzele ei. Limba ei se uni cu a lui, într-un joc al iubirii.

Deodată, el se retrase și o privi în ochi.

- Stevie?

- Ce e?

Luîndu-i mîna, el i-o coborî de-a lungul trupului lui, pînă la umflătura ce se ghicea sub șort.

- N-ar fi corect din partea ta să începem ceva ce nu intenționezi să termini, nu-i așa? Ea clătină din cap și, cu un gest reflex, îi atinse ușor erecția, dovada faptului că el o dorea cu ardoare. Oh, Doamne, murmură el și o sărută din nou.

Toată frustrarea pe care o resimțiseră pînă atunci erupse într-o explozie de dorință sexuală. Sărutările le erau carnale, insistente.

Fără să-și dea drumul din îmbrățișare, intrară în primul dormitor întîlnit în cale. Al lui. Orbește, el căută comutatorul ventilatorului. Acesta începu să-și învîrtă elicea pe deasupra capetelor lor, aruncînd umbre pe pereți. Vrînd să se descalțe repede, se aplecară amîndoi odată și se dădură cap în cap, dar nu băgară de seamă.

Judd își scoase tricoul peste cap. Stevie făcu la fel. El îi descheie sutienu și-l îndepărtă. O atinse ușor, îi mîngîie sfîrcurile cu vîrfurile degetelor, făcîndu-le să se întărească.

Cu ochii ațintiți asupra ei, își desfăcu fermoarul șortului

și se dezbracă. Stevie făcu și ea același lucru. Nu se putea hotărî însă să privească în jos, oricât ar fi vrut. Își introduse degetele pe sub elasticul chiloților, dar nu îndrăznea să și-i scoată. Îl privi într-o rugămintă mută.

- E de ajuns, pentru moment, șopti el, întinzînd-o pe pat.

Judd se așeză pe spate și o ridică deasupra lui. Cuprînzîndu-i capul cu mâinile, o sărută lung, adînc, pătrunzîndu-i gura cu limba. Unul din genunchii lui se strecură printre picioarele ei, croindu-și drum tot mai sus.

Cu o singură mînă începu să-i coboare ușor chiloțeei de-a lungul picioarelor. O răsturnă apoi pe spate și-i scoase complet. Ea îl privea flămîndă. Mîinile lui o mîngîiau peste tot, atingîndu-i sînii, sfîrcurile, coapsele.

- Stevie, murmură el cu vocea îngroșată, ridicîndu-se deasupra și ascunzîndu-și fața în scobitura gîtului ei.

- Judd?

- Da, draga mea, imediat.

- Poate că ar trebui să știi...

- Știu, draga mea. Crede-mă, știu.

- Sunt virgină.

Capitolul 12

El ridică privirea. Ochii lui, cu câteva clipe înainte plini de pasiune, erau acum în alertă.

- Ce?

Chiar și după ce ea repetă cuvîntul, el continuă să o privească neîncrezător. Încet, se ridică, se rostogoli pe o parte și se așează pe marginea patului, cu spatele la ea..

- Doamne, cît îmi doresc să nu mă fi lăsat de fumat!

Își odihnea capul în mîini, frecîndu-se din cînd în cînd la ochi. Tot din cînd în cînd, trăgea cu ochiul la ea. Stevie se acoperise cu cuvertura.

- Cum de ai rămas virgină? Ea îl privi, uimită. Bine, reformulez întrebarea. De ce ești încă virgină?

- Poate că ar fi trebuit să termini ceea ce începuseși la Stockholm.

- Cu Presley Foster care-mi pîndea orice mișcare? Nu, mulțumesc. El i-a alungat pe toți bărbați care-ți făceau curte?

- Ca să fiu dreaptă cu el, nu. Ci eu. Nu pe față, bineînțeles. Dar nu permiteam nici unei relații să se adîncească prea mult. Eventualii mei iubiți ocupau cu toții locul doi, în urma tenisului.

- Locul doi nu este o poziție prea rîvnită de un bărbat. Și nici prea sănătoasă.

- Acest lucru l-am descoperit și eu. Își umezi nervoasă buzele. Nici nu ți-aș fi spus, dac-aș fi știut că ai să te oprești.

- N-aș fi ajuns atît de departe dac-aș fi știut de la început.

- Contează oare atît de mult?

El rîse, ironic.

- Da, contează. Chiar foarte mult.

- De ce? Nu mi s-a părut la fel atunci, la Stockholm.

- Poate că da, poate că nu. La Stockholm însă eram tînăr și prost. Iar acum sînt bătrîn și prost. Dar măcar atunci cînd ești tînăr mai ai măcar o scuză.

Stevie închise ochii pentru o clipă, apoi întinse mîna spre umărul lui gol.

- Te rog, Judd, vino înapoi.

Ferindu-și privirea, el clătinînd din cap, cu încăpățîinare.

- Nu-mi pot asuma o asemenea responsabilitate, Stevie.

- Dar nu implică nici un fel de obligație.

- Ba da.

- Nu și pentru mine.

- Pentru mine.

- Te rog.

- Am spus nu.

Un suspin îi scăpă printre buze.

Judd întoarse capul. O văzu plîngînd și citi rugăminta din ochii ei. Hotărîrea de a-și ține buzele lipite, de a nu face nici un compromis, începu să-l părăsească. Trăsăturile i se îndulciră.

Se lungi din nou lîngă ea și o trase aproape.

- Nu plînge, Stevie. Te rog.

Ea își frecă nasul de pieptul lui.

- Te rog, Judd, fă dragoste cu mine acum, cît mai sînt întregă. Vreau să fii tu acela.

- De ce?

- Din sentimentalism, poate. Cu toate că te îndoiești, știu că s-ar fi întîmplat atunci la Stockholm, dacă n-ar fi intervenit Presley. Începu să-i atingă cu limba un sfîrc, necăjindu-l, și-și puse palma pe pielea lui fierbinte.

- Oh, draga mea, gemu el, trecîndu-și degetele prin

părul ei. Oprește-te!

- Nu vreau să mă opresc.

- Trebuie sau...

- Vreau să fiu pe deplin femeie. Doar o dată, Judd, te rog.

Îi acoperi pieptul cu sărutări dulci, coborînd tot mai jos. Îi sărută abdomenul și buricul care se ridică și se lăsa în jos cu mișcări rapide. Aproape că atinsese punctul maxim când își încleștă degetele în jurul ei și o ridică spre el.

O rostogoli pe spate și se ridică deasupra.

- O.K., zise el, respirînd întretăiat. Dacă ești sigură.

- Absolut sigură. El dădu din cap, cu un aer sumbru.

Rîzînd, ea îi atinse colțurile gurii.

- Mă înnebunesc după fața ta încruntată. Ai putea măcar să pari ceva mai vesel.

- Sunt îngrijorat.

- Ți-am spus să nu fii. N-ai nici o obligație.

- Nu din cauza asta.

- Și atunci? Făcu ochii mari. Știi *cum*, nu-i așa? Îl întrebă ea, tachinîndu-l.

- Mda, știi cum... zise el. Dar prima oară nu trebuie s-o faci repede și tare. Și dacă mai continui să-mi faci chestii din alea... Răsufală adînc și scutură din cap, ca și cînd ar fi vrut să-și limpezească gîndurile. Eu voi fixa tempoul. Ai înțeles?

Ea dădu din cap, ascultătoare, cu toate că nu era prea sigură că avea să fie în stare să-și țină promisiunea. Sîngele îi clocotea în vene, într-un amestec de dorință și uimire. Nu era prea sigură că Judd avea să se conformeze planului. Respirația lui nu era mai regulată decît a ei.

- Bun, acum sărută-mă, o instrui el. Uită tot ce-ai auzit despre tehnică. Sărută-mă așa cum crezi tu că ar face o „fată rea“, și ne vom simți amîndoi foarte bine.

Luîndu-i sfatul drept o provocare, Stevie îi încolăci gîtul cu brațele și-i trase capul spre ea. Gura lui întredeschisă o întîlni pe a ei, într-un moment de pasiune. Limba lui era

dulce, umedă și fierbinte, alunecînd să o întîlnească pe-a ei. Se părea că-i plăcea, pentru că scoase un mormăit de satisfacție și-i invadă și mai adînc gura.

Mîinile ei îi mîngîiau spatele. Ușor, ea trase cuvertura care o acoperea. Stăteau goi, față în față. îi simțea vîrfurile fierbinte al penisului pe abdomen. Coapsele lui se lipiră de ale ei. Sîinii, plini și tari, se lipiră de pieptul lui puternic; sfîrcurile i se adăpostiră în părul negru și cîrlionțat care-l acoperea.

Trăiau senzații minunate. Contactul cu masculinitatea lui rigidă o făcea să se simtă împlinită ca femeie. Se întrebă cum de supraviețuise atîta timp fără să-i cunoască intim trupul.

În acel moment, își dădu seama că se îndrăgostise nebunește de dușmanul ei.

Faptul că-i ceruse să facă dragoste cu ea avea prea puțină legătură cu ce se întîmplase la Stockholm, sau cu sentimentalismul ei, ori cu orice altă scuză pe care-o putea inventa acum. Voia să fie cu Judd, să fie o parte din el, pe deplin, fără rezerve, sau inhibiții. Era foarte simplu.

De fapt, nu era simplu deloc. Ci foarte complex. Prea complex ca să se poată gîndi la asta, în timp ce gura lui cobora de-a lungul gîtului ei.

El îi sărută sîinii. îi supse un sfîrc, cu mișcări alerte, chemătoare, pînă ce din înlăuntrul ei se ridică un val de dorință.

- Ah, Judd! strigă ea în extaz.

- Ești dulce, Stevie. Foarte dulce. Se concentrează asupra celuilalt sîn, în timp ce degetele lui mîngîiau sfîrcul pe care tocmai îl părăsise, umed și întărit.

- Te rog, reuși ea să spună cîteva clipe mai tîrziu. își înălță trupul, lipindu-l de bărbăția lui tare..

Gemînd înfundat, el își strecură o mîna de-a lungul trupului ei, apoi între picioare. O mîngîie cu blîndețe, mișcîndu-și degetele între valurile catifelate ale feminității

ei.

- Suntem aproape. Nu încă, îi zise el, zîmbindu-i dulce înainte de a coborî capul și de a-i săruta abdomenul.

Mîinile lui erau acum între pulpele ei, făcîndu-le să se desfacă. O mușca ușurel și-și trecea limba peste buricul ei.

Ea îi strigă numele atunci cînd el îi sărută mănunchiul de păr auriu dintre coapse. Limba lui, dulce și cercetătoare, o pătrunse. O sărută adînc, iar și iar, pînă cînd trupul ei începu să se miște în ritmul loviturilor limbii lui.

Dornică, se supuse spiralelor de senzații care o copleșeau. Ajungînd la clipa de extaz, ea își înfipse mîinile în părul lui și-i strigă numele.

Fața i se acoperise cu un strat subțire de transpirație. El o sărută în timp ce se așeza între pulpele ei, ridicîndu-i șoldurile spre el.

O pătrunse încet, cu mișcări lente, lăsînd ca trupul ei să se modeleze în jurul bărbăției lui. În clipa în care era pe deplin în ea, singura dificultate a fost să-și rețină pasiunea de nestăvilat.

- Ești minunată, îi șopti el, sărutîndu-i buzele pe care ea și le mușcase pînă atunci. Judd înghiți cu greu și închise o secundă ochii, bucurîndu-se de extazul de a fi în ea. Absolut senzațională.

Ea îi murmură numele cu o voce întretăiată, în timp ce degetele îi mîngîiau drăgăstoase chipul. Nici nu-și dădu seama că lacrimi îi străluceau în ochi, dar el i le observă.

- Te simți bine?

Ea dădu repede din cap.

- Da, da, da.

- Ei bine, eu nu, zise el, strîngînd din dinți. Sunt pe punctul de a muri. Dar, Doamne, e un mod al naibii de plăcut.

Începu să se miște înlăuntrul ei pînă cînd nu mai contă nimic cu excepția dorinței de a se lăsa pradă emoțiilor

care îi copleşiseră.

- Vrei să...

- Nu.

Judd izbucni în râs.

- Nici măcar nu m-ai lăsat să termin.

- Orice ar fi, nu vreau s-o faci, pentru că ar însemna să te mişti, zise ea, căscînd leneş.

Judd se mişcă totuşi, dar numai ca să o strîngă mai tare în braţe, şi să-şi sprijine bărbia de creştetul ei. Stevie se mişcă la rîndul ei, strecurîndu-şi mîna în jurul taliei lui.

- De ce m-ai necăjit mai devreme pe teren? îl întrebă ea.

- Pentru că jucai prost, şi asta numai pentru că nu mă considerai un adversar de valoare. De aceea nu depuneai nici un fel de efort.

- Jucam prost, într-adevăr, dar nu din cauză că-ţi subestimez valoarea.

- Atunci de ce?

- Pentru că nu-mi stătea mintea la joc.

- Dar unde?

- Aici.

- Aici? Judd îşi dădu capul pe spate. Vrei să spui *aici*, așa cum sîntem acum?

- Hmm.

- Nu mă minţi, nu-i așa? zise el, după un oftat de resemnare.

Stevie se ridică de la pieptul lui şi-l privi în ochi.

- Nu m-am mai gîndit la altceva din dimineaţa aceea, cînd am fost întrerupţi,

- Nici eu. Dar n-aveai decît să ceri, doamna mea.

- Așa am și făcut.

Zîmbind, se strecură din nou la pieptul lui și începu să-l tragă, în joacă, de firicelele de păr care-i gîdilau nările.

- Nici nu-mi vine să cred că stau aici, lîngă tine, goală și satisfăcută. M-am gîndit adesea că, dacă te-aș prinde o dată singur, te-aș omorî încetul cu încetul.

El îi sărută lobul urechii.

- Dacă nu mi-ai fi dat lumină verde la timp, asta s-ar fi și întîmplat. Ea chicoti și-l ciupi. Imaginează-ți titlurile articolelor, continuă el. „O faimoasă jucătoare de tenis profesionistă regulează un cronicar sportiv renumit, pînă la moarte”.

- Termină cu gluma. Este un lucru foarte serios. Cred că nici nu-ți dai seama cît de tare m-au rănit articolele tale.

- De ce nu le-ai ignorat pur și simplu?

- Pentru că aproape tot ce-ai scris în ele este adevărat.

El se opri din mîngîiat și se întoarse pe o parte. Se sprijini într-un cot și, aplecîndu-se deasupra ei, o întrebă:

- Ce vrei să spui?

- Rămîne numai între noi?

- În lumea ziariștilor, atunci cînd reporterul este în pat cu cea pe care o intervievează, gol și într-o stare de mulțumire sexuală, este de la sine înțeleș că tot ce se spune nu va fi tipărit.

- Oh. Îți mulțumesc că m-ai lămurit în privința acestui lucru.

- N-ai pentru ce. Haide, nu te mai ascunde după deget și spune-mi ce a însemnat chestia aia cu „tot ce-am scris este adevărat”.

- Ei bine, în mare parte a fost. Ai afirmat adesea că locul meu nu este pe un teren de tenis. Ai avut dreptate, într-un fel. Chiar de la început, tata m-a descurajat, pentru că era de părere că tenisul este sportul puștilor bogați. Am jucat totuși, dar n-am uitat niciodată vorbele lui. Mi-au creat un complex. Nu eram precum ceilalți jucători. Nu eram la fel de... privilegiată.

- Asta e o prostie.

- Poate, dar sentimentul inferiorității m-a determinat să-mi îmbunătățesc continuu jocul. Trebuia să muncesc mai mult decît oricine altcineva. Am fost acceptată în majoritatea cluburilor datorită performanțelor din teren, și nu pentru arborele meu genealogic.

Întotdeauna trebuia să fiu mai bună, continuă ea, făcînd apel la înțelegerea lui. Pentru că acceptarea mea depindea de asta. De aceea, cînd mi-am putut permite din punct de vedere financiar, am început să mă îmbrac foarte bine și să joc pentru spectatori. Nu înțelegi, Judd? Spuneam: „Hei, uitați-vă la mine! Sunt demnă de atenția voastră”. Căutam cu disperare să fiu remarcată. Și da, cîteodată încercam să fiu nostimă, ca să nu fiu ignorată. Tu ai fost cel care mi-a ghicit toate subterfugiile, îi zise ea cu o voce încărcată de emoție. Ai știut chiar de la început. Articolele tale mă îngrozeau, pentru că erau atît de incisive. Mă temeam că-ți vei da seama de nesiguranța mea. Sindromul clasic al impostorului. Erai cel mai înfricoșător coșmar al meu, cel care avea să mă dea de gol în fața lumii.

Ochii lui erau fixați pe buza ei de jos. Nu-i contempla însă gura sexy, ci își punea ordine în gînduri.

- Dacă ceea ce-mi spui tu este adevărat, Stevie, să știi că a fost o întîmplare. Faptul că mi-am dat seama de nesiguranța ta a fost pur accidental și n-are nici o legătură cu incisivitatea. Adevărul este că eram cam invidios pe tine, fetișcana drăgălașă și nostimă care ajunsese în vîrfurile carierei de sportivă, în timp ce eu trebuia să mă mulțumesc cu a scrie despre ce făceau alții, și nu eu. Munca de gazetar sportiv și rubrica aceea prostească din ziar sînt destul de departe de cariera în baseball-ul profesionist, pe care mi-am dorit-o atît de mult.

- Dar nu e prostească deloc, zise ea, mîngîindu-l pe obraz. Ți-am spus că nu ai talent doar pentru că eram

furioasă. Ți-ai cultivat un public credincios, care nu-ți scapă nici un cuvânt. Nici un scriitor nu poate face acest lucru atîta timp, dacă scrisul lui n-ar avea substanță. Cititorii tăi nu sînt proști, să știi.

- Îți mulțumesc pentru compliment. Nu mai putea rezista tentației, așa că-i sărută buza de jos. Dar în sufletul meu știu că n-am mai făcut nimic cu adevărat remarcabil de la accidentul acela.

Ochii lui se întunecară.

- Asta a fost pînă la venirea noastră aici. Probabil că am reușit să mă lecuiesc de toată gelozia pe care-am adăpostit-o în suflet în tot acest timp.

- Gelozie?

- Față de tine și față de toți ceilalți jucători profesioniști care au reușit. Tu însă ai fost cea mai ușoară țintă.

- De ce?

- Pentru că erai atipică. Nu erai musculoasă și neatrăgătoare, întruchiparea acelei prejudecăți înguste potrivit căreia orice sportiv ar trebui să arate așa. Și, zise el după un oftat adînc, de vreme ce tot îmi descarc sufletul, trebuie să merg pînă la capăt. Eram încă supărat din cauza episodului Stockholm. Voiam să mă culc cu tine, n-am reușit, așa că m-am îmbufnat ca un băiețandru care n-a primit nici o acadea. Destul de infantil, nu-i așa?

- Uman.

- Ești generoasă.

- Sunt într-o dispoziție generoasă. Îi zîmbi și-i desenă cu degetul o linie de-a lungul nasului. Și ca să-ți dovedesc mărinimia mea, am să uit toate lucrurile pe care le-ai scris despre mine. Cu o condiție.

- Care? o întrebă el, suspicios.

- Să faci din nou dragoste cu mine.

- Stevie, n-ar trebui.

- De ce nu?

El ezită. A fost o greșală din partea lui. Ea profită de nehotărîrea lui și-și strecură mîna spre bărbăția lui.

- N-ar trebui pentru că s-ar putea... oh... Sexul se întări sub mișcările ei ritmice... s-ar putea să nu fie bine pentru tine, reuși el să articuleze.

- Lasă-mă pe mine să judec asta. Buzele ei îi mîngîiau bărbia, mîna îi deveni tot mai persuasivă, degetul mare tot mai insistent.

- Te rog, Judd, șopti ea lîngă buzele lui.

Gemînd, el o luă pe după talie și o trase deasupra lui.

- Ei, dacă mă rogi atît de frumos...

Capitolul 13

Insectele se zdrobeau de parbrizul mașinii lui Judd, pe care i-o furase. Dîrele lipicioase pe care le lăsaseră pe geam făceau ca șoferița dinăuntru să distingă cu greu semnele de circulație de pe autostrada interstatală. Dar nu mai conta. Avea și așa ochii plini de lacrimi.

Stevie își șterse nasul de mîneacă. Crezuse că, după un drum de șaptezeci și cinci de kilometri, rezerva de lacrimi avea să se epuizeze. Dar nu era așa. De fiecare dată cînd se gîndea la ce lăsase în urmă, și la ce avea de înfruntat de aici încolo, ochii îi lăcrimau.

Îl părăsise, iar el era foarte furios, mai mult ca sigur.

Chiar și acum, strîngerea de inimă pe care o simțea era umbrită de teama că Judd avea s-o ajungă, într-un fel sau altul. Uitîndu-se peste umăr, în timp ce se îndepărta în trombă de casă, îl zărise, numai în chiloți, coborînd în fugă treptele verandei. Era cu pumnul ridicat și rostea blesteme la adresa ei și a pietrei pe care călcase, rănindu-se.

Ar fi putut să fie o scenă comică, dar nu era deloc. El îi zdrobise inima și n-avea să-și mai revină timp îndelungat.

Dallas-ul începu să se zărească la orizont, învăluit într-o lumină indigo. În mai puțin de o oră avea să fie la ea acasă, calculă ea în minte. Într-o oră urma să dea telefoanele necesare, și să împacheteze. Apoi...

Refuză să se gîndească mai departe. Nu putea să facă față evenimentelor decît singură. Trebuia să facă fiecare pas la vremea lui. Mai întîi, trebuia să ajungă acasă...

După ce trecu de labirintul care făcea legătura între diferitele autostrăzi, începu să se gîndească la după-

amiaza în care făcuseră dragoste.

Judd, vorbindu-i încet, sexy. Judd, ale cărui mâini senzuale îi ghidau șoldurile spre el. Judd, tare, umplînd-o deplin. Judd cu buzele flămînde, dar tandre, sărutîndu-i pasionat sîinii. *Judd, Judd, Judd.*

Își șterse ochii înlăcrimați și se asigură înainte de a trece de pe o bandă pe alta. Nu era obișnuită cu mașinile sport, ca aceasta, al cărui motor s-ar fi potrivit la fel de bine și unui avion. N-avea s-o ierte niciodată pentru că-f „împrumutase” mașina fără permisiunea lui și nici pentru că-l abandonase acolo.

Cada de modă veche devenise un fel de altar, în care-și veneraseră unul altuia trupurile. Mîinile acoperite cu spumă erau cele mai sexy instrumente ce puteau provoca plăceri carnale. Sau acest lucru se întîmpla numai din cauza lui Judd, care știa cum să le folosească?

Descoperise cu deliciu că partea din interior a brațelor ei era foarte receptivă la sărutările lui, și că un sărut în spatele genunchiului îi tăia respirația.

Și Judd avea un punct sensibil, chiar între ultima coastă și osul șoldului. Avea un semn din naștere pe umărul sting, iar ochii îi deveneau tulburi, atunci cînd ea îi urmărea cu buzele urmele rănilor de pe picior.

A fost dintotdeauna una dintre fanteziile mele, îi mărturisise el, jucîndu-se cu coada ei.

Adevărat?

Adevărat

Cum?

El se mulțumise să-i zîmbească misterios, și nu scosese nici un cuvînt.

Arată-mi!

Sugestia ei seducătoare îl provocase. Cînd împletiră fanteziile lui cu dorințele ei, strigăte de plăcere și împlinire răsunară pînă departe, dincolo de zidurile casei.

Fusese clipa în care ea a știut, fără putință de tăgadă,

că îl iubea. S-a hotărît imediat. Soluția dilemei ei îi apărură, brusc, dintre valuri de confuzie și disperare.

Viața, în forma ei cea mai simplă, era mult mai prețioasă decît oricare alte lucruri trecătoare, cum erau premiile obținute sau faima, respectul sau bogăția.

Cînd Judd se îmbrăca, ea coborîse, sub pretextul că voia să pregătească ceva de mîncare. Își luase în grabă poșeta, căutase cheile mașinii și ieșise în fugă din casă, nu pentru că s-ar fi temut de reacția lui, ci pentru că nu voia să-și lase timp să se răzgîndească.

Nu ajunsese decît la marginea poienei cînd îl văzu ieșind pe verandă, strigînd după ea:

- Ce naiba? Stevie, întoarce-te. Unde te duci? Apoi, cînd își dăduse seama că pleca cu singurul lor mijloc de transport, devenise cumplit de furios. Ce dracu' faci? Au! La naiba! începuse el să înjure pentru că nimerise cu călcîiul într-o piatră. Dacă te prind, te strîng de gît pentru asta! La naiba! exclamă, lovind cu pumnul în cealaltă palmă deschisă.

În apartamentul ei era întuneric. Văzu, ușurată, că nu era nimeni care să dea tîrcoale. Se părea că vînătorii de știri se plictisiseră să-i mai asedieze casa, sau renunțaseră la subiectul „Stevie Corbett” în favoarea altuia.

Trebuia să ude neapărat plantele. Se muștră în gînd că uitase să dea telefon la firma care avea grijă de casa ei, atunci cînd era plecată, și-și promise să sune neapărat acum. Avea să lipsească din nou, și cine știe pentru cîtă vreme.

Primul telefon l-a dat medicului ginecolog, care se arătă foarte bucuros s-o audă.

Dacă n-o fac acum, imediat, s-ar putea să mă

răzgîndesc. Vorbea atît de repede, încît cuvintele i se împleteau, devenind de neînţeles. Pot să fiu acolo într-o oră. Ai timp să faci toate aranjamentele?

El îi promisese să facă întocmai.

Următorul telefon l-a dat antrenorului ei.

- Stevie, tu eşti, mulţumesc lui Dumnezeu! Am fost atît de îngrijorat!

- Am avut nevoie de o perioadă de singurătate, în care să mă gîndesc. Nu fusese singură, dar nu-i putea explica prezenţa lui Judd. Mă internez diseară. Operaţia este programată pentru mîine dimineaţă.

Urmă o pauză plină de semnificaţii.

- Este, bineînţeles, hotărîrea ta.

- Da, așa este. Viaţa îmi este în joc. Este mult mai importantă decît cariera.

- Hei, nu te necăji, nu-i vorba decît de un amărît de Wimbledon, zise el, încercînd să pară vesel. Se organizează în fiecare an. Anul viitor va fi al tău.

Ştiau amîndoi care era adevărul, dar Stevie încercă să pară entuziasmată cînd spuse:

- Poţi să fii sigur.

El îi promise să-i anunţe pe toţi care-i erau apropiaţi ei şi să dea o declaraţie presei, care nu mai înceta cu speculaţiile.

- În regulă. Dar aş vrea să o faci mîine după-amiază, după operaţie. O.K.? Indiferent ce se va întîmpla, vreau să comunicăm totul odată.

Stevie se simţi, brusc, teribil de singură. Liniştea din casă o apăsa. Se obişnuise cu zgomotul produs de maşina de scris a lui Judd.

Fotografiile înrămate de pe pereţi, înfăţişînd-o primind numeroase trofee, păreau să se holbeze la ea. Amintiri ale carierei ei, aşezate pe rafturi şi etajere, îşi băteau acum joc de ea. Cel mai recent premiu pe care-l obţinuse, de la Open-ul francez, părea să nu-i mai aparţină.

Este prea târziu să mă mai răzgîndesc acum, își spuse ea. Intră în dormitor și începu să împacheteze. Apoi, ca într-o rugă, șopti: Stevie, viața ta e acum în mâinile lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu are o mulțime de ajutoare. Cel puțin așa i se păru lui Stevie. Nenumărați oameni o atinseră cu mâinile lor înainte de a intra în sala de operații, a doua zi dimineață. Pînă atunci, fusese deposedată de orice fărîmă de demnitate și intimitate.

Încuiase mașina lui Judd în garajul ei - nu se făcea să-i fie furată de două ori în aceeași zi - și se dusese cu taxiul la spital.

În camera de gardă, semnase nenumărate formulare de asigurări sociale și un autograf pentru o fetiță de doisprezece ani.

- Jennifer a mea vrea să devină exact ca dumneavoastră, îi spusese asistenta.

De acolo, fusese dusă să i se facă radiografiile, îmbrăcată numai într-un halat din hîrtie, fusese introdusă într-o încăpere rece ca un frigider. I se spusese să aștepte. Rămase acolo mai mult de o oră, pînă cînd apăru un tehnician, își ceru scuze și-i făcu o radiografie a plămînilor.

- Ei, n-a fost chiar atît de rău, nu-i așa? o întrebă un asistent, în timp ce-i scotea din mînă acul seringii cu care-i recoltase sînge. Poți să te relaxezi acum. Te-a durut?

- Nu, răspunse ea. Numai că nu-mi plac deloc acele.

A fost instalată într-o rezervă, dar nici acolo nu avu parte de prea multă singurătate. O infirmieră acră apăru ca din pămînt cu un alt teanc de formulare care trebuiau semnate.

- Ai urmărit caseta video, jos? o întrebă ea, fără interes.

Ai înțeles-o?

- Da.

Banda explica tot ce se putea întâmpla în timpul unei operații de abdomen, înfățișând toate posibilitățile înfricoșătoare și ireversibile ce puteau avea loc.

- Semnează aici, aici, și aici.

Veni apoi preotul spitalului.

- Ești o celebritate, zise el, afișând un zîmbet generos. După ce discutară puțin despre tenis, își plecară capetele deasupra mîinilor împreunate. El se rugă pentru reușita operației și pentru însănătoșirea ei grabnică.

Stevie s-a rugat pentru călcîiul zgîriat al lui Judd, ca să fie iertată că i-a furat mașina, să fie apărată de strangulare atunci cînd aveau să se întâlnească din nou, și pentru ca să fie intentat un proces contra spitalului, în caz că murea pe masa de operație, chiar dacă semnase toate acele formulare care absolveau spitalul de orice vină.

Veni apoi ginecologul ei, care-i explică procedura chirurgicală.

- Dacă tumorile sînt benigne, și am toate motivele să cred acest lucru, ți le vor scoate și vei fi ca nouă.

- Și dacă nu sînt?

- Îți vor face probabil o histerectomie completă, urmată de tratament.

- Ce fel de tratament? Radiații?

El o bătu ușurel pe umăr.

- Ai răbdare să faci mai întîi operația. Dacă va mai fi nevoie să discutăm diversele variante, o vom face.

Anestezistul, care-i amintea într-un mod neliniștitor de contele Dracula, veni și se așeză la capătîiul ei.

- Mîine dimineață ți se va da un sedativ. Îți vom face apoi două injecții în mîină.

- Nu-mi plac acele, zise ea, speriată. .

- Îți promit că ți-o voi trimite pe asistenta cu cea mai ușoară mîină. Cînd vei ajunge în sala de operații, vei fi

deja amețită. Să dormi bine la noapte.

Să doarmă bine? Ce glumă! I s-a făcut o clismă - o experiență umilitoare -, apoi i-au făcut o injecție ca să adoarmă.

Chiar nu-și dădea nimeni seama că nu putea să doarmă fără zgomotul îndepărtat, dar reconfortant, al mașinii de scris a lui Judd?

El era însă la zeci de kilometri depărtare, abandonat în vechea casă. Dacă lua casa foc și el nu reușea să scape? Sau dacă ploua torențial, aveau loc inundații și se îneca? Se chinuia neîncetat cu previziuni sumbre.

Adormise, totuși. A fost trezită de o soră zîmbitoare, tocmai cînd visa că Judd o alerga ținînd în mîna un ac imens, în formă de rachetă, rîzînd ca un maniac și amenințînd-o că avea să suporte acum consecințele faptului că-i furase mașina.

Într-un timp remarcabil de scurt, a fost pregătită pentru operație și dusă spre sala. de intervenții, pe o masă chirurgicală cu roțile. în timp ce, cu o seară înainte, orele păruseră să se tîrască leneș, acum ritmul se accelerase, făcînd-o să intre în panică. Chirurgul îi strînse mîna, liniștitor, și-i zîmbi pe după mască.

- Totul va fi bine, Stevie. Te rog, relaxează-te. Respiră adînc și numără invers începînd cu zece.

Zece. Ar fi vrut să oprească totul. Nouă. Mai avea nevoie de timp de gîndire. Opt. Avea nevoie de Judd. Șapte...

*

Parc-ar fi cîntărit zece tone.

- Haide, domnișoară Corbett, te rog întoarce-te pe o parte. Relaxează brațul. Operația s-a sfîrșit.

- Cateterul e introdus?

- Da.

- Ai văzut ce păr frumos are?
- Hmm. Ai urmărit-o vreodată jucând?
- Glumești? Nu-mi pot permite să cumpăr bilete.
- La televizor. Domnișoară Corbett, mă auzi? S-a terminat operația.
- Zăngănit de metal.
- Mișcări supărătoare.
- Lumină. Atît de multă lumină. Prea puternică. Sonerie de telefon.
- Activitate.
- De ce nu făceau liniște, ca să poată dormi?

- E timpul să te întorci din nou, domnișoară Corbett.
- Un mormăit. Al ei. *Nu, nu mă mișcați.* Un monstru în halat vernil insista ca ea să tușească.
- Haide, domnișoară Corbett, tușește. Haide. Trebuie să-ți eliberezi plămînii.
- Ea făcu o încercare slabă, numai ca să fie lăsată în pace. Răsplata a fost un obiect rece introdus între coapse. „... să nu se umfle”. Cineva îi zdruncina din nou patul. Neîndemînatici. Erau cu toții niște neîndemînatici.

- Asistenta o strîngea de mîină în timp ce .potrivea aparatul de măsură a presiunii sîngelui.
- E bine. Slăbi puțin strînsoarea. Trebuie să vă schimb pachetul cu gheață, domnișoară Corbett.
- De băut? I se uscasc gura.
- Pot să-ți dau un cub de gheață.
- Îi vîrî între buze o lingură. Gheață. Prețioasă.

Binefăcătoare.

- Ei, gata, ajunge. Întoarce-te.

- Nu pot.

- Ba sigur că poți. Haide, încearcă, mai tușește o dată.

- Nu.

- Tușește. Ea făcu întocmai. Uite, am aici un pachet cu gheață proaspătă.

N-avea de ce să-i mulțumească. Coapsele îi erau deja amorțite.

- ... N-aveți voie aici!

- Am intrat deja.

Stevie tresări auzind vocea familiară, dar îi era imposibil să deschidă ochii. Oare-i acoperiseră ochii cu ceva, cu monede de 50 de cenți, cum văzuse într-un western?

- Vizitatorii pacienților de la reanimare nu pot intra în salon decît la orele impare, timp de zece minute. Asta e regula.

El îi spusese ce să facă cu regula ei, cu o expresie departe de a fi drăguță.

- Am s-o văd acum, indiferent dacă-ți convine sau nu.

- Chem paza.

- Stevie?

- Judd? murmură ea.

- Sunt aici, draga mea.

O luă de mîină. Ea șopti:

- Ai venit să mă strîngi de gît?

- El este, domnule ofițer. N-are voie să intre acum.

- Ne vedem mai tîrziu, draga mea.

O sărută ușor pe frunte și se îndepărtă.

Fusese probabil un alt vis ciudat.

- Ești sigur?
- Absolut sigur.
- Ați scos tot ce putea fi periculos?
- Totul.

Doctorul observă că pacienta lui îl privea cu ochi mari pe vizitatorul care aștepta deoparte.

- Ești bine, Stevie, îi zise el zîmbind. Știu că nu e prea plăcut la reanimare, dar te vom muta curînd într-un salon obișnuit. Sigur te simți în stare să primești un vizitator? Ea dădu din cap. Doctorul îl bătu pe Judd pe umăr. Ține minte, numai zece minute. Să nu ne faci să te dăm din nou afară.

Dar Judd nici nu-l asculta. Privirile îi erau ațintite pe fața lui Stevie. Se aplecă spre ea cu grijă, să nu deranjeze vreunul din tuburi.

- A trebuit să mă lupt zdravăn ca să mi se dea voie aici. Sper că apreciezi asta.

- Cum m-ai găsit?

- L-am pus pe Addison pe urmele tale. L-am telefonat dintr-o parcare pentru camioane de pe autostradă. Ramsey n-a fost de acord să accepte o convorbire cu taxă inversă, ticălosul, așa că am fost nevoit să împrumut niște mărunțiș de la șoferul care m-a adus acasă. I s-a făcut atît de milă de mine, încît mi-a cumpărat și o ceașcă cu cafea. S-a dovedit în cele din urmă că e un cititor avid al articolelor mele. L-am promis că-i voi face rost de bilete la meciul celor de la *Mavericks*.

Ea încerca să-l urmărească, dar era prea complicat.

- Addison?

Zîmbind, Judd zise încet:

- Am să-ți povestesc totul mai tîrziu. Am suficient material pentru încă un roman.

Ea încercă să-și umezească buzele cu limba. Avea gura uscată, cu toate că i se îngăduise să mai sugă câteva cuburi de gheață.

- Judd, ce e cu operația mea?

El adoptă o expresie mai serioasă, se trase mai aproape și-i spuse, pe un ton confidențial:

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că a fost tot o schemă de-a ta, prin care să atragi atenția mulțimii. Mult zgomot pentru nimic.

- Ce-a fost?

- Toată tevatura din ziar, pentru niște tumori benigne. Tonul era glumeț, dar ochii lui spuneau totul.

- Benigne?

- Și inofensive. Pînă la ultima.

Ea închise ochii. Pe obraji începură să-i curgă lacrimi. Și le îndepărtă cu podul palmei.

- Sunt absolut siguri? Întrebă ea.

- Asta doar în eventualitatea în care ginecologul tău și cel mai bun patolog din Dallas știu ceva meserie.

- Deci nu mi-au făcut hysterectomie?

- Asta dacă nu pui la socoteală ovarul drept.

- Mi-au extirpat un ovar?

El ridică din umeri.

- Este neesențial, dacă iei în considerație că restul este intact și funcțional. Oh, și de vreme ce tot erau acolo, ți-au scos și apendicele. Le-am spus că nu cred că te vei supăra prea tare.

- Judd, șopti ea printre lacrimi.

- Hei, nu mai plînge, altfel nenorocita aia de asistentă o să mă dea din nou afară.

- N-ar fi trebuit să vii.

- Nimeni nu m-ar fi putut ține departe de tine.

Stevie își șterse lacrimile.

- Îmi pare rău că ți-am furat mașina.

- Ei, la naiba. Oricum aparține în mai mare măsură băncii decît mie. Te simți bine?

- Am o mulțime de ace înfipte în mână, cleme metalice care-mi strâng stomacul, nu pot nici măcar să fac pipi fără să fiu ajutată și stau călare pe o pungă cu gheață. Cei de aici mă pun să tușesc atît de des, încît or să mi se desfacă toate copcile, mai mult ca sigur. Pe scurt, mă simt groaznic.

- Dar în nici un caz așa cum m-am simțit eu, înainte de a afla unde ești. Să nu mai fugi niciodată de mine, fără vreo explicație, că-ți învinețesc fundulețul.

Ea îi ignoră amenințarea.

- Azi ai scris ceva?

- Să scriu? o întrebă e!. Stevie, m-am învățat ca un nebun pe coridoarele spitalului ăștia, așteptînd să-ți revii după anestezie.

- Ar fi trebuit să fii acasă, să scrii. Capitolul șapte trebuie refăcut.

- Mda, știi. Am de... Amuți. Sprîncenele i se uniră într-un V amenințător. De unde naiba știi tu ce-i mai trebuie capitolului șapte?

- Ți-am citit romanul.

- Cînd?

- Încă de cînd l-ai început. Își dorea cu disperare să-l atingă, dar nu-și putea mișca mîna. E minunat. Cu adevărat minunat.

Începu să simtă cum medicamentele postoperatorii își făceau efectul. Trebuia să-i spună

ceva, înainte de a se cufunda din nou în uitare.

- Judd, te iubesc.

El îi luă mîna și i-o sărută.

- Mi-am cam închipuit eu, atunci cînd ai ales viața în locul Marelui Șlem. Și vrei să știi ceva? Și eu te iubesc.

Încă zîmbind, își dădu seama că ea adormise din nou. Regretă că nu-i auzise mărturisirea. Dar nu era nimic.

Avea să-l găsească tot acolo, cînd se va trezi.

Epilog

- Mulțumesc.

- *Eu* vă mulțumesc, spuse tînăra femeie, foarte atrăgătoare. De-abia aștept să o citesc. Dacă e numai pe jumătate la fel de reușită ca fotografia dumneavoastră de pe supracopertă, sînt sigură că-mi va plăcea, teribil.

Judd ridică privirea spre soția lui, care o studia cu ochi sfredelitori pe fetișcana cu fustă mini, ce mesteca neîncetat gumă. Cînd se reîntoarse spre el, Judd ridică din umeri, neajutorat, gest ce nu se potrivea deloc cu zîmbetul lui, în care se citea o mulțumire tipic masculină.

- Doamnă Mackie, numărul celor care așteaptă la coadă, pentru autografe, a sporit considerabil, îi zise directorul librăriei. Domnul Mackie va trebui să mai rămînă aici un timp. N-ați vrea să veniți să vă așezați?

- Mulțumesc, mă simt foarte bine.

El o privi timid.

- Vă supărați dacă vă cer și dumneavoastră un autograf?

- Deloc, replică ea cu un zîmbet.

El îi aduse hîrtie și un stilou.

- V-am văzut odată într-un meci, la U.S. Open.

- Am cîștigat?

- Ați pierdut în sferturile de finală, dar a fost un meci foarte strîns.

Stevie rîse scurt.

- V-ați retras acum, nu-i așa?

- Nu mai joc tenis de competiție, dar organizez cîteva școli de tenis.

- Auzisem eu cîte ceva. Pentru copii fără posibilități financiare, nu-i așa?

După cele șase luni de recuperare postoperatorie, ginecologul ei își dăduse acordul pentru orice proiect ar fi vrut să întreprindă.

Planul său, la care se gândise în timpul convalescenței, câștigase imediat aprobarea lui Judd. O ajutase, făcându-i publicitate în *Tribune*. Drept rezultat, donațiile în sprijinul proiectului nu întârziaseră.

Prima ei școală, cea din Dallas, avusese atîta succes, încît alte orașe o solicitaseră pe Stevie să le creeze programe similare. Existau acum școli de tenis „Stevie Corbett” în toată țara. Se adresau în special jucătorilor care nu-și puteau permite să facă parte din vreun club.

- Școlile beneficiază de sprijinul comunității și sînt deschise oricui dorește să se instruiască, spuse ea, ca răspuns la întrebarea librarului.

- Soțul dumneavoastră nu se supără din cauza faptului că activitatea aceasta vă răpește mult timp?

- Deloc. Îmi înțelege nevoia de a munci. Și apoi, și el este foarte ocupat.

- Înțeleg că a renunțat pentru un timp la articolele zilnice din ziar și lucrează la cel de-al doilea roman.

- Este adevărat.

- Despre ce e vorba?

Ea îi zîmbi dulce.

- M-a pus să jur că voi păstra secretul. Va trebui să așteptați împreună cu ceilalți fani ai lui.

Mulți dintre aceștia formau o coadă lungă, afară din librărie, pe trotuar. Stevie îi privi o clipă, apoi se apropie de masa la care stătea Judd, semnînd autografe pe exemplare ale cărții sale.

Un redactor de la *Times* îl abordă.

- Vă pot răpi un minut, domnule Mackie?

- Nu, zise Judd, surîzînd și arătînd spre cei care așteptau să-l cunoască pe autorul celui mai recent bestseller. Dar pot să vorbesc și să semnez în același

timp. întrebă-mă.

- Romanul este autobiografic?
- În parte.
- În care parte?

- Din respect pentru familia și prietenii mei, nu voi răspunde la această întrebare. Recunosc însă că, tânăr fiind, mi-am dorit mai mult ca orice să joc baseball ca profesionist. Mi-a fost refuzată însă această șansă. Mulți ani mai târziu, resimțeam aceeași amărăciune, aceeași durere care-mi atârna pe umeri, mai grea decât Everestul. Închise cartea pe care tocmai o semnase, o întinse viitorului lui cititor și zîmbi, invitînd următoarea persoană să se apropie. Bună.

În timp ce scria cîteva rînduri, continuă:

- Eram nemulțumit de viața pe care o duceam, în această privință mă asemăn într-adevăr cu eroul cărții mele, care suferă la rîndul lui o amară decepție.

- Ce anume v-a schimbat starea de spirit? Îl întrebă reporterul.

Privirea lui Judd o întîlni pe cea a lui Stevie, în librăria aglomerată.

- Am întîlnit pe cineva cu un curaj deosebit. Ea m-a învățat, printr-un exemplu personal, că viața merită trăită, că adesea trebuie să suferim o înfrîngere ca să putem prețui cu adevărat victoria.

Fața lui Stevie se luminează de un zîmbet. Acesta fu însă înlocuit imediat cu o expresie de panică. Judd sesiză cît ai clipi pericolul din ochii ei, lăsă stiloul jos și se ridică de la masă.

Străbătu magazinul și-și luă soția de mîină.

- Stevie, s-a întîmplat ceva?

- Nimic, dragul meu. Du-te înapoi.

- Lumea vă așteaptă, domnule Mackie, îi spuse librarul, nervos.

- Mă întorc imediat, îi spuse Judd, conducînd-o pe Stevie spre culoarul strîmt care ducea în spatele librăriei.

- Dar... nu puteți pleca acum. Unde vă duceți? strigă el. Ce-am să le spun clienților?

- Spune-le că dau autografe de mai bine de două ore și am nevoie de o pauză. Sunt sigur că vor înțelege.

O împinse pe Stevie printre rafturile ticsite cu cărți, spre o magazie și mai aglomerată.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el în clipa în care ușa se închise în urma lor.

- Nimic.

- Ți-am văzut expresia, Stevie. Arătai exact ca atunci când te joci cu...

- Judd! Ne aude lumea.

- Nu-mi pasă. Vreau să știu ce te-a făcut să arăți de parcă te-ar fi gîdilat ceva.

Din ziua în care se întorseseră la ferma lui din Texas, după operația ei, el fusese mereu preocupat de starea sănătății ei. De-abia după ce avu prima menstruație, începură să creadă în prognozele optimiste ale medicilor. Dar nu se liniștise nicicînd complet în privința sănătății ei.

- Am știut eu că nu trebuia să te las să vii cu mine astăzi, zise el, învinovățindu-se că se lăsase convins atît de ușor. Lasă-mă să-ți chem un taxi care să te ducă înapoi la hotel.

- Las-o baltă, Mackie. Îmi place să-i văd pe oameni admirîndu-te, pentru că și eu te ador, la rîndul meu. Îl sărută cu tandrețe. Pe deasupra, refuz să stau închisă în cămăruța aceea, în timp ce tu le faci ochi dulci tuturor femeilor pe care le întîlnești.

- Ei, nu chiar *tuturor*, răspuse el, arborînd un aer încrezut.

Ea îi înlănțui gîtul cu brațele și-l trase mai aproape.

- Ești incorrigibil. De ce te iubesc oare atît de mult?

- N-ai avea cum să te împotrivești. Ce-ai putea să nu iubești la mine? își strecură mîinile în jurul taliei ei și începu să-i sărute buzele întredeschise.

- Mackie, te așteaptă lumea.
- Lasă-i să aștepte.

O sărută apăsător, folosindu-și limba pentru a-i explora fiecare colțișor al gurii. Dorința de început nu se diminuase cu nimic. Judd glumea adesea că era probabil primul soț din istorie care trebuise, să aștepte douăsprezece săptămâni de la ceremonie ca să poată fi consumată căsătoria. Stevie îi replica mereu că era numai vina lui. Adusese un preot în casa de la țară, care-i cununase când ea era încă în convalescență. Dar de îndată ce primise încuviințarea ginecologului, recuperaseră tot timpul pierdut.

- Hmm, ești delicioasă, zise el. De-abia aștept...

Se întrerupse brusc.

Stevie pufni în rîs.

- Știi cum arăți?

- Ce naiba a fost asta?

- *Asta*, zise ea, luîndu-l de mîină și conducîndu-i-o spre abdomen, a fost prima mișcare a copilului nostru.

El înghiți cu greu.

- Oh, Doamne, murmură el, știam eu c-ar fi trebuit să insist să rămîi la hotel. Știam eu că va fi prea obositor pentru tine. Toate astea se întîmplă din cauză că ai stat atîta timp în picioare. De ce nu te așezi?

Ea nu-și mai putea ascunde bucuria. Îi zise:

- Vrei să te liniștești? Este absolut normal. Doctorul m-a prevenit la ultima consultație că ar trebui să mă aștept la așa ceva. Uite, se mișcă iar. Simți? Așteptară amîndoi, plini de speranță, dar nu se mai întîmplă nimic. Cred c-a adormit din nou.

- Din nefericire, după ce te-am atins, eu m-am „trezit” de-a binelea. O împunse cu partea din mijloc a trupului lui, ca ea să nu poată avea vreun dubiu. Sunt un tip norocos. Însurat cu cea mai sexy fetișcană însărcinată de pe pămînt.

- Ji-am spus vreodată că ai un fel foarte romantic de a

potrivi cuvintele?

- Nu.

- Bine.

Era un joc de cuvinte pe care-l făceau adesea. El îi zîmbea în timp ce mîinile lui trecură de talia îngroșată și se opriră pe sînii ce se mai, împliniseră, pe măsură ce sarcina avansase.

- Ești încordată? o întrebă el, masînd-o pe deasupra rochiei.

- Nu, atîta timp cît faci asta.

Își trecu degetele peste sfîrcurile ei. Reacția lor nu-l dezamăgi.

- Doamne, cît de mult te iubesc. Ai apărut atunci cînd aveam mai mare nevoie de tine. Înghiți din nou cu greu, de această dată din cauza emoției. De fiecare dată cînd mă gîndesc la operație și la ce s-ar fi putut întîmplă... Nu reuși să-și termine fraza.

- Dar nu s-a întîmplat nimic și ne avem unul pe celălalt. Se sărutară din nou, dînd frîu liber iubirii ce le înflăcărase inimile.

- Judd, se întîmplă din nou! strigă ea. Îi ghidă mîna spre abdomenul ei. Își zîmberă radioși cînd copilul, rodul dragostei lor, se mișcă înlăuntrul ei.

- Te doare? o întrebă el în șoaptă.

- Nu.

- Domnule Mackie, lumea a devenit nerăbdătoare!

- Cum te simți? Își întrebă Judd soția, ignorîndu-l pe librarul intrat în panică.

- Minunat. Mă simt vie și împlinită. Victorioasă. Este aproape la fel de bine ca atunci cînd ești înlăuntrul meu.

Judd o sărută din nou și-i șopti:

- Trebuie să plec acum, doamnă Mackie, dar nu-ți pierde ideea.

---- Sfârșit ----